

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 31 16-30 KASIM 1998 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Çete devlet azgınca saldırıyor BASKILAR, BASKILARINIZ VİZ GELİR BİZE VİZ

Alıntı Emekçi Kadınlar Kültür Merkezi Yurtsever Gençlik

Özgür

atıl Sömürsüz bir dünya

dayan

Emekçi Kadın

kurtuluş

Özgür Halk

YÇKM

MKM OKM

BEKSAV GKM

YKM AKM İKM

DMP

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

Her geçen gün kanlı maskesi biraz daha yırtılan ve beslemesi olan çetelerle en üst düzeyde bağlantıları bir bir ortaya çıkan köstür devlet, polislerine karşılık toplumda geyiken muhalefeti dizginlemek ve engellemek amacıyla saldırılarını yoğunlaştırarak arttırıyor.

İşte çete devletin muhalif kesimlere saldırılarının en yoğun ve katmerlisi halkların sesi, soluğu olan devrimci, sosyalist, yurtsever basına ve devrimci kültür merkezlerine yönelik olarak gerçekleştiriliyor.

3, 4, 5 ve 6 Kasım günü muhalif basına ve kültür merkezlerine "yasadışı örgütlere yardım ve yataklık ettikleri" ve "6 Kasım günü yapılacak YÖK protestosu için illegal pankart hazırladıkları" gibi komik ve aynı zamanda maksatlı bahanelerle baskınlar düzenlenerek çok sayıda basın ve kültür emekçisi gözaltına alındı.

● Sayfa 5'de

YÖK'Ü YOK EDECEĞİZ!

12 Eylül AFC'si tarafından öğrenci gençlik ve ilerici, aydın, demokrat öğretim üyeleri üzerinde faşist bir baskı aracı olarak yaratılan YÖK (Yüksek Öğretim Kurulu)'ün 17. kuruluş yıldönümü üniversitelerin tamamında tüm baskı ve saldırılara rağmen kitlesel biçimde protesto edildi.

● Sayfa 6'da

Onlar yine yenilecekler

Teslim olmak yok
Başlar dik
Namlular kızgın olsun
Yoldaşlar

Toprağın derinliklerinden
Gelen sesin
Hükümünü iyi belleyin
O ses
O hüküm
O bizi itekleyen kuvvet
Doğanın yasası
Çelişkilerin çatışmasıdır

Kaşlar çatık
Mermiler huzursuz olsun
Yüreğimizin pimini çekin yoldaşlar

Direncimize tanıklır
Bu dağlar
Bu ağaçlar
Ve çağıl çağıl akan bu sular
Öfkemize tanıklır

Direncimize tanıklır
Bu ormanlar
Bu sarp kayalar
Ve kahpe tuzağı hain kuşatmalar

Gökte çakan şimşegün
Güneşe uzanan ellerin takipçisiyiz
Gelecek güzel günlerin
Toprakta boy veren bereketin haber-
cisiyiz

Teslim olmak yok
Başlar dik
Namlular kızgın olsun
Yoldaşlar

Yağmurun habercisi
Gökğürültüsünün
Cenk türküsünün

Çığılıdır bu
ONLAR YİNE YENİLECEKLER

Ve onlar
Biz yüreğimizin örsünde
Bilincimizin çekiciyle çekilenirken
Tarihin yapıklarından silinip
Suya yazılmış bir yazı gibi
Kaybolup **GİDECEKLER**

Ve onlar
Nasrî ellerin kavradığı
Kızıl çekicinin altında
Bıçak biter **EZİLECEKLER**

Bilincimiz yüksek
Yüreğimizin hırçın olsun
Yaklaşan gün için
Yekinin yoldaşlar

Çağın bir nehirdir
Tutkuyla akan
Yılmadan

Yorulmadan
Bıkmadan
Usanmadan engelleri aşan
Ve denizlere
Ve deryalara kavuşan
Tutkun bir nehirdir
Çağıl çağıl çağlayan
O nehrin tutkusunu
İyi kavrayın
Vakit her zamankinden
Çok daha yakın

Onlar yine yenilecek
Zafer günü için
Yenizin yoldaşlar

Tarih buna tanıklır
Dökülen kan
Haykıran can
Ve kızıl bayrak uğruna
Toprakta yatan
Nice kahraman tanıklır

ONLAR YİNE YENİLECEKLER
Ve onlar
Karşınıza geçip dizi **ÇÖKECEKLER**

Teslim olmak yok
Başlar dik
Namlular kızgın olsun

Toprağa düşen kar
Ve topraktan yükselen buhar kadar
Doğaldır
Gelecek olan bahar

Baharın kokusunu hissedin
O koku
O his
O bizi çeken kuvvet
Özgürlüğün çağrısı
Köleliğin yadsınmasıdır

Zincirleri kırın
Kırın zincirleri
Kazanacağımız dünya için
Bayrakları yükseltin yoldaşlar

Damarlarımızda dolaşan kanın
Ritmine kulak verin
O ritim
O kan
Nisan güneşinin elçisi
Ve özgürlük bayrağının habercisidir

ONLAR YİNE YENİLECEKLER
Ve onlar
Biz zafere ilerlerken
Bir sülük gibi **GEBERECEKLER**

Amacımız büyük
Umutumuz güçlü olsun
Zafer günü için
İlerleyin yoldaşlar

Demiz ORUÇ

HER ALANDA KARŞI KOYUŞU ÖRELİM!

Emperyalizmin içine düştüğü kriz, hem emperyalistler arasındaki çelişkilerin, hem de sömüren ve sömürülenler arasındaki çelişkilerin daha da yoğunlaşıp kızışmasına neden olmaktadır. İçine düşülen bu krizin yükü sürekli olarak işçi sınıfı ve emekçi halkların omzuna yüklenir emperyalizm tarafından.

Bundan en çok nasibini alanlar ise, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki emekçi kitlelerdir. Dolayısıyla bu ülkelerdeki çelişkiler daha sancılı bir biçimde gelişir, gelişiyor da... Bu durum, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki ezenle ezilen arasında varolan çelişkiyi daha da derinleştirir. Aynı zamanda hakim sınıfların klikleri arasındaki it dalaşının da yükselmesine neden oluyor. Susurluk'la somutlanan, sonrasında da devam eden çete savaşları, krizin ve dalaşın boyutlarını anlatmaya yeterlidir. Boylesine bir dalaş ve çözümsüzlük içinde olan hakim sınıflar, kendi iktidarları için tehlike arzeden en küçük harekete bile amansız ve alçakça bir şiddetle saldırmaktadırlar.

Özelleştirmede yaşanan engeller, yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri karşısında, ülkemizdeki komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının emperyalist ağa-babalarından aldıkları reçeteler de işe yaramıyor ve devrimci hareketlerden, yükselen halk hareketlerinden aldığı darbelerle daha da azgınlanan faşizm, çözümsüzlüğün de vermiş olduğu hazımsızlıkla, işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza yaralı bir

hayvan gibi saldırıyor, ülkeyi bir kan gölüne çeviriyor.

Ülkemiz hakim sınıfları, yükselen devrimci hareket karşısında, topyekün bir imhaya girmekte, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın ilerici kesimlerini sindirmeye çalışmakta ve üzerlerinde terör estirmektedir. Hakim sınıfların içine düşmüş olduğu çözümsüzlük, onları daha da saldırganlaştırmakta ve en temel insani talepleri bile kanla, zulümle, işkenceyle bastırmaya yönelmektedir. Faşizmin kolluk güçleri tarafından kaybedilen, katledilen çocuklarını aramak için Galatasaray'da toplanan analar bile alçakça saldırılara uğrayarak, saçlarından tutulup yerlerde sürükleniyor ve gözaltına alınıyorlar. Sosyalist hasına yapılan saldırılar ve kapatmalarla halkımızın devrimci hareketlerle arasındaki haberleşmeyi kesmeye çalışıyorlar. Geçtiğimiz aylarda itirafçı Şemdin Sakık, burjuva basında günlerce işlenerek, halkın ilerici kesimleri arasında yılgınlık yaratılmak istenmiş ve devletin "gücü" gösterilmeye çalışılmıştır. Şemdin Sakık aracılığıyla, uşak medya tarafından İHD Genel Başkanı Akıl Birdal şahsında DKO'lar hedef gösterilmiş ve kısa bir süre sonra da Akın Birdal silahlı saldırıya uğramıştır. Esir kamplarında uygulamaya çalışılan baskı ve sürgün politikaları, Suriye'ye karşı yapılan savaş çılgınlıkları... Bunların hepsi de yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin indirdiği darbelerle çatırdayan iktidarlarının elden gideceği korkusudur. Bu korkudandır ki, aralarındaki it dalaşını bırakıp, ilerleyen devrimci hareke-

te karşı birlikte hareket ediyorlar. Susurluk olayıyla birlikte çirkef yüzleri ortaya çıkan ve kitlelere iyice teşhir olan hakim sınıflar, elbirliğiyle iğrençliklerini gizleyebilmek için Susurluk olayını kapalmaya çalışıyorlar.

Faşist Türk devleti, kitlelere iyice teşhir olan yüzünü gizlemek ve kendini aklamak amacıyla çetelere karşı danışıklı doğuş geçmiştir. Bu danışıklı doğuşun hay huyu sürerken emekçi kesimlere karşı azgın bir saldırıya girişmiştir. Bunun bir ayağını da esir kampları oluşturmaktadır. Karşı-devrimin yoğunlaşan her dönemsel saldırısında bir hedefinde esir kamplarındaki esir savaşçılar olduğunu sergilenen pratik teyit etmiştir. Bunu hep söyledik/söylüyö-rüz/söyleyeceğiz de. Nitekim, son günlerde çeşitli esir kamplarında, devrimci tut-saklara karşı girişilen saldırılar ve hak gaspları bu öngörüye doğrulamaktadır. Devrimci tutsakları uşak medya aracılığıyla da -fırlı iğrenç yalanlarla- hedef göstermekte, hücre politikasını hayata geçirebilmek için uykuları kaçırmaktadır. Böylece dışarda teslim alamadıkları devrimci-leri içerde teslim almaya çalışıyor ve devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın devrimci mücadelesini boğmayı hedefliyor.

Karşı-devrim cephesinde durum böyle-ken, devrim cephesinde de düşmana hiz-met eden parçalanmışlığın, dar grupçulu-ğun yerini eylem birlikleri almış ve BDGP kurulmuştur. Bu eylem birliklerinin yakıcı önemi, Karadeniz'deki gerilla faaliyetleriyle

düşmana verdirilen kayıplar ve son günler-de yaşanan 6. Kasım'daki öğrenci eylem-leriyle görülmüştür. Öğrenciler, bu eylem-de, "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloga-nıyla faşizmin kurşunlarına karşı taşlar, sö-palar ve molotoflarla cevap vermiş, sokak-ları savaş alanına çevirmişlerdir. Atıkları "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganı ile eylem birliklerinin gücünü ve gerekliliğini pratikleriyle somut olarak gösterdiler.

Faşizmin, sözkonusu öğrenci eyleminde de gerilla savaşı yürüten hareketlere olan yö-nelimini, eylemi PKK'nin örgütlediğini söyleyip, uşak medyası aracılığıyla da PKK'yi hedef göstererek ortaya koydu. Faşist diktatörlük, bu davranışıyla, hakim ulus şovenizmini körükleyerek kitlelerin desteğini almaya çalışıyor. Böylece Kürt ulusuna, işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza uyguladığı baskı, zulüm ve katliamları meşrulaştırmayı, yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin önünü kesmeye hedefliyor.

Faşizmin bu yönelimlerini boşa çıkarmak, bulduğumuz her alanda Halk Savaşı çizgimizi hayata geçirmekle olacaktır. Eylem birlikleri oluşturarak düşmana daha güçlü vuruşlar ve karşı koyuşlar örgütlemek; Unutmayalım ki, parçalanmışlık ve dar grupçuluk devrime değil, faşist dikta-törlüğe hizmettir.

- Yaşasın Halk Savaşı!
- Yaşasın Devrimci Dayanışma!
Bir Halkın Günü Okuru
ANKARA

Çete devleti, ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerine ve bu güçlerin toplumsal tabanına karşı yürüttüğü "haçlı seferlerini" her geçen gün tımandırıyor. Her alanda çok yönlü, yoğunlaşmış saldırılarla karşı karşıyayız. Süreklileşen saldırı grafiğinin yanısıra, güçlendirilmiş dönemsel saldırı sürecinin de içerisindeyiz. Toplumsal muhalefetin tüm bileşenleri hedef tahtasında ve kendisine yönelen okların nişangahında. Üstelik dolaysız şiddetle sınırlı kalmayan, psikolojik savaşın binbir türlü çirkefliklerinin de medya araçları desteğinde arenaya sürüldüğü bir ortamdayız.

Işçi sınıfı ve emekçiler çete operasyonlarından biri olan özelleştirmenin mahiyetini bugün daha da yakıcı bir şekilde duyumsuyor. Yaşam koşullarının gittikçe artan zorlukları, işsizlik ve işten atılmaların soğuk yüzüne karşılıyor. Mazlum Kürt ulusu; yüzyılların Osmanlı oyunları geleneğiyle yüklenen, faşizmin her türlü çirkeflikleriyle bezenen Türk devletinin yok etme seferleriyle başbaşa... Şiddet dozajı alabildiğine yükselen bu hat topyekün imhayı dayatıyor. Öğrenci gençlik bilimsel ve demokratik üniversite talebine yanıt olarak, modernize edilmiş, geçmiş barbarlığın ayak izleriyle de takviye edilen (atlı polis örneği gibi) asker-polis kuşatmasını karşısında buluyor. Esir savaşçılar kendilerine dayatılan yok oluş ve teslimiyetin cisimleştiği hücre politikalarının pususundalar. Hakim sınıfların bu stratejik pususunun, esir savaşçıların gerillanın sersemletici vuruşlarını andıran darbele-ri karşısında tuz-buz olacağı açık. Aydınlar, sanatçılar, yazarlar, yaşamı kalemle, yüreğiyle estetize etme çabasında olanlar kendilerini ifade edebilmenin güçlüklerini yaşıyorlar. Faşist yasalar başlarında Demoklesin kılıcı gibi sallanırken, kendilerini ifade edememe tehlikesiyle karşılaşanlar, faşizmin mağrur mağdurları konumunda olmaya devam ediyorlar... Kısacası yüreği insanlaşma yürüyüşünün coşkusu ve muştusuyla kaba-her kesim, karşı devrimin soğuk nam-lularının hedefinde...

Yıllardır komünist, devrimci, yurtsever güçlerin, devletin niteliğine ilişkin söyledikleri, Susurluk kazasıyla geri kitlelerin bilincine bile kazınacak şekilde ortaya çıktı. Susurluk süreciyle başlayan gelişmeler, yaklaşık iki yıl sonra ortaya dökülürken kaset trafiği ile daha da boyutlandı. "Çetelerle savaşacağım" diyen çete yamağı sözde demokrasi kahramanlarının, sahipleri ve mağalarıyla yaşadıkları ilişkiler telefon trafiğinin makus tarihine kaydolmuştu. Yaşanan klik dalaşları, tarihin utanç sayfalarına kirli ellerce düşülen kayıtları açığa çıkarmıştı. Açığa çıkan kirli kayıtlarda üzerinde durulması ve dikkat çekilmesi gereken bir yön daha vardı. İşçi

Bir direniş ve bir deneyim: SEKA

sınıfı ve emekçilere ekonomik saldırıların bütünleştiği özelleştirmelere dair düşülen notlar, yıllardır yine komünist-devrimci güçlerin bu konuda söylediklerini bir kez daha doğruluyordu. Özelleştirme adı altında yapılanların peşkeş olduğunu ifade ettiğimizde kimi sözde ekonomi uzmanları ve aydın bozuntuları bunu klasik bir ajitasyonun, olağan ama gerçek dışı çırpınışı olarak görmüşlerdi. Burjuva kalemlerleri peşkeşten, çetelere ikramdan değil; üretimin artmasından, ekonominin düzelmesinden bahsediyorlardı. Karanlık ilişkilerle harekete geçen ellerin şekli bir prosedürü bile işletmeden özelleştirme vurgununu yaptıklarını defalarca yinelemiştik. Ortaya dökülen bant ka-

patılması kararını almıştı. Anlaşılan hizmetlerinin karşılığını bekleyen yeni çakallar vardı. Çete devletinin çete kurulu bugüne değin özelleştirmelere karşı kararlı direnişlerle karşılaşmamasının rahatlığı ile hareket ediyordu. Ama bir yanılgıya uğramış, bir hesapsızlığa düşmüşlerdi. Ava giden avlanacaktı bu sefer. Metal işçilerinin sendika ağalarına indirdikleri yumruk, SEKA işçileri nezdinde, Özelleştirme Yüksek Kurulu şahsında hükümet ve devletin tepesine bir balyoz gibi inmek üzere havaya kalkıyordu. Havaya kalkan bu yumruk zafer işaretinin doyumsuz hazzını yaşamaya kararlıydı. Bir işçinin sabırlı, disiplinli doğası ile donanan emeği, adım adım örülen direnişin mayası oluyor-

yıtlarından birinde de bir kamu işletmesinin özelleştirme serüveni yer alıyordu. Elini halklarımızın kanına buluşturarak çete devletinin maşası olma onursuzluğuna ulaşan çakallardan biri, bu hizmetinin karşılığının bir kısmını, özelleştirme denilen çete operasyonundan tahsil etmenin pazarlığı planını yapıyor. Pazarlık ve planın diğer ucunda üst düzey bir hükümet yetkilisi. Hizmetlerinin sağladığı zırhla, arayacağı, bir kaç telefonun kendisini nasıl da rakipsiz bırakacağını, büyük bir iştahla anlatıyor.

Patron-ağa devletinin; maşalarına, şaklarına, çetelerine rant sağlama, peşkeş çekme operasyonu olan özelleştirmeye bir yenisinin dahil edilebilme çabasına tanık olduk. Sömürü ve çirkeflüğün pis kokularını taşıyan yeni bir özelleştirme operasyonuna tanıklığımızın üstünden henüz fazla zaman geçmedi. Yenilgiye uğrayan operasyonun gelişimi Eylül ayı sonlarında başladı. Özelleştirme Yüksek Kurulu, İzmit'teki SEKA Fabrikası'nın

du. ÖYK'nın SEKA İzmit işletmelerini kapatma kararı üzerine 2 Ekim 1998'de işçiler eylem startını verdiler. Eylemin biçimi işgaldi. İşyeri terk edilmeyecek, özelleştirmeye geçit verilmeyecekti. Böylece 1 ay süren ve zaferle sonuçlanan SEKA direnişi başlıyordu. 2 Ekim'de başlayan işgale ilk kitlese destek 5 Ekim'de geldi. 7 bin işçi ve emekçi "SEKA işçisi yalnız değil" şiarıyla kitlese bir miting düzenlediler. Fabrika önünde gerçekleştirilen miting oldukça coşkuluydu. Sınıf kardeşleri yükselen çığlığa ses katmakta gecikmediler. Balıkesir, Kastamonu ve Silifke başta olmak üzere diğer yerlerdeki SEKA işçileri de destek eylemleri gerçekleştirdiler. Çeşitli sektörlerde çalışan işçiler, emekçiler küçük de olsa, yetersiz de olsa desteklerini sunmaktan geri durmadılar. Anamlı desteklerden biri de İstanbul'dan geldi. İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'na bağlı sendikalar örgütlü oldukları alanlarda, 28 Ekim'de 2 saatlik iş bırakma eylemiyle direnişi

selamladılar. Direnişin başlamasıyla birlikte görmezden gelip, kapatma ve özelleştirme kararlığını dile getiren M. Yılmaz, emek düşmanlığını ailenen ortaya koyma "cürretinden" geri durmadı. Anlaşılan haksızlık ve temelsiz düzlemde gelişen cürretin işe yaramayacağını henüz anlamamıştı, bunu kendi şahsında bir kez daha yaşaması gerekecekti. Nitekim yaşadıda. Kendisiyle görüşen sendikacılara "SEKA'yı satmakta kararlıyız" diyordu. Kısacası devlet kararı görünüyordu. Ama işçi ve emekçiler de kararlıydı. Büyük bir kararlılık, istikrar ve netlikle sürdürülen direniş adım adım hedefine yürüyordu. SEKA işçi ve emekçileri aileleriyle birlikte bir çok çevreyi harekete geçirmişlerdi. Dayanışma ve birliktelikle oluşturulan çember gittikçe genişliyordu. Çember İzmir'in sınırlarını aşmıştı artık. Kapatma kararını ortadan kaldırma hedefiyle yürütülen SEKA, direnişi istikrarlı duruşuyla devam ediyordu. İşçi ve emekçilerden, küçük esnaftan duyarlı kesimlerden, devrimci-demokrat güçlerden destekler geliyordu. Bu arada utanmazca bir tutumla sözümona destek turlarına çıkanlarda yok değildi. Burjuva ve feodal partilerden bazıları bir yüzüzlük örneği daha gösterip işçilere destek turlarına çıkıyorlardı. Emek düşmanlığında başa gürleyen MHP bile işçileri ziyaret etme ihtiyacı duyuyordu. Yaşanan talan ve sefaletin sorumluları, kitlelerin uyanışından duydukları korkuyla timsah gözyaşları döküyorlardı. Anlaşılan telaşa kapılmışlardı. Gündemde olan seçim parodisi de tutumlarını etkiliyordu.

Tarih 30 Ekim'i gösterdiğinde, kararlılık ve gövde gösterisi yapan çete devleti, hükümeti ve ÖYK'sı ile birlikte geri adım atmak zorunda kaldı. Satış kararının iptal edildiği haberi yayılıyordu. Bunun üzerine işçilerin 31 Ekim'de yapmayı kararlaştırdıkları Ankara yürüyüşü ertelendi. Ancak 31 Ekim'de kararlılığın bir göstergesi ve taleplerinin haykırışına dönüşen bir miting düzenlendi, İzmit'te 20 bin işçi ve emekçi SEKA direnişine omuz verdi, zaferi kutladı. "Özelleştirmeye hayır" sloganları alanlarda bir kez daha haykırıldı. Burjuva basının direnişi yok sayan tutumu "Satılık basın" haykırışıyla protesto edildi. Selülöz-İş Sendikası üyesi SEKA işçileriyle, özelleştirmenin hedeflerinden olan Telekom, Petrol, enerji işçileri, eğitim ve sağlık emekçileri de mitinge katılarak dayanışmalarını sergilediler. Bir aylık SEKA direnişinde SEKA emekçilerinin de yer alması "İşçi-emekçi el ele" sloganının yaşamsallaşmasını ifade ediyordu.

Ankara yürüyüşünü erteleyen işçiler, karar resmi olarak ellerine ulaşınca kadar ihtiyatlı davrandılar. Karar resmileşip ellerine ulaşana kadar eyleme son vermeyeceklerini belirterek, "tetikte" durdular. Bu da olumlu ve

yerinde bir tutumdur. Nitekim kararın iletilmesi süreci gecikince, Ankara yürüyüşünün 6 Kasım'da yapılacağı (karar gelmezse) ilan edildi. Ancak ÖYK'nın kararı 5 Kasım'da işçilere tebliğ edildi ve direnişin başansı devlet eliyle de teslim edilmek zorunda kaldı.

Bir ayı aşkın bir zaman devam eden SEKA direnişi, kararlı, ısrarlı, mücadeleci bir tavır alındığında yapılamaz denilen şeylerin nasıl da yapılabileceğini bir kez daha gösterdi. Direnişi başarıya götüren en önemli etken işçi ve emekçilerin kararlı tutumlarıdır. Doğru bir önderlikten yoksun SEKA işçi ve emekçilerinin bu tutumu, böylece bir durumda daha da anlamlıdır. Kararlı tutumlarını, hedefleri doğrultusunda omuz omuza olma ile birleştirdiklerinde, uzun soluklu mücadelenin ilk tohumlarını da atmış oldular. Umutsuzluğa kapılmadan, taviz vermeden ve direnişe başlarken belirledikleri hedeften kopmadan eylemlerine devam ettiler. Direnişin motor gücü olarak kendilerine güvenen SEKA işçileri, dayanışmanın önemini ortaya seren bir pratik de sergilediler. Bu direniş, dayanışma yönüyle de görece olumlu bir tablo çizdi.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kendilerine yönelen üst boyutlu saldırılara, üst boyutta cevap verebilme tutumunu geliştirmek durumundadırlar. Yönelen saldırıyla karşılaştırıldığında cılız kalan ve alt düzeyde seyreden karşı koyuşlar etkisiz kalmaktadır. Etkisiz kalan bu biçimler geri adım attırmayı sağlayamamaktadır. Oysa kapsamlı saldırıya, kapsamlı bir yanıt verildiğinde, bu dalganın önüne set olunabilmektedir. İşe SEKA direnişi bu açıdan da üzerinde durulmayı hak eden bir direniştir. SEKA işçi ve emekçileri çalışma koşullarını ve işlerini ortadan kaldıran üst boyuttaki saldırıya, işgal eylemiyle cevap vererek tavırlarını net ve etkili bir şekilde ortaya koymuşlardır. Direnişin meşruluğunun geniş kitlelere taşınması devleti çaresiz kılan diğer etkenlerden biri oldu.

SEKA direnişi özelleştirmeye karşı yürütülen mücadeleye soluk getirmiş, devletin bu alandaki psikolojik üstünlüğüne (özelleştirmenin engellenemeyeceğine dair) darbe vurmuştur. Bugüne değin kapsamlı özelleştirmelere karşı geliştirilen eylemlilikler bu kapsamda sonuç getirmemiş, ciddi geri adımlar attırmamıştı. Bu durum bir yandan devleti pervasızlaştırırken, diğer yandan işçi ve emekçilerde karamsar bir ruh halini yaygınlaştırıyordu. Direnişin başarıyla sonuçlanması devletin pervasızlığına bir şamar indirmiş, karamsar tabloyu zayıflatmıştır. Taban inisiyatiflerinin harekete geçirildiğinde nasıl sendika bürokrasisi ve ağalarını yerle bir edip, eylemleri pasifize etme çizgilerini ortadan kaldıracak da bu direnişte bir kez daha görülmüştür.

Kısacası SEKA direnişi, cüretli karşı koyuş biçimi, ısrarlı-kararlı yönelimi, işçi ve emekçilerin kenetlenişi, hedefte sağlanan netlik, meşru ve haklı mücadelenin getirdiği avantaj, kendi özgücüne duyulan güven, sınıf kardeşleriyle dayanışmaya önem veren hatlarıyla kararlılık gösterisi yapan burjuva-feodal güçlere önemli bir yenilgi tattırarak, direnişi başarıyla sonlandırabilmiştir.

Bu ve buna benzer olumlulukların yanı sıra sınıf bilinçli hareket tarzının

önüne geçmiştir. Direniş sürecinde atılan sloganların bir kısmını ele aldığımızda bu yoksunluğu rahatlıkla görebiliriz. "Özelleştirmeye hayır" sloganı elbette doğru ve yerinde bir slogan. Ama özelleştirmeye hayır sloganını "Cumhuriyetin fabrikalarını kapatmayacağız" söylemiyle birleştirirseniz, size yönelen sömürü ve zulmün sahibi ve kalesini kutsamış olursunuz. Ya da "SEKA halkındır satılmaz" sloganını ele alalım. Reformistlerin ve kitle kuyrukçularının can si-

Birçok işçi, emekçi direnişinde, eylemliğinde yaşadığımız gibi SEKA direnişinde de yaşadığımız, kitlelerin sınıf bilincinden, doğru siyasal yönelim ve önderlikten yoksunluğudur. Elbette bu bilinç bulanıklığının, yoksunluğun sorumluluğunu kitlelere atma sorumsuzluğunu göstermeyeceğiz. Tam tersine açık yüreklilikle ortaya koyuyoruz. Bunun sorumlusu başta biz komünistler olmak üzere tüm devrimcilerdir.

dan ve proleter önderlikten yoksunluğun getirdiği eksiklik, yetmezlikler de çarpıcı bir şekilde ortaya çıkmıştır. Taktik hedefin iyi belirlendiği SEKA direnişi, taktik hedefin stratejik hedefe bağlanması ve ona hizmet eder tarza dönüştürülmesi perspektifinden yoksundur. Karşılaşılan sorunların kaynağını belirleme, bu hedefe yüklenme, sözkonusu durumun bilincinde olmama ne yazık ki öne çıkan eksikliklerdendir. Sınıf bilincinden yoksunluk her zamanki handikap olarak karşımıza çıkmaktadır. Direniş sürecinde ekonomist bakış açısı öne çıkmış, özelleştirme karşıtı rotasıyla siyasallaşma eksenini yakalayan performans, doğru siyasal bilinçle tamamlanamadığından siyasallaşma yönüyle yetersiz kalmıştır. Kendiliğinden hareketle gelişen, kararlı, ısrarlı ve üst boyutta karşı koyuşuyla, ekonomik talepler yönünü aşan muhtevaya bürünmüştür. Ancak kitlelerin sınıf bilinciyle kuşanıp, günü geleceğe bağlama yoksunluğu, içeriği aşan düzeyi, nitelik olarak sıçratmanın

midisi misali sarıldıkları bir diğer slogan. Kitlelere ulaşmada sağladığı avantaj gözönüne alınarak, siyasal yan feda ediliyor. Yaygınlaşan pragmatizm hastalığı yani. Sömürü çarkının sonuna kadar işlediği bir coğrafyada halkın işletmelere, fabrikalara sahip olduğu nerede görülmüştür? Özelleştirmeye karşı çıkarken, KİT'lerin sahibinin halk olduğu öne sürülerek yola çıkılabilir mi? Kuşkusuz ki fabrikalar, işletmeler vb. işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın gaspedilen emeğiyle ayağa doğruluyor. Bunu üretim araçları üzerindeki sahiplik yanılışıyla karıştırdığınızda, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırma hedefimizi kitlelere götürmede sıkıntıyla karşılaşılır. Bugün özelleştirmeye karşı çıkarken, KİT'lerin hakim sınıfların sömürü çarkının önemli parçaları olduklarını, sahipleri olan komprador kapitalistlerin KİT'ler aracılığı ile emek hirsızlığını yürüttüklerini kitlelere kavratmaya ihtiyacımız var. Özelleştirmeye

karşı çıkış KİT'leri kutsamaya dönüştürmez. Nasıl ki faşizme karşı çıkarken burjuva demokrasisini kutsamıyorsa, özelleştirmeye karşı çıkarken KİT'leri kutsamakta emekçilerin işi değildir. Evet, KİT'lerin özelleştirilmesine karşıyız. Bunun sahipleri biz olduğumuz için değil, kan-can bedeli kazandığımız kısmi haklarımız bir kalem darbesiyle ortadan kaldırıldığı için karşıyız. Özelleştirme saldırısıyla sömürünün daha da pervasızlaştırılmasına, işten atmaların meşrulaştırılmasına, peşkeş çekmeye onay vermediğimiz için karşıyız.

Eğer kastedilmek istenen yaratılan tüm değerlerin, işçi ve emekçilerin alınteriyle inşaa edildiği ise, sadece KİT'ler değil, coğrafyamızdaki tüm işletmeler, fabrikalar alınterimizle yaratılmıştır. Bu yönüyle onların gerçek "sahipleri" biziz. Mücadelemiz aynı zamanda onları gerçek sahiplerinin ellerine bırakmayı da kapsıyor. Ama KİT'lerin satılmamasıyla onların sahipleri elinde kalacağı yanılgısı yerleştirildiğinde, objektif olarak patron ağaların çete devletini bir "halk devleti" katına çıkarma faciasına yol açılır. Elbette tüm bu gerçekler, reformist yardakçıların, ekonomist anlayışların, kitle kuyrukçularının umurunda değil.

Birçok işçi, emekçi direnişinde, eylemliğinde yaşadığımız gibi SEKA direnişinde de yaşadığımız, kitlelerin sınıf bilincinden, doğru siyasal yönelim ve önderlikten yoksunluğudur. Elbette bu bilinç bulanıklığının, yoksunluğun sorumluluğunu kitlelere atma sorumsuzluğunu göstermeyeceğiz. Tam tersine açık yüreklilikle ortaya koyuyoruz. Bunun sorumlusu başta biz komünistler olmak üzere tüm devrimcilerdir.

Bugün her türden kuşatma ve yabancılaşma çemberleri içinde, işçi ve emekçiler, komünist ve devrimcilerin yeterli önderliklerinden yoksun, kararlı ve militan duruşlarını ortaya koyuyorlarsa, bizler ise hala onları örgütleyip, siyasal bilinç taşıma, stratejik hedefe yönelmede yetersiz kalıyorsa kuşkusuz sorumluluk bizimdir. Bu sorumluluğa sahip çıkarak günü geleceğe taşıma, taktik hedefi stratejik hedefimize, sömürü ve zulüm düzenini ortadan kaldırma amacımıza bağlamak durumundayız. İşçi ve emekçileri, tüm ezilenleri yaşadıkları her saldırının, sorunun kaynağı olan burjuva-feodal düzene karşı isyana taşımak öncünün görevidir. Öncünün görevi nasıl ki buysa, işçi-emekçi tüm ezilenlerin görevi de emeğine, özgürlüğüne ve kurtuluş mücadelesine sahip çıkmak, Münzur'un, Karadeniz'in sınır tanımaz, başeğmez isyancılığı ile bütünleşmektir. "Yolu Yok Kurtuluşun, İsyanı Seçmedikçe" şiarını belleklere kazı-
maktır ●

Çete devlet azgınca saldırıyor

Baskılar, baskılarınız viz gelir bize viz

Haber Merkezi: Devletin muhalif kesimlere yönelik sürdürdüğü amansız saldırı politikasından devrimci, sosyalist, yurtsever basın ve kültür merkezleri de nasibini aldı. İşçi, emekçi ve ezilen halklardan yana olan devrimci basın ve kültür merkezlerine tahammül gösteremeyen devlet, çeşitli sudan gerekçelerle baskılar düzenleyerek bu kurumları etkisizleştirmeyi unuyor. Her geçen gün maskesi biraz daha yırtılan ve çetelerle en üst düzeyde bağlantıları birbir ortaya çıkan devlet toplumunda gelişen halk muhalefeti düzenlemek ve bu muhalefetin devrimcilerin önderliğine geçmesini engellemek için büyük çaba sarfediyor. Ömrünü biraz daha uzatmak için çırpınan diktatörlük, topyekün saldırılarıyla güçsüzlüğünü ve çaresizliğini gizleme uğraşı veriyor.

Susurluk gerçeğinin üçüncü yılına girdiğimiz bu günlerde, hergün daha fazla teşhir olan diktatörlük, çareyi pervasızca saldırmakta buluyor. Üç yıl aşkın süredir omurluca direnen kayıp yakınlarına saldırıyor, har(ç)lara karşı çıkan öğrencilere saldırıyor, hakkını isteyen işçiye ve kamu emekçisine kusacası muhalefete tahammülsüzce, vahşice saldırıyor.

Kendi hukukuna dahi çiğnemekte sakınca görmeyen diktatörlük ve onun kolluk kuvvetleri, devrimci basını ve kültür merkezlerini "yasadışı örgütlere yardım ve yataklık ettikleri" ve "6 Kasım tarihi için pankart hazırladıkları" gibi komik gerekçelerle basarak terör estirdiler.

2 Kasım günü Kurtuluş Gazetesi Bursa temsilcisi Ünal Başaran evine giderken polis tarafından kaçırılarak ormanlık alanda 2 saate yakın süre sorgulanıp tehdit edildi. Yine 3 Kasım günü Kurtuluş Gazetesi'nin Ankara ve Adana büroları, Atılım Gazetesi Merkez ve Kartal Büroları, Dayanışma

Dergisi Merkez ve Tuzla Büroları, EKK Alinteri Merkez ve Kartal Büroları, BEKSAV, Gökkuşluğu Kültür Merkezi, Uluslararası Kayıplar Bülteni (ICAD)'ni basan polis onlarca kişiyi gözaltına aldı.

4 Kasım günü saldırılarına devam

eden kolluk kuvvetleri, Demokratik Mücadele Platformu ile Özgür Kadın Derneğine de baskın yaparak terör estirmeyi sürdürdüler. Ayrıca Atılım'da yapılmak istenen basın açıklamasını çevreyi abluka altına alarak engellediler. Hızlarını alamayan polislerin 5 Kasım günü hedefleri bu kez Özgür Halk Dergisi, Mezopotamya Kültür Merkezi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Yurtsever Gençlik Dergisi, Alternatif Kültür Merkezi, Medya Kitabevi, Genç Ekin Kültür Merkezi, Tohum Kültür

roları ve kültür merkezlerinde yüzü aşkın kişiyi de gözaltına alırken, büroları adeta talan ettiler. Gazete, dergi, kitap, kaset, fotoğraf makineleri, kamera vb. malzemelere el koyan polisler, bürolardaki bir çok eşyayı da kıırarak kullanılmaz hale getirdiler.

Türk devletinin uyguladığı bu faşist baskılar Halkın Günü, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek, Atılım, Alinteri, Kurtuluş, Dayanışma, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Alternatif Kültür Merkezi, Tohum Kültür Merkezi, Tüm Bel-Sen, Tuzla Derişi, Demok-

Merkezi, Demok-ratik Mücadele Platformu (2. kez) oldu. Yine aynı gün Kızıl Bayrak Gazetesi Kirsehir büro çalışanı Abbas Altınışık, bir gün sonra ise büro temsilcisi Okan Cihan polis tarafından gözaltına alındılar.

Baskılar sırasında terör estiren kolluk kuvvetleri gazete bü-

ratik Mücadele Platformu, BEKSAV, ICAD, Özgür Kadın Derneği, HADEP, EMEP, Mezopotamya Kültür Merkezi tarafından yapılan açıklamalarla protesto edildi. Bursa'da ise Kurtuluş okurları İHD şubesinde 3 gün süren açlık grevi yaparak baskıları protesto ettiler. Gözaltına alınanların bir kısmı mahkemeye dahi çıkarılmadan serbest bırakıldı. Mahkemeye çıkarılanların ise tümü serbest bırakıldı.

12 Kasım günü ise basılan kurumlar tarafından arama kararı veren İstanbul 1 No'lu DGM mahkemesi, Emniyet Müdürü Hasan Özdemir ve İstanbul Valiliği hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunuldu. Sultanahmet'te bulunan İstanbul Adliyesi önünde yapılan ve yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklamasından sonra İstanbul Cumhuriyet Savcısı Atilla Halıcı'ya sorumlular hakkında "Görevi kötüye kullanmaktan" dava açılmasını talep eden dilekçeler verildi.

Öte yandan 7 Kasım Cumartesi günü İzmit'te gözaltına alınan Kurtuluş Gazetesi temsilcisi, muhabiri ve 18 okur tutuklanarak Ümraniye Esir Kampı'na gönderildiler. 7 Kasım Cumartesi günü gözaltına alınan Kurtuluş İzmit Temsilcisi Nestrin Şahin ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı, muhabir Sinan Şahin yaralı olarak hastaneye kaldırıldı, okurlar Alev Aslan, Ali Rıza Kolyürek, Aynur Bayraktar, Berna Hava, Özgür Toprak, Sonsuz Coşkun, Kadir Yıldız, Ayhan Uğur, Oğuz Aydın Demiralay, Derya Kayıkçı, Uğur Yükselir, Murat Polat, Barış Kılıç, Tugay Yılmaz, Songül Coşkun, Sinan Karabay, Soner Kalender ve soyadı öğrenilemeyen Cem yoğun ve sistematik işkence-ler ardından 13 Kasım Cuma günü çıkarıldıkları İzmit Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından örgüt üyesi oldukları gerekçesiyle tutuklanarak Ümraniye Esir Kampı'na gönderildiler ●

ABDULLAH ÖCALAN GÖZALTINDA

Haber Merkezi: PKK önderi Abdullah Öcalan, 13 Kasım Cuma günü, İtalya'nın Roma şehrinde gözaltına alındı. Sahte pasaportla yakalandığı belirtilen Abdullah Öcalan'ın, çıkarıldığı mahkeme tarafından İtalya'ya kaçak olarak girme suçunu işlediği gerekçesiyle tutuklandığı ve cezaevine konulduğu öğrenildi. Öcalan'ın yakalandığı haberinin duyulmasından sonra, binlerce Kürt emekçisi İtalya'ya doğru yola çıktı.

Konuyla ilgili olarak bilgilere başvurduğumuz Sürgünde Kürt Parlatması üyesi N. Buldan; Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya tesadüfi olarak gelmediğini, gözaltında bulunmasını prosedür gereği olduğunu, şu anda cezaevinde değil, güvenlik nedeniyle başka bir yerde

tutulduğunu fakat bunu söyleyemeyeceğini belirtti.

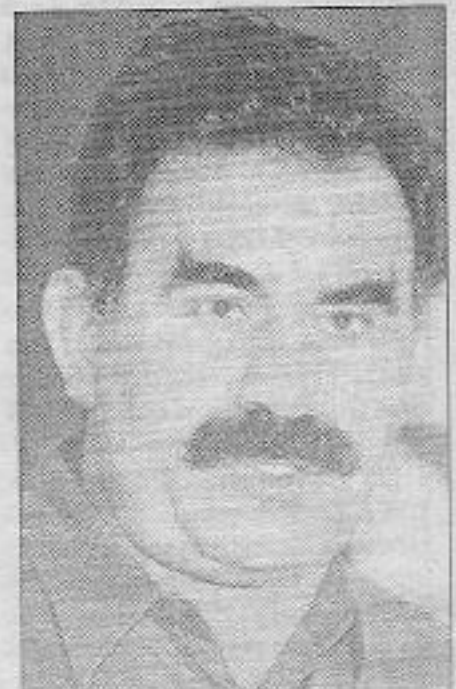
Abdullah Öcalan'ın yakalanmasını protesto etmek amacıyla Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yüzlerce insan açlık grevine başladı. Binlerce yurtsever, devrimci 15 Kasım Pazar günü Roma şehrinde büyük bir gösteri düzenlemek amacıyla İtalya'ya doğru yola çıktı. Öte yandan Avrupa'nın bir çok şehrinde de çeşitli etkinlikler yapılacağı öğrenildi. Ayrıca Türkiye ve T. Kürdistan'ın çeşitli il ve ilçelerinde protesto gösterileri düzenlendi.

Türkiye'deki bütün esir kamplarında bulunan MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TKP/2, Direniş Hareketi/HKG dava tutsakları Abdullah Öcalan'la dayanışmak amacıyla 14 Ka-

sım tarihinden itibaren açlık grevine başladıklarını ilan ettiler.

Abdullah Öcalan'ın gözaltına alınmasını protesto eden PKK'li tutsaklar 15 Kasım tarihinden itibaren açlık grevine başladılar. Adıyaman Esir Kampı'nda 13 Kasım günü öğleden sonra İsmet Akay, Ümraniye ve Çanakkale Esir Kampı'nda ise aynı gün Abbas Sertkaya ve Mehmet Aydın adlı yurtsever tutsaklar vücutlarına kolonya dökerek bedenlerini ateşe verdiler.

Midyat Esir Kampı'nda 14 Kasım günü akşam saatlerinde Erdal Çeken adlı yurtsever tutsak ise üzerine kolonya dökerek bedenini ateşe verdi. PKK'li tutsaklar tedavi için hastanelere kaldırıldılar ●

"YÖK'ü yok edeceğiz"

Haber Merkezi: 12 Eylül AFC'si tarafından öğrenci gençlik ve ilerici, aydın, demokrat öğretim üyeleri üzerinde faşist bir baskı aracı olarak yaratılan YÖK (Yüksek Öğretim Kurulu)'ün 17. kuruluş yıldönümü üniversitelerin tamamında tüm baskı ve saldırılara rağmen kitlesel biçimde protesto edildi.

12

Eylül askeri faşist cuntasının işbaşına gelmesi ile birlikte Türkiye coğrafyasında halk muhalefetine yönelik tam anlamıyla bir kıyam fırtınası esmeye başladı. Bu fırtınadan faşizm tarafından en tehlikeli yer olarak görülen üniversitelerde paylarına düşenleri büyük oranda aldılar. Devrimci mücadelenin o süreçte en yoğun olduğu yerlerin başında gelen üniversitelerde öğrencileri apolitikleştirmek, suya-sabuna dokunmayan birer uzaktan kumandalı robot haline getirmek amacıyla Milli Güvenlik Kurulu kararıyla 6 Kasım 1982 tarihinde kurulan YÖK, kuruluşunun 17. yılında öğrenci gençlik tarafından 6 Kasım günü tüm üniversitelerde kitlesel olarak protesto edildi.

İSTANBUL-BEYAZIT

YÖK'ün kuruluş tarihi olan 6 Kasım günü Aksaray'dan Çemberlitaş'a kadar uzanan yol güzergahı kolluk güçleri tarafından abluka altına alınarak (özellikle İstanbul Üniversitesi çevresi), insanlar üzerinde tam anlamıyla bir terör estirildi.

Üniversiteye giden tüm yolları barikatlarla kapatan ve alana giren herkesi en ince detayına kadar arayan kolluk güçleri, daha eylem başlamadan bir çok kişiyi şüpheli şahıs gerekçesiyle gözaltına aldı.

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi önünde toplanmaya başlayan öğrenciler, "YÖK dağıtılsın, üniversitelere özgürlük" yazılı ve İstanbul Üniversitesi Öğrencileri imzalı bir pankart açarak Merkez Kampüsü'nün yan kapısına doğru yürüyüşe geçtiler. Öğrenciler yürüyüş esnasında "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "İş, bilim, özgürlük", "Sermaye defol, üniversiteler bizindir" vb. sloganları haykurdular. Öğrencilerin önünü kesen kolluk güçleri, öğrencilerin kararlı tavrı sonucu barikatı kaldırmak zorunda kaldı. Yan kapıdan Merkez Kampüsü'ne giren ve kendilerini bekleyen diğer gruplarla birleşen öğrenciler (yaklaşık 1000 kişi), buradan ana kapıya doğru yürüyüşe geçtiler. "MGK'ya, YÖK'e, çetelere, gericiilere karşı üniversiteler bizindir" yazılı pankart eşliğinde ana kapıya gelen öğrenciler, burada yoğun polis ablukası altında bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklama;

Caddeler
alev alev

lar eşliğinde tekrar Merkez Kampüsü'ne geri döndüler.

Öte yandan basın açıklamasının olduğu sırada Beyazıt Çarşı'ya otobüs durağında toplanan bir grup öğrenci, "Kürdistan'dan Beyazıt'a serhildanlar yaratmaya" ve "Şehitler intikam yeminimizdir" yazılı Devrimci Öğrenci Gençlik Platformu imzalı pankart eşliğinde Beyazıt'a doğru yürüyüşe başladı. Öğrencilerin yürüyüşüne izin vermeyen kolluk güçleri, hiçbir uyarıda bulunmadan saldırıya geçtiler. Bu saldırıya öğrenciler taş ve sopalarla karşılık vererek Yenikapı yönüne doğru dağıldılar. Dağılan öğrenciler Laleli'nin ara sokaklarında bir araya gelerek sloganlar eşliğinde tekrar yürüyüşe geçtiler. Öğrencilere burada müdahale eden üç motorize ekip, üzerlerine atılan molotof kokteylleri ile neye uğradıklarını şaşırıp, motorlarını bırakarak dükkanlara sığındılar. Saldırıdan kurtulmak için 3-5 el silah sıkarak kolluk güçleri, öğrencilerin dağılmasıyla birlikte çevrede terör estirerek yaşları genç olan pek çok kişiyi döverek gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlardan 7 kişi, 12 Kasım

mada; "Üniversitelerimiz kuşatma altında. Üniversitelerimize saldırıyorlar, özel leştirmeleriyle saldırıyorlar. Günden güne eğitimin paralı hale geldiği, dersane sıralarından geçmeyenlerin üniversitelere giremediği, yani üniversitelerin emekçi çocuklarının suratına kapatıldığı bir gelecek örüyorlar.

YÖK'üyle, yönetmenlikleriyle saldırıyorlar. Eğitimi, alınıp satılan bir meta haline getirenler, eğitimi verenleri yani öğretimin görevlilerini cübbeli köle, öğrencileri ise sermayeye kalifiye eleman haline getiriyorlar. Niteliksiz eğitim sistemleriyle saldırıyorlar.

Bize her ne kadar YÖK'üyle, polisiyle, faşistleriyle, MGK'sıyla, gericiilikten, özel leştirmelerden yana bir gelecek çizse de, bizler eşit, özgür yarınlar yaratma mücadelesinin içinde olacağız..." denildi. Açıklamanın ardından öğrenciler slogan-

larını çıkarıldıkları DGM tarafından PKK üyesi oldukları gerekçesi ile tutuklanarak Ümraniye Esir Kampı'na gönderildiler.

ANKARA

YÖK'ün 17. kuruluş yıldönümü Ankara'daki üniversitelerde de gösterilerle protesto edildi. Hacettepe Üniversitesi Ankara Meslek Yüksekokulu kantininde saat 12-30'da bir araya gelen devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler, burada bir açıklama yaptılar. Açıklamada; öğrenci gençlik üzerindeki baskıların, emekçi halklar üzerindeki baskılardan ayrı olmadığını, hepsinin kaynağının aynı merkez (MGK) olduğunu, buna karşılık öğrenci gençlik olarak bulundukları her alanda bu saldırılara yanıt vereceklerini belirttiler. Öğrenciler "Yıldızlık yok direniş var", "Savaşa değil eğitime bütçe" sloganlarını atarak dağıldılar.

Ayrıca Cebeci, ODTÜ, DTCE, Beytepe, Fen Fakültesi öğrencileri bulundukları üniversitelerde, kampüslerde YÖK'ü protesto eden açıklamalar yaparak tepkilerini dile getirdiler.

İZMİR

Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanan yaklaşık 700 öğrenci buradan Öğrenci Yurdu, Mühendislik Fakültesi, Ziraat Fakültesi istikametine doğru yürüyüşe geçerek diğer öğrencilerinde eyleme destek vermeleri için çağrı yaptılar.

Yürüyüş boyunca "Çetelere kıyak öğrenciye dayak, bu abluka dağıtılabilecek", "YÖK, polis dışarı bilim içeri", "YÖK'e hayır", "Katil polis üniversiteden defol", "Biji bratiya gelan", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından Ziraat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler adına Koordinasyon ve Öğrenci Derneği birer açıklama yaptılar.

Olaysız biten eylemin ardından Ege Üniversitesi çıkışında iki TODEF'li öğrenci sivil ve resmi polislerce gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar aynı gün akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

9 Eylül Üniversitesi'nde yapılan protesto eylemine ise yaklaşık 400 kişi katıldı. Üniversitenin İİBF kantini önünde bir araya gelen öğrenciler "Savaşa değil eğitime bütçe", "YÖK'e hayır", "YÖK, polis dışarı bilim içeri" sloganlarını attılar. Yapılan basın açıklamasının ardından öğrenciler sessizce dağıldılar. Eylem öncesi ve sonrası polis giriş kapılarına yağınak yaptığından, öğrenciler bir süre kampüste kalmak zorunda kaldılar.

Mersin, Adana, Elazığ, Urfa, Muğla, Hatay, Bolu, Eskişehir'de de YÖK kitlesel eylemliliklerle protesto edildi ●

Deri işçileri zincirleri parçalıyor

Halkın Günlüğü/Kartal: Dünya ekonomisinin kriziyle sarsılan emperyalistleri bahane eden hakim sınıflar, bir çok sektörde olduğu gibi deri sektöründe de işçi sınıfına özelleştirmeye, işten çıkarmalara, TİS'lerle, hak gasplarıyla, dayatukları sefalet ücretleriyle, ücretsiz izinlerle ve esnek üretimle saldırıyor.

Tuzla Organize Deri Sanayi'nde uzun süreden beri kriz bahaneyle yapılan haksız işten çıkarmaları, sosyal haklarının ve ikramiyelerinin verilmemesini protesto eden yaklaşık 285 işçi direnişlerini tüm baskılara karşı sürdürüyorlar. **ÖZATILGAN DERİ, AMAÇ DERİ, CAMİLLA DERİ, ÖZTANINMIŞ DERİ, BAĞDAŞLAR DERİ, GÜZEL DERİ, CİHANER DERİ, ÖZYÜKSEL DERİ, BURCUM DERİ, ASLANOĞULLARI DERİ, BAB DERİ** ve **GÖKHAN DERİ**'de toplam 285 işçi, ayrı ayrı sürdürdükleri direnişlerin çözüm olamayacağı konusunda anlaşarak birlikte hareket etme kararı aldılar. Yapılacak direnişin başında üretimin durdurulacağı ve bu uyarının olumlu sonuçlanmaması üzerine eylemi bir üst boyuta sıracakları noktasında görüş birliğine vardılar. Bu kararın ardından 11 Kasım Çarşamba günü deri işçileri tarafından üretim durduruldu.

İşçiler sabahın erken saatlerinde fabrika önlerinde beklerken, sanayi bölgesini ablukaya alan jandarma ve polis hem sanayi girişinde hem de İçmeler bölgesinde aramalarını sürdürüyordu. Arabalar durdurularak yolcular indiriliyor ve kimlik kontrolü yapıp, üstleri aranıyor. Bu aramalar sırasında Tohum Kültür Merkezi çalışanı **Suzan Zengin** ve Güneşe Türkü elemanı **Devrim Dönmez** polisler tarafından gözaltına alındı. Bu arada Organize Deri Sanayi'nde iş bırakan binlerce işçi, saat 10:00 sularında Traktörçüler durağın-

da buluşmak için işyerlerinden pankartlar eşliğinde yürüyüşe geçiyorlardı.

"Serbest bölge sendikasıylaştırmadır, sömürdür, soygundur izin vermeyeceğiz". "Göç, ambargo, abluka ve işsizliğe son". "Yaşasın Tuzla direnişimiz" ve "Birlik mücadele-zafer" yazılı pankartların açıldığı direnişte, işçilerin arasına provakasyon ortamı yaratmak için sızmak isteyen iki sivil JITEM elemanı engellenerek teşhir edildi. Bu arada sendika

Tepe, Linter-İş Genel Başkanı **Kazım Bakış**, Deri-İş Bursa Temsilcisi **Ekrem Ser-vi**, Belediye-İş İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı **Hüseyin İncesu**, EMEP Tuzla Şube Başkanı **İsmet Torun**, **Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi**, **Tohum Kültür Merkezi**, **Grup Munzur** ve Güneşe Türkü emekçileri direnişe destek verdi. Saat 11:30'da yürüyüşe geçen 3 bine yakın işçi 500 metre kadar yürüdükten sonra jandarma ve polis barikatıyla karşı karşıya geldi. Jan-

derin katili patron-aga devleti", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" ve "Birlik, mücadele, zafer" sloganları atılırken, bir yandanda halaylar çekildi. Ardından Sanayi kapısına kadar yürüme izniyle harekete geçen işçiler "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganıyla yürüyüşe devam ettiler. Ardından kepenk kapatan 80'e yakın esnaf işçilerin arasına katılarak desteklerini sundular. Bu esnada sık sık "Yaşasın işçi-esnaf dayanışması" sloganı atıldı.

Sanayi kapısına gelen işçiler, burada bir basın açıklaması yaparak saldırıları kınadılar. Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya**, yardımcısı **Musa Selvi** ve şube başkanı **Cemal Taşkın** birer konuşma yaparak eylemi sona erdirdiler.

Dağılmak üzere alanı terk eden işçiler, sanayi çıkışından 1 km ileride tekrar kortej haline geçerek yürüdüler. Tekrar pankartlarını açıp yürüyen işçiler, Aydınli halkının büyük bir ilgisi ve katılımıyla karşılandı. Eylemin en büyük destekçileri olan çocuklar ellerinde uzun ve kalın sopalarla jandarma ve polise karşı koyacaklarını dile getirerek yürüyüşün en ön safında yerini aldılar.

Aydınli merkezine gelen işçileri kalabalık halk topluluğu karşılayarak eyleme destek verdiler. Aydınli esnafının tamamının işçileri desteklemek amacıyla kepenk kapattığı gözlenirken, sorularımıza yanıt veren bir çok esnaf dükkanlarını gönüllü kapattıklarını, zora dayalı olmadığını belirttiler. Tuzla Deri-İş Sendikası önüne gelindiğinde burada Genel Başkan Yardımcısı **Musa Selvi** polis ve jandarmanın yürüyüşe izin vermemesi gerekçesini eleştirerek, "burada Aydınli halkı ve esnafı, deri işçileriyle etle tırnak halinde olduğunu, bu yürüyüşümüze bizzat katılarak kanıtlamıştır" dedi ●

başkanı **Cemal Taşkın**'ın müdahalesiyle açığa çıkarılan 2 JITEM elemanı mikrofondan anons edilerek "Provakasyon yaratmak istiyorlar, provakasyona gelmeyeceğiz, bunun için deri işçilerini uyarıyoruz" denildi. Eyleme bir çok DKO, sendika ve siyasi partilerden destek geldi. ÖDP Genel Başkanı **Ufuk Uras**, Petrol-İş Genel Başkanı **Bayram Yıldırım**, Petrol-İş Kartal Şube Başkanı **Kemal Aktaş**, Türk-İş 1. Bölge Başkanı **Faruk Büyükkucak**, Sulu-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri **Ali**

darma il komutan yardımcısıyla sendika başkanlarından oluşan bir heyet görüşmelerde bulundu. Bu görüşmede işçilerin Aydınli'daki sendikaya kadar yürümesine emniyet yetkilileri "Aydınli esnafı kepenk kapatmış, işçiler saldırır, eamaları taşlarlar" diyerek izin vermeyeceklerini belirttiler. Bunun üzerine işçiler, "Yürüyüş hakkımız engellenemez" sloganını atarak oturma eylemi gerçekleştirdiler. Yaklaşık bir saat süren oturma eylemi boyunca, "Atılan işçiler geri alınsın", "İşçile-

"ZIRNIK" LAR VERİLMEZ ALINIR!

Halkın Günlüğü/İstanbul: Tüm Bel-Sen'e bağlı 1-3-4-5-6 Nolu şubeler, hakim sınıfların emekçi halklara karşı her alanda girişmiş olduğu baskı ve şiddet politikalarına karşı 24 Kasım'da Ankara'ya yürüme kararı aldı.

Ankara startını bildirmek için Büyük Şehir Belediyesi önünde 13 Kasım '98 Cuma günü yaklaşık 150 kişinin katılımı ile saat 12:30'da bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını İstanbul Tüm Bel-Sen 1 Nolu Şube Başkanı **Hidir Ateş** okudu. Basın açıklamasında Ateş, emekçinin emekçinin savaşa yatırıldığını, YÖK'e karşı olan öğrencilerin maruz kaldıkları saldırılar ve cezaların hukuka aykırı ve aynı şekilde keyfi olduğunu; sendikaların gültelenmelere karşı ise devletin her türlü çirkefliliğe başvurduğunu ve bunların kısaca sürgün ve işten atmalar olduğunu belirtti.

Devletin son süreçte Cumartesi Annelerine karşı uyguladığı saldırıya da değinen Ateş, "Kayıplarını arayan anneler her Cumartesi polis tarafından dövülmekte, çıkarıldığı mahkemede de suçsuz bulunarak serbest bırakılmaktadır. Bu zulüm uygulaması haftalarca devam ederken, devletin yetkili kurumları bu duruma seyirci kalmaktadır" dedi. Ayrıca cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklara yönelik hak gasplarının arttığını ve yaşam koşullarının ortadan kaldırılmak istendiğini, bununla beraber çete başlarının ise her türlü konforla ağırladıklarını belirtti.

M. Yılmaz'ın emekçilere %20'den yukarı zam vermem sözlerini hatırlatan **Hidir Ateş** konuşmasına şöyle devam etti. "Bir ülkenin Başbakanını düşünün ki; emekçiye verilecek zam için %20'den bir "ZIRNIK" yukarı vermem derken, çetelere devletin banka-

larını ve KİT'leri pazarlamada komisyonculuk görevi üstlensin."

Ateş 24 Kasım '98 tarihinde Türkiye'nin bir çok ilinden yürüyüş başlatacaklarını, 28 Kasım '98 günü 100 binlerin Ankara'da olacağını ve burada taleplerini tekrar yineleyeceklerini, şayet kabul edilmediği takdirde ise süreci iş bırakmalarla daha da boyutlandıracaklarını belirterek konuşmasını bitirdi.

Basın açıklaması sırasında sık sık "Baskılar, sürgünler bizi yıldıramaz", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız", "Çetelere karşı tek yumruk tek barikat", "Çetelerden hesabı emekçiler soracak", "Birlik mücadele-zafer", "28 Kasım'da yine alanlardayız, yine Kızılay'dayız", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganı atıldı ●

ADLİYEDE PATLAMA

Halkın Günlüğü/İstanbul: 31 Mart '98 tarihinde İzmir'de polis tarafından gözaltına alınan ve kendilerinden haber almayan **Neslihan Uslu**, **Metin Andaç**, **M. Ali Mandal** ve **Hasan Aydoğan** için DHKP-C militanları İstanbul Adliyesi'ne bombalı saldırı düzenledi.

İstanbul Adliyesi'ne DHKP-C militanları tarafından konulan zaman ayarlı bomba 5 Kasım Perşembe günü, saat 17:50 sularında büyük bir gürültüyle patladı. Adliye'nin 3. katında meydana gelen patlama sonucu maddi hasar meydana gelirken, **Gülümser Çağlar** adlı bir memur ile adı öğrenilemeyen bir kişi yaralandı. Yaralanan **Gülümser Çağlar**, Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı. Kolluk güçleri, patlamanın ardından çevrede güvenlik kontrollerini yoğunlaştırarak şüpheli gördükleri kişileri gözaltına aldı ●

Anayız, haklıyız, kazanacağız

Halkın Günü/Istanbul İzmir: Cumartesi Anneleri'ne yönelik devlet terörü, kamuoyunun duyarsızlığı ve vurdum duymazlığı neticesinde 181, 182 ve 183. haftalarda da devam etti

Cumartesi Anneleri'ne yönelik 170. haftadan itibaren başlatılan saldırılara rağmen, eylemi gerçekleştiren bir avuç kayıp yakın ve insan hakları savunucusu (5-10 kişi), yapılan tüm baskılara inat, çok yoğun güvenlik önlemleri alınan Galatasaray Lisesi önüne gelerek, açıklama yapma yürekliğini her daim gösterdiler/gösteriyorlar. Burada sözümüz yüreğinde bir nebze de olsa insanca düşünce (devrimci, komünist, yurtsever, aydın, demokrat demiyoruz) taşıyan bireylere. Çünkü saldırılar, baskılar karşısında susmak ve tepki göstermemek insanın kişiliğinden çok şeyleri koparıp almaktadır.

181. HAFTA: 31 Ekim Cumartesi günü kuşatma altına alınan Galatasaray, Taksim ve Beyoğlu yine Cumartesi Anneleri'nin çığlığına tanık oldu.

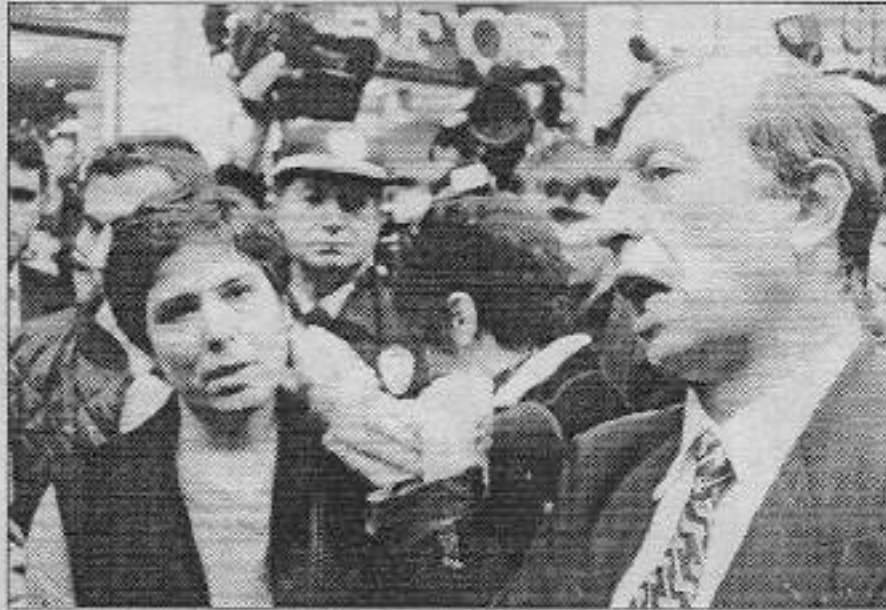
Küçükparmakkapı Sokağı'ndan çıkıp Galatasaray'a doğru yürümeye çalışan kayıp ailelerinden **Hasan Ocak**'ın annesi **Emine Ocak**, **Güzel Şahin** ve **Meltem Öztürk**, bir yandan yürürken, bir yandan da 181. haftaya ilişkin basın açıklamasını okuyorlardı. Polis barikatının önüne gelen kayıp yakınları, hiçbir uyarı yapılmaksızın tartaklanarak gözaltına alındılar. Bu gözaltılar olduğu sırada eyleme destek vermek için Galatasaray'a gelen sanatçı **Müjde Ar** ile gazeteci **Leyla Umar**'a emniyet amirleri, Galatasaray'da kimsenin dövülmediğini, yapılan eylemin yasadışı olduğunu vb. saf sataclarını anlatıyorlardı. Gözaltına alınanlar Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne götürüldüler.

Saldırıya ilişkin İHD İstanbul Şubesi tarafından yapılan yazılı açıklamada, kolluk güçlerinin her hafta suç işlediği, en temel hak olan basın açıklamasının keyfi olarak engellendiği ve bu saldırıları gerçekleştirenler hakkında yasal işlemlere başvurulacağı belirtildi.

renler hakkında yasal işlemlere başvurulacağı belirtildi.

182. HAFTA: Açık bir işkencehaneye çevrilen Galatasaray, 7 Kasım Cumartesi günü, kolluk güçleri tarafından bir kez daha abluka altına alınarak kayıp ailelerinin basın açıklaması yapmaları engellendi.

Tüm engellemelere rağmen Çiçek Pasajı önünde biraraya gelen kayıp yakınları adına İHD İstanbul Şube Başkanı Av. **Eren Keskin** tarafından bir basın açıklaması

okundu. Bütün engellemelere rağmen Cumartesi Anneleri'nin neden hala Galatasaray'da olduklarını tüm dünyanın bildiği, ancak Türkiye'de gerçekleştirilen saldırılarla kayıp gerçeğinin ortadan kaldırılmaya çalışıldığı ifade eden Keskin, 15 Ağustos'tan bugüne kadar yapılan saldırılar sonucu gözaltına alınanların sayısının 400'e ulaştığını söyledi. Açıklama yapıldığı sırada **Serpil Kaplan** isimli bir bayan yaka paça gözaltına alındı.

183. HAFTA: Kolluk güçleri, Cumartesi Eylemi'nin 183. haftasında kayıp ailelerini ve insan hakları savunucularını sokak aralarında toplayarak "düşman güçlerini" Beyoğlu'na sokmadılar.

14 Kasım Cumartesi günü, ilk gözaltılar İHD İstanbul Şubesi'nin bulunduğu sokakta gerçekleşti. Eyleme katılmak üzere Galatasaray'a gelmek isteyen **Emine Ocak**, **Ali Ocak**, **Nimet Tanrikulu**, **Hüseyin Aygül**, **Kadir Baydemir**, **Caner Duman**, **Hanife Yıldız**, **Fusun Dokuz** ve **Niyazi Köse** adlı kayıp yakınları şüpheli şahıs oldukları gerekçesiyle gözaltına alındılar. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı Galatasaray Lisesi önüne gelen sanatçı-yazar **Şanar**

Yurdatapan'da gözaltına alınarak Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne götürüldü.

Saldırının ardından kayıp ailelerinden **Birsen Gülünay**, **Hanım Tosun** ve **Hasan Karakoç** İHD'de birer basın açıklaması yaptılar. Kolluk güçleri tarafından gerçekleştirilen saldırıları protesto eden kayıp aileleri, tüm kamuoyundan Cumartesi Anneleri'ne destek vermelerini istediler.

İZMİR

İzmir Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından gerçekleştirilen oturma eyleminin 31 Ekim Cumartesi günü yapılan 17. sinde polis saldırı. Konak Meydanı'na kayıpların resimlerini, dövizleri ve basın açıklamasını getiren kişi polis tarafından

dövülerek gözaltına alındı. Daha sonra alana giren dokuz kişilik grup "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganını atarak gözaltıları protesto etti. Gruba saldıran çelik kuvvet, **Ahmet Yılmaz**, **Mustafa Ceylan**, **Deniz Güneş**, **Ali Özcan**, **İbrahim Açar**, **Kayahan Uludağ**, **Resül Aksoy**, **Serkan Çınar**, **Eyüp Vural** ve **Boran Çelik** adlı kişileri tartaklayarak gözaltına aldı.

Bu arada HOP tarafından İzmir Emniyet Müdürlüğü hakkında 6 Kasım Cuma günü Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu.

ALMANYA

ICAD Uluslararası Konsey üyeleri, 7-8 Kasım tarihleri arasında Almanya'nın Dortmund şehrinde toplandı.

Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Komite (ICAD), 14-21 Mayıs 1999 tarihinde Filipinler'de yapılacak "Küreselleşme", Gözaltında Kayıplar Ve Değişik İnsan Hakları İhlalleri Kurultayı'nın hazırlık çalışmalarını bir çok yönüyle tartıştı. Seksiyonlar arası görev bölümüne giden konsey üyeleri, üç ayrı bildirgeyi de oybirliği ile kabul etti.

Türkiye delegelerinin sunduğu, son bir haftadır yoğunlaşan başta Cumartesi Anneleri'ne ardından çeşitli ilerici kültür merkezlerine, kitle kuruluşlarına, sosyalist basına, ICAD'a yönelik baskıları protesto eden, Türk devletinin baskılara son vermesini, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını içeren bildirgeyi oy birliği ile kabul etti. Tüm ICAD seksiyonlarını bulundukları ülkelerdeki insan hakları kurum ve kuruluşlarıyla derhal ilişkiye geçerek, Türk devletinin uluslararası hukuk kurallarını hiçe sayan bu tavrını başta Avrupa Parlamentosu olmak üzere bütün uluslararası platformlara taşıma, teşhir etme kararı alan Konsey, önümüzdeki haftalarda değişik ICAD seksiyonlarının Cumartesi Anneleri ile dayanışmak için uluslararası delegeler oluşturarak Türkiye'ye gönderileceklerini belirtti.

DGM'LER SUÇ İŞLEMEKTE ISRAR EDİYOR

Haber Merkezi: Elazığ Emniyet Müdürlüğü TMS ekipleri tarafından Haziran '98 tarihinde örgüt üyesi oldukları, Elazığ'da örgüt adına faaliyet yürüttükleri, pankart, bildiri ve afiş astıkları gerekçesiyle evleri basılarak gözaltına alınan ve bir haftalık sorgudan sonra Elazığ Esir Kampı'na ve buradan da Malatya E Tipi Esir Kampı'na götürülen Elazığ temsilcimize ve okurlarımıza Malatya DGM ceza yağdırdı.

DGM'yi boykot ederek duruşmaya katılmayan gazetemizin Elazığ temsilcisi **Mustafa Coşkun**, üniversite öğrencilerinden **Canan Aslan** ile **Mahmut Mete**, **Barış Kahraman** ve **Abidin Boztaş** Malatya Devlet Güvenlik

Mahkemesi tarafından çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

5 Kasım Perşembe günü, Malatya 1 Nolu DGM tarafından "TKP(ML) TİKKO örgütüne üye oldukları" iddiasıyla **Mustafa Coşkun**, **Canan Aslan** ve **Mahmut Mete**'ye 12 yıl 6 ay, **Abidin Boztaş** ve **Barış Kahraman**'a ise "yardım ve yataklık ettikleri" gerekçesiyle 3 yıl 9 ay hapis cezası verildi. Duruşmaya katılan avukatlarından **Zeynel Şimşek**, **Ercan Ayhan**, **Yıldız İnrek Koluçak** ve **Süleyman Yeter**, müvekkillerinin cezalandırılması için yeterli delil bulunmadığını, yasal bir gazetenin afişlerinin asılması nedeniyle örgüt tarifi yapılmasının hukuki bir garabet olduğunu belirttiler.

DERSİM'DE AÇLIK GREVİ, ELAZIĞ'DA YÜRÜYÜŞ

Haber Merkezi: Dersim Köy Hizmetleri'nde çalışan 270 mevsimlik işçi, 7 Kasım Cumartesi günü açlık grevine başladı. Mevsimlik işçi olarak Köy Hizmetleri'nde çalışan 270 işçi, kadro talebiyle başlattıkları açlık grevine; hükümet tarafından verilen vaatler yerine getirilene kadar devam edeceklerini dile getirdiler.

Öte yandan DSP, CHP ve ANAP Dersim ilçe teşkilatlarına üye olan yüzlerce işçi, bu partilerin sürekli olarak kendilerini kandırdığını ve istifa edeceklerini söylediler.

Elazığ Yol İş önünde toplanan yaklaşık 500 mevsimlik işçi, 6 Kasım Cuma günü "İşte işçi, işte gücümüz" sloganını atarak, DSP il binasına kadar yürüdüler. DSP'de muha-

tap bulamayan işçiler, buradan da ANAP il binasına doğru yürüyüşe geçtiler. İşçiler, ANAP il binasının önünde yaptıkları basın açıklamasında; hükümetin verdiği vaatlerin yerine getirilmesi amacıyla açlık grevine başlayacaklarını söylediler. Basın açıklamasından sonra ANAP, DSP ve diğer düzen partilerine üye olan işçiler, verdikleri dilekçelerle bu partilerden istifa ettiler.

Öte yandan Erzurum'da 4 Kasım günü açlık grevine başlayan 890 işçiden 10'u rahatsızlandı. Rahatsızlanan işçiler 6 Kasım günü Erzurum SSK Hastanesi'ne kaldırıldı.

Kadrolu olma talebiyle Antalya, Nevşehir, Yozgat, Kırşehir ve Kayseri'de çalışan 2456 mevsimlik işçi de açlık grevine başladı.

Çeteler halka hesap verecek

Halkın Günü/İstanbul: "Susurluk" kazasının olduğu gün 3. Kasım 1996. O gün hakim sınıfların kığı, zulüm ve baskı üzerine kurdukları saltanatlarının tüm kamuoyu önüne delillerle açığa çıktı gün. O gün kendi besleme medyalarının dahi "olamaz böyle birşey" diyerek ağlamaklı bir şekilde olayları yansıttıkları gün. O günden bugüne tam üç yıl geçti. Bu üç yıllık süre zarfı boyunca Susurluk kazasıyla gerçek yüzü ortaya çıkan devlet ve kontra kendilerini aklama uğraşına girdiler. Bu kaza ile ortaya çıkan gerçeklerin üzerine toprak dökerek kapatmaya çalıştılar.

"Susurluk devleti Susurluk'u yargılamaz" şiarıyla İstanbul'un çeşitli semtlerinde demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve dernekler bir araya gelerek kitlesel eylemlilikler gerçekleştirdiler.

Bu eylemliliklerin ilki KESK, DISK, TEB, TMMOB, TÜRMOB, İTİ, ÇHD, ÇGD, PSAKD, HALKEVLERİ, BP, DBP, HADEP, ÖDP'nin oluşturdukları Demokrasi Platformu tarafından 3 Kasım Salı günü saat 13:00'de Sultanahmet Adliyesi önünde bir basın açıklaması ile gerçekleştirildi.

"Artık yeter, çetelere karşı demokrasi için birlikteyiz" platform imzalı pankartla Sultanahmet parkından Sultanahmet adliyesi önüne gelen yaklaşık 1000 kişi adına KESK Genel Başkanı Siyami

Erdem tarafından basın açıklaması okundu. Açıklamada; "Susurluk" kazasıyla açığa çıkan çete devletin emekçi halkların üzerinde oynadığı oyunlara değinildi. Basın açıklamasının ardından kitle sessize dağıldı. Basın açıklaması esnasında

"Kahrolsun MIT, CIA, Kontrgerilla", "Çeteler halka hesap verecek" sloganları atıldı.

Akşam saatlerinde ise "Çeteler halka hesap verecek" şiarıyla yaklaşık 500 kişi Gazi Mahallesi'nde kitlesel bir eylemlilik gerçekleştirdi. Eylemliğe tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başlandı.

Çete devletin emekçi halklarımıza karşı girişmiş olduğu savaşa ve en sıradan hak arayışlarında dahi ne kadar azgıncı saldırdığına dikkat çeken, yine bu saldırılar karşısında birlikte olma çağrısı içeren **Halkın Günü**, **Direniş**, **EKK** **Alıntı-**

yürüyüş yaptı. Yürüyüş bitiminden kitle sessiz bir şekilde dağıldı. Eylemlilik boyunca sık sık, "Devrim şehitleri ölüm-süzdür", "Gazi'nin katili Susurluk devleti", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizmi döktüğü kanda boğacagız", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük", sloganları atıldı.

Aynı saatlerde Okmeydanı'nda yapılan etkinlik yaklaşık 250 kişinin katılımı ile gerçekleşti. "Okmeydanı emekçi halkı" yazılı DHP, Alınteri, EHB, EMEP, Direniş, Halkevleri ortak imzalı pankartın açıldığı eylemliğe devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Eylem esnasında gerek okunan metinde olsun, gerekse etkinliğin tamamlanmasında olsun faşizme karşı birlikte mücadelelenin gerekliliği vurgulandı. Geceye destek veren Grup Kutup Yıldızı söylediği marşlar ile kitleyi coşturdu. Okmeydanı'nda yürüyüşe geçen kitle tarafından sık sık "Kahrolsun MGK, MIT, CIA, Kontrgerilla", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Çetelerin ipleri MGK'nın elinde", "Çeteler halka hesap verecek" sloganları atıldı.

Ayrıca eylemliğin bitiminden sonra biraraya gelen **Halkın Günü** ve **Atılım** okurları "İsyen Ateşi" marşı eşliğinde Okmeydanı'nda bir süre yürüdüler. Yürüyüşün bitiminde "Birlik-mücadele-zaffer", "Çetenin kendisi patron-ağa devleti" sloganını attılar.

BÜTÇE SAVAŞA VE ÇETELERE YAĞIYOR

Halkın Günü/Kartal: Sağlığa, eğitime ve halka hizmet adıyla aldığı vergileri ve tüm kaynakların tamamını emperyalistlerin güdümündeki haksız savaşa aktaran Türk devleti, bunun yanında ezilen halklara ise baskı, zım, zulüm ve kurşun yağıdır.

Emekçiler açısından da hayati önem taşıyan bu toplumsal zenginlikler ve kaynaklar çetelere meze edilirken emekçilerde cop, işkence, infazlar, yakmalar, yılmalar, göç ettirmeler ve katliam olarak geri dönüyor.

Bu sömürü, talan ve baskılara karşı

Demokrasi Platform'u tarafından Kartal'da bir basın açıklaması yapıldı. Uzun süreden beri varlığını sürdüren Demokrasi Platformu'nun Kartal Meydanı'nda düzenlediği bu basın açıklamasına 100'ü aşkın kitle katıldı. 12 Kasım Perşembe günü, saat 12:15'de başlayan açıklamada, "Enflasyon %90, maaş artışı" "%25", "Tüm emekçiler örgütlü mücadeleye", "Savaşa değil eğitime bütçe" ve "Çeteler bizi yönetemez" yazılı dövizler açıldı. Basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen 5 Nolu Şube Başkanı Cemal Çoban; "Özellikle diyor, ülkenin tüm kaynaklarını yerli-yabancı çeteleşmiş sermayenin yağ-

malamağına izin veren siyasi iktidarların tüm pislikleri kendi aralarındaki kaset savaşları ile ortaya çıkarmıştır. Hiç şüphemiz yoktur ki, rantije sermayenin payına ayırdan 9 katrilyonluk 99 bütçesinin yarısına yakın bölümü çetelere ayrılmaktadır. Temiz toplum diyorlar. Bu ülkeyi, toplumu kirletenler bu pisliği asla temizleyemezler." dedi. Açıklamanın ardından "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Çetelere değil emekçilere bütçe" ve "Çetelere kıyak emekçiye dayak" sloganlarıyla kitle dağıldı.

TMLGB'DEN DEVRİMCİ TUTSAKLARA DESTEK EYLEMİ

Devrimci tutsakların Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne karşı başlatmış oldukları mücadeleyi, direnişi desteklemek amacıyla TKP(ML) Liseli TMLGB militanları tarafından Zeytinburnu Ticaret Lisesi'nde bir eylem gerçekleştirildi.

6 Kasım Cuma günü sabah saat 07:30 sularında Ticaret Lisesi'ne giren militanlar, lisenin duvarına üzerinde "Halk düşmanı DGM'ye karşı saflara" yazılı TKP(ML) Liseli TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş bir pankart astılar.

Pankart asılırken okul idaresinin sözlü müdahalesine militanların zafer işaretleri ile karşılık vererek uzaklaştıkları, olay yerine gelen kolluk güçlerinin ise epey bir süre bekledikten sonra korku içinde pankartı indirdikleri öğrenildi.

KENAN MAK DAVASI YİNE ERTELENDİ

Halkın Günü/İzmir: Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi öğrencisi **Kenan Mak**'ı 3 Mayıs '98 tarihinde katleden sivil faşistlerin duruşması, 9 Kasım Pazartesi günü İzmir 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

Tutuklu sanıklardan **Soner Gökçür** mahkemeye getirilmediğinden, duruşma 9 Aralık '98 tarihine ertelendi. Müdahil avukatların olayın video bant-

larının mahkemeye getirilmesi, bir kopyasının avukatlara verilmesi ve sanıklarında olduğu duruşma salonunda video bantlarının izlenmesi talepleri mahkeme heyeti tarafından reddedildi.

Duruşmanın başladığı saatlerde 300'ü aşkın HADEP'li, adliye binası önüne gelerek katilleri lanetlediler. "Parti şehidimiz **Kenan Mak**'ı mücadelemizde yaşataca-

ğız" yazılı HADEP'li Gençlik Komisyonu imzalı pankartın açıldığı eylemde, **Kenan Mak**'ın resimleri taşıdı. Sık sık "İnadına hepimiz birer **Kenan**", "Kenan Mak yoldaş ölümsüzdür" ve "Şehit namının" sloganlarının atıldığı eylemde, Mak'ın ailesi ve arkadaşları da yerini aldı. HADEP İl Gençlik Komisyonu adına yapılan basın açıklamasından sonra eylem olaysız bir şekilde sona erdi.

Devrimin onur kütüğüne adını yazdıranlar

Feodalizme, komprador kapitalizme, emperyalizme ve her türden gericiğe karşı, ezilen halkların öncü kurmayları olan Partimiz TKP(ML), devrim sahnesinde yerini aldığı günden itibaren bu görevini yerine getirme çabasından asla taviz vermemiştir. O günden bugüne Kurucu Önderimiz **İbrahim KAYPAKKAYA** ve yoldaşları tarafından atılan tohumlar birer-birer, onar-onar, yüzer-yüzer filizlenmeye başlamış ve ülkemizin her karış toprağına yayılmıştır.

Yaygınlaşarak yoğunlaşan bu mücadelede bir çok hazine, ayrılığa tanık olan Partimiz, sürdürdüğü savaşa daha da sıkı bir şekilde sarılmıştır. Halkından aldığı kuvvetle faşizme ve her türden gericiğe karşı mücadelesini daha da boyutlandırmıştır.

Bu boyutlanan mücadelenin seyri tüm dostlarımızı nasıllık sevindirmiş ve sevindirmeyede devam ediyorsa, aynı şekilde düşmanlarımızı ve uzantılarını kahretmiş ve kahretmeyede devam etmektedir. Öyleki yaşanan hızlara ve ayrılıklara, yürütülen savaş süresince şehit düşen onlarca önder kadroya, yüzlerce üye ve savaşçıya rağmen Partimiz TKP(ML), mücadelesini biran olsun bile aksatmamış, aksine kızıl bayrağı daha da yükseklerle çekerek yoluna devam etmiştir. Hakim sınıfların bir numaralı hedefi durumunda bulunan Partimiz, yürütmüş olduğu haklı mücadelesinden alıkoymak için düşmanın denediği içten fethetme taktiklerini boşa çıkarmıştır. Partimizin haklılığı ve bu doğrultudaki amansız ve kararlı mücadelesi, faşist Türk devletini yeni yeni arayışlara itmektedir. Denediği her taktiğin dönüp kendini vurduğunu gören, temelleri sarsılan ve büyük bir çöküntü içinde halkımıza ve Partimize tüm gücüyle saldıran faşist Türk devletinin içine düştüğü çaresizlik, kendi bünyesindeki pislikleri ve çirkefliliğide bir bir su yüzüne çıkartmaktadır.

Sömürü sistemini ve bu sistemin üzerine inşa edilmiş düzeni parça parça yıkmak için Halk Savaşı Stratejisini ül-

Mücadelemizde Yaşıyorlar!

kemiz gerçekliğine uyarlayan ve bunun ilk adımı olan Köylü Gerilla Savaşı'nı yürüten Partimiz TKP(ML), 1996 yılında gerçekleştirdiği Kongre Hazırlık Konferansı (KHK) ile kendi içinde yuvalanan düşman uzantılarını ortaya çıkarmış ve Kardelen Harekatı'yla ezerek mücadelesine kaldığı yerden devam etmiştir. Çeşitli sebeplerden dolayı aksayan ve bir süre faaliyet yürütülemeyen ancak onlarca şehidimizin kanıyla sulanan Karadeniz'de tekrar konumlanan Partimiz'in yürüttüğü savaş günbe gün boyutlanmaktadır. Yalnız Karadeniz değil tüm alanlarda mücadele boyutlanmış ve düşmanın taktiklerinin hepsi birer birer boşa çıkarılmıştır.

Yürütülen Köylü Gerilla Savaşı'nın seyri boyunca nice halk çocuklarının şehit düşeceği bilinciyle hareket eden Partimiz, **İbrahim KAYPAKKAYA** ile başlayan şehitler kervanına 2 Ekim 1998 tarihinde iki savaşçısını daha katarak halkımızın haklı davasına armağan etmiştir.

Olağan hallerde (İlkbahar ve Sonbahar hariç) köylü başına 3 ile 5 askerin düştüğü, tankından topuna, Kobrasından Skorsky helikopterine ve havanına kadar her türlü zırhlı aracına sahne olan Dersim'de Köylü Gerilla Savaşı'nın geldiği önüne geçilemez boyut, düşmanı yeni yeni arayışlara itmektedir.

'94 yılında köyleri yakıp-yıkarak alanları insansızlaştırıp gerillayı yalnız bırakmayı düşünen faşist diktatörlük, daha sonrasında insanlık dışı uygulamaları gündeme getirmiş, ambargo ile halkı aç bırakmaya çalışmıştır. Koruculuğu dayatmış, ajan-ışbirlikçi ağını genişletmeye çalışmış, köy-kent projelerini gündeme getirmiş ve gerilla mücadelesini boğmayı hedeflemiştir. Bu taktiklerin hepsini de birbir boşa çıkaran Partimiz ve halkımız şimdi de yeni yeni taktiklerle karşı karşıya kalmıştır.

Halk gençliğimizi devrimden uzaklaştırmak için burjuva yoz kültürü hakim hale getirmeye, uyuşturucu, içki, kumar, fuhuşu kullanarak halkımızı esir almaya çalışan faşist diktatörlük, gerillaya karşıda yeni taktikleri gündeme getirmiştir.

Yaptığı kapsamlı operasyonlarda istediği başarıyı elde etmek yerine darbe almaktan kurtulamayan faşist diktatörlük, şimdi de çeşitli dönemlerde gerilla faaliyeti yürütmüş, halkına, devrime ve davaya ihanet etmiş hainlerle Partimize karşı üstünlük sağlamaya çalışmaktadır.

Alan üzerinde faaliyet yürüten komünist ve devrimci örgütlerden (Partimiz, PKK, DHKP-C) kaçıp düşmana teslim olarak gerilla mücadelesi karşısında düşman safında yer alan bu unsurlar, dönem dönem bu alanlara getirilmekte ve kullanılmaktadırlar.

Çeşitli kontra eylemlerinde, pusularda hem halka, hemde gerillaya karşı kullanılan bu unsurlar bazı dönemlerde hem PKK'li arkadaşlardan, hemde DHKP-C'li arkadaşlardan şehitler verdirmişlerdir. En son olarak beyaz ordu güçlerinin desteğiyle bu ihanetçiler, iki yoldaşımızı pusuya düşürerek şehit etmişlerdir.

2 Ekim 1998 tarihinde Hozat'a bağlı Karaca Köyü'nün Bilanik mezarında seyir halinde olan gerilla birimimize pusu kuran beyaz ordu destekli ihanetçilerle saat 16:15'ten 18:30'a kadar süren bir çatışma olmuş ve pusuya düşen komutanlık üyemiz **Atilla RÜZGAR** (Savaş) yoldaş ile savaşçı sempatican **Zafer İNCE** (Cebo) yoldaş şehit düşmüştür. Aynı çatışmada ise düşmandan bir ölü ve bir yaralı olduğu öğrenilmiştir.

Gerilla mücadelesinin kaçınılmazlığını bilince çıkararak 1995 yılında TIKKO'ya katılan Deşt-Müşkirek doğumlu **Atilla RÜZGAR** yoldaş, TIKKO'ya katılmadan önce çeşitli alanlarda faaliyet yürütmüştür. TIKKO'ya katıldıktan sonra çevikliği, hızlılığı ve askeri konulardaki araştırma-öğrenme özelliği ile kısa sürede yoldaşları arasında sevilen ve sayılan bir savaşçı olmuştur. 1996 yılında Karşı-Devrimci Hücre (KDHI)'ye karşı Partiyi gözbebeği gibi korumuş ve her alanda savunmuştur.

Bir çok çatışmaya giren ve pusulardan çıkan Savaş yoldaş, Nisan '98'de Çemişgezek Gölbağçe (Dimilge) korucu köyü eyleminde yer almıştır. Partimizin "koruculuğu bırakın" çağrısına silahlarıyla cevap veren korucuların attığı el bombalarından birinin patlaması sonucu çeşitli yerlerinden yara almıştır. Bu çatışmada yaralandıktan sonra aşırı kan kaybının getirdiği bay-

gınlığı fırsat bilen bir korucunun silahını elinden alma çabasını tüm gücünü kullanarak boşa çıkaran Savaş yoldaş, tedavisini gerilla mücadelesinden kopmadan yoldaşlarının arasında yapmıştır.

Gözüpekliliği, atılganlığı, çalışkanlığı ve haksızlığa karşı boyun eğmezliği yoldaşları tarafından takdirle karşılanan Savaş yoldaş, siyasi olarak kendini geliştirmeye çalışmıştır. Halkına, Partisi'ne, devrime daha fazla katkı sunabilmek için Parti üyeliğine başvurmuş ve 1998 yılında TKP(ML) üyesi olmuştur. Bundan sonra kendisini daha ağır görevlerin beklediği bilinciyle daha bir şevk ve istekle mücadeleye sarılmıştır. Gelişim seyrini gözönünde bulunduran Partimiz Savaş yoldaş Dersim Bölge Komutanlığı'nda örgütlenmiş ve bu komutanlık üyeliğine layık görmüştür. Savaş yoldaş şehit düştüğünde Parti üyesi ve aynı zamanda Dersim Bölge Komutanlığı üyesiydi.

1991 yılında İnciçi korucu köyüne yapılan baskında şehit düşen **Kenan İNCE** (Özgür) yoldaşın yeğeni olan Alihoğaz Cüre Köyü nüfusuna kayıtlı ve 1975 doğumlu **Zafer İNCE** (Cebo) yoldaş, Mayıs 1998 tarihinde TIKKO saflarında yer alarak gerilla mücadelesine katılmıştır. TIKKO'ya katılmadan önce diğer alanlarda ileri sempatican olarak parti faaliyeti yürütmekteydi.

Gerilla mücadelesine yabancı olmayan ve devamlı Partimizle ilişki içinde bulunan Cebo yoldaş, dayısı Kenan İNCE gibi halkına, Partiye ve devrime bağlı bir savaşçıydı. Çalışkanlığı ve sevecenliğiyle öne çıkan Cebo yoldaş, cesurluğu ile de göz doldurmuştur. 2 Ekim'de şehit düşen Cebo yoldaş, hakkında daha önce "teslim oldu" vs. türünden dedikodu çıkaran ve halkı korkutarak pasifize etmeye çalışan JITEM ve uzantılarına karşı hiçbir zaman aman vermeden mücadele yürütmüştür.

Halka, devrime ve Partisi'ne bağlılıklarını tüm pratik faaliyetlerinde gösteren Savaş ve Cebo yoldaşların mücadeleleri;

Bir bütün olarak **HALK SAVAŞI**'nda yaşayacak ve yaşatılacaktır.

Bu, bizlere kalan bir mirastır, bu mirası geleceğe taşıyacak ve **DEVİRİMİN ONUR KÜTÜĞÜNE ALTIN HARFLERLE YAZACAĞIZ!**

-Komutan Savaş (Atilla RÜZGAR) ve Cebo (Zafer İNCE) yoldaşlar ölüm-süzdür!

-Yaşasın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TIKKO ve Gençlik Örgütümüz TMLGB!

-Yaşasın Halk Savaşı!

TKP(ML) DERSİM BÖLGE KOMİTESİ
13.10.1998

HALKLARIMIZA

İtalyan Hükümeti'nin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ederek, PKK Genel Başkanı **Abdullah ÖCALAN**'ı gözaltına almasını, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin ve TC'nin Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesi'ne ve ilerici, devrimci güçlere yönelik birleşik bir saldırısı olarak değerlendiriyoruz ve protesto ediyoruz.

PKK Genel Başkanı ile devrimci dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyor ve taleplerinin kabul edilmesi için 14 Kasım 1998 tarihinden itibaren bulunduğumuz tüm cezaevlerinde açlık grevine başlıyoruz.

Tüm cezaevlerindeki; MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TKEP/L, Direniş Hareketi/HKG dava tutsakları

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki; TDKP, PYSK, TKEP, Devrimci Yol, THKP-C/HDÖ, Devrimci-Yol dava tutsakları

"Komediya", RTÜK ve bir eylem!

RTÜK, (Radio-Televizyon Üst Kurulu) geçtiğimiz günlerde, hırsız da magazin bir şekilde "Olacak O Kadar" adlı komedi programının üzerinden televizyon kanalı kapatma cezasıyla gündeme geldi. Komedi sanatçısı Levent Karca'nın bu karara karşı programını yayından çekmesi, imza toplaması, Medise dilekçe vermesi ve en son açlık grevi yapması, TV ekranlarında, gazete sayfalarında süren tartışmalarla RTÜK'ü ve aldığı kararları tartışması genelde destek gördü. Her ne kadar kapatma kararı geri alınmaya kadar devam ettirileceği açıklanan açlık grevi çok kısa sürede bitirile de, verilen destekler aynı şekilde devam etmektedir.

Levent Karca ve ekibinin ortaya koyduğu tavır değerlendirilmeden önce bu "eylem" in komprador medya tarafından bu kadar işlenmesinin nedenlerini değinelim. Gözaldığı gibi faşist medyanın hepsi bu eyleme, RTÜK'e karşı olması noktasında destek verdi ve eylemin bu kadar yaygınlaşmasına da bir yönüyle etkili oldu. Levent Karca'nın tüm açıklamaları TV ekranlarında ve aynı sermaye gruplarının gazete sayfalarında sınırsız bir şekilde yer buldu. Bununla da kalmadı, Levent Karca dakika dakika izlendi ve her anından kitleler haberdar edildi. Hemen hemen faşist medyanın hepsi RTÜK karşısında Levent Karca'nın yanında demokrasi havarisi, demokrasi savaşçısı oluverdi. Bu haliyle de faşist medya bu demokrasi komedisinde Levent Karca'ya en büyük rolü vermiş oldu. Rol o kadar büyük ki tek bir tiyatro sahnesinden, bir TV programından çıkartıp ekip de genişletilerek halka fiğüran rolü verilerek sahne o büyük siyaset sahnesi yapıldı. Levent Karca yılların deneyimiyle bu büyük rolün altında kalmadı ve ustaca işi götürdü, eyleminin de, kendisinin de ve tüm medyanın da ratingini artırdı. Sağolsun!

Türkiye'de RTÜK'ün ne olduğunu, sansürün nasıl ve kime karşı uygulandığını bu eylem vasıtasıyla da olsa tekrar anlatmak, halkın tarih bilinciyle, hafızasıyla alay etmek olacaktır. Çünkü artık sokaktaki sıradan insan bu ülkede işçiden, köylüden, memurdan, ezilen Kürt ulusundan yana gazeteci olmanın, devrimci gazeteci olmanın, halkların çıkarlarını savunan aydın olmanın ne anlama geldiğini iyi biliyor. Öldürülen gazetecileri, kapatılan gazeteleri, el koyulan, sayfaları sansürden dolayı bombos çıkan yayınları, yıllarca hapis cezalarını, işkenceden geçirilen sanatçıları, aydınları biliyor. Yine adice, İslay Saygın'ın "bakire"liğinde, Clinton'un seks skandallarında hakim sınıfların ve ona ait medyanın ahlakını, dürüstlüğüne halk iyi biliyor ve tanıyor. İşte tam da bundan dolayı o engin hoşgörüsü ve bilinciyle ve alttan alta mayalanan öfkesi ile bir şans da Levent Karca'ya verip fiğüran rolü oynamayı kabulleniyor. "Madem sokağa çıktın, kendini ortaya koydun, sana da bir şans vereyim" diyor. Ve oyunu bozmuyor. Oyunu bozmuyor belki, ama tamamen kendi yazıp çizeceği oyunları deneyimini biriktiriyor. Kendi sahnesini hazırlıyor. Çünkü biliyor ki hakim sınıfların sahnesi çok mek üzeredir. Çatırdanmaktadır. Hakim sınıflar bu oyunlarla ellerinde kalan son sermayelerini yemektedirler. Halklarımız bunun bilincindedir. Bugün bu bilidir o da RTÜK'e karşı, devlet sansürüne karşı Levent Karca'nın yanında sokağa dökülen, onunla oynayıp gülmesi Levent Karca'yla nereye kadar gidebileceğini bilmesidir, başka bir şey değil.

Faşist medyanın da bu eyleme destek verdiğini belirttik. Çünkü büyük medya grupları RTÜK'ün

bazı maddelerinden rahatsızdılar. Her türlü iktidar olanağına rağmen ve bizzat kendi sınıf çıkarları için oluşturulan bu kurum ve yasası ister istemez kendilerini de sınırlamaktadır. Bu ters veya yeni bir şey değildir. Daha yakın zamanda yine Türk devletinin temel yasası olan '82 Anayasası aynı şekilde Özal tarafından, yani bir hakim sınıf politikası tarafından "bir kez delindiğinde bir şey olmaz" denilerek uygulanmamıştır. Ya da daha açık örnekleri; bizzat kendileri tarafından yapılan anayasaların yine bizzat anayasasına emrinde onun koruyucusu ve kollayıcısı oldu tarafından yürürlükten kaldırılması ve işte bilinen deyimle her on yılda bir değiştirilmesi; darbeler... Sonuçta yaşanan durum farklılıklarına rağmen aynıdır.

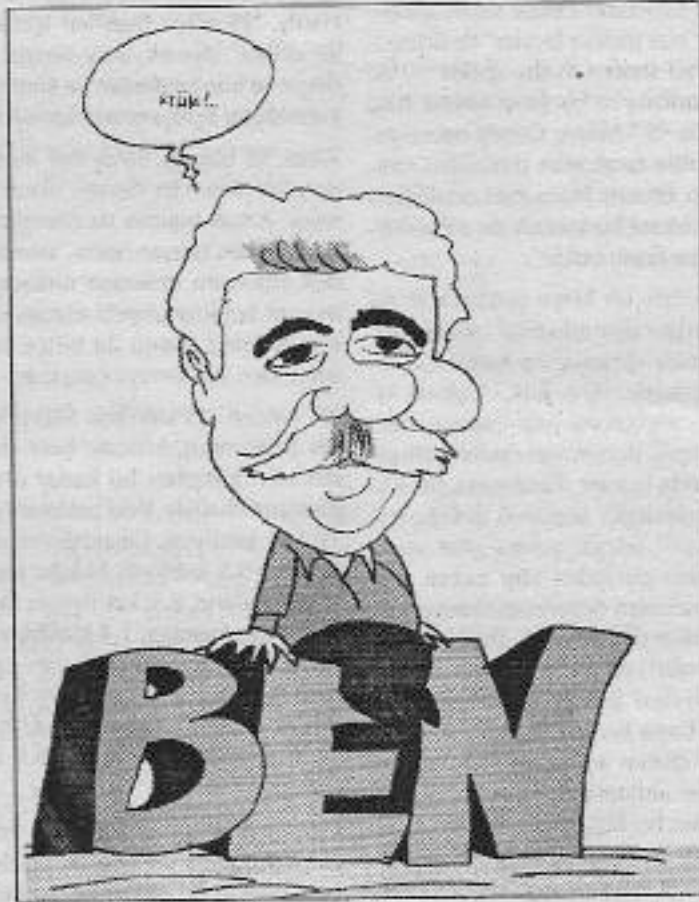
Faşist devlet, özel TV'lerin çoğaltmasıyla bu işe bir çeki düzen vermek istemiş ve bu düzenlemeyi özellikle yaşanan iç savaşa göre yani iç sava

şa hukukuna göre yapmıştır. Fakat bu düzeyde yaşanan ve giderek derinleşip yaygınlaşan iç savaşın bazen günü gününe getirdiği yeni koşullar karşısında değiştirmek zorunda kalmıştır. İç savaş hukukuna göre

dedik. Bu hukuk halklarımızın bu alanda da bastırılması, uyuşturulması ve düşürülmesi için kullanıldığından katı ve her türden esneklikten uzak olması zorunluluğuyla hakim sınıflar adına onları da harsiz bırakmış ve yazımıza konu olan şartların oluşmasına yol açmıştır. RTÜK bu haliyle devrimcileri, devrimci gelişmelerin ve devrimci basın kurumlarının denetlenmesi ve bastırılması noktasında esasta işlevini oynayıp bu düzeyde tartışılmazken, az önce açtığımız şekliyle faşist medyaya ve hakim sınıflara da az çok bir rahatsızlık vermesiyle ve tam da bu çerçevede bir tartışmanın konusu olarak gündeme getirilmiştir. Meselenin anlaşılması gereken birinci yönü budur.

Levent Karca'nın dile getirdiği talep de budur. Belki doğrudan bu amaçla yola çıkmadı. Yani bazı medya şavalalarının söylediği gibi, çalıştığı televizyon kanalının sahibi Aydın Doğan'la bir anlaşma yaparak popülaritesini, ününü bu işte kullanmadı. İşin bu yönü çok da önemli değil. Çünkü kendisinin ve ekibinin bilinci ve ni-

yeti ne olursa olsun, eylemine çizdiği çerçeve budur. Bugüne kadarki sanat çizgisi de, kendisinin adlandırdığı gibi yaptığı eleştirel muhalefet de buna uygundur. Bu yüzden RTÜK veya önceli kurumlar yada yasalar programını 12 yıl boyunca yasaklamamış, sansür etmemişler. Hiç edilmemiş demiyoruz. Ancak bugünlere de kendi üslubuyla söyleyecek olursak "çatır çatır sa-vaşarak, bedel ödeyerek" gelmemişler. Çünkü sanat çizgisi yine kendi sözleriyle "artık mizahçıları bile zorlayan modiste çıp bitenlerin" ya da doğru deyimle Türk hakim sınıflarının içinde bulunduğu aczi ve her türlü aşağılık sınıf tavrlarını, direkt ve pek de sanatsal yaratıcılık katmadan anlatımı, aktarımıdır. Bu noktada Metin Akpınar'ın da aynı söylemlerle panellere, tartışmalara ve hatta siyasete gireceğini, ilgilendini hatırlatmak yerinde olacaktır. Hatta şunu söyleyelim daha iki yıl öncesinin güler yüzlü, alımlı demir leydisi Tansu Çiller bile bugün ra-

dikal bir söylemle "muhalefet" yapmakta, bırakalım RTÜK'e, MGK'ya TÜSİAD'a bayrak açmaktadır. Bu da şaşırtıcı değildir. Çünkü gözden düşen her hakim sınıf politikacı, bırakalım ra-

hicbir yasal gereğeyle sığınmadan, kılıf aramadan yapan RTÜK değil, hakim sınıflardır. Şaşırtıcı değildir, sınıf tavrıdır. Kısacası hangi sansüre ve hangi kuruma karşı çıkıyoruz. Bu sorulara doğru bir yanıt vermeden RTÜK'ü tartışmak, tartışmak anlamsız ve bir o kadar da boş bir çabadır.

Meseleyi Levent Karca'nın bireysel konumundan ve eyleminden bağımsızlaştırarak söyleyecek olursak, önemli olan RTÜK'e karşı en radikal eylemi örgütlemek değildir. RTÜK'e karşı bir duruş içinde burakalım bir kararını iptal ettirmek bizzat kendisini kapatmak için dahi "ölme"yi göç almak" yerine; biraz daha cesareti davranıp, yukarıda sordüğümüz sorular sorulsa ve arkasında durulsa, bunun "ekmek, odun, kömür" derinde olanlara bir faydası olurdu. Biz de Levent Karca gibi sanatçıların bir açlık grevi eyleminde olmasını, fiiken ypranmasını istemeyiz. Hatta bu eylem tarzını ondan bağımsız ele almaya gerek görmüyoruz. Ancak dediğimiz şekliyle hiç de öyle ölümüne bir eylemi göze almadan, sordüğümüz bu sorular dile getirilseydi, sansüre karşı bir duruşun, halkın haber alma hakkının, mizah yapma sanatının hakkı verilmiş olurdu.

Her şeye rağmen şunu söyleyebiliriz: Birbirinin aynısı, RTÜK damgalı kanallar, gazeteler arttıkça halklarımız bunların tıpatıp çürümelerini gördükçe bu düzene, sisteme, hukukuna, mizahına, sanatına, eğitimine, trafğine kadar her türlü ilişkisine doymaktadır ve arayışı artmaktadır. Bu arayışı tespit eden hakim sınıflar, 75. yıl kutlamalarında orduyu sokağa çıkardı. Ancak bu sefer eline silah veremedi. Çiçekle kitleleri zaptırapı altına almaya çalışıyor. Bunda bile ne kadar başarılı olduğu tartışılır. Hakim sınıflar, halklarımızın kendisini şirin göstermeye çalışıyor, ulusal birlik, bütünlük çığlıkları atıyor, "toplumsal barış" uğruna diller diküyor. Aman diliyor. Bu noktada halklarımız özellikle Türk halkını bu düzene bağlayan hala bir takım şeyler varsa, ki bu bağlar her geçen gün zayıflamaktadır, sosyalizm ve gündemde tutulmaya çalışılan dindir. Bir de tepkisini dile getirmesi için açılan reformist kanallar. Ancak bunlar da çare değildir. Çünkü uluslararası emperyalist, kapitalist sistemin krizi nasıl bölgedeki çelişkileri derinleştiriyor ve çatışmaları bir bölgesel savaşa ve belki de daha kapsamlı bir savaşa götürüyorsa, halklarımızın devrimci adımları, daha somut bir ifadeyle Türkiye ve T. Kürdistan devrimi, devrimci gelişimi kendi gerçekliğini ve misyonunu hazırlıyor. Bu gelişim nesneldir. Hakim sınıflar, Türkiye devrimci hareketinin ve komünistlerin bu nesnellikle buluşmasını, halklarımızla bütünleşmesini engellemek için her türlü vahşi, sinsi ve acımasız şiddeti uygulamaktan geri kalmıyorlar. Bu açıdan görün görüldüğüyle belki gün egemenlerin günüdür, ama bilimin kavradığı yazının hiç de öyle olmadığı ve yarının bugünden geldiğidir.

Kanlı bir sahnede komedi oynamaya çalışıyor Hakim sınıflar. "Cumhuriyet", 75. yılında kendi cenaze törenini hayattayken görmek isteyen ve ölüm ilanlarını kendi elleriyle hazırlayan o bu nak zenginler gibi davranıyor. Ama üzülmesin; proletarya ve halklarımız onu tarihin çöp sepetine atığında çok daha görkemli ve coşkulu bir tören yapacaklar cenazesine. Ve kimse aldanmasın, yanılsasın; sahnenin gerçek sahipleri işçiler, köylüler ve emekçilerdir, Kürt ulusudur; başrolü gerilla oynamaktadır. Ve perdeyi, bildiği gibi kapatacaktır. ●

söylemleri, dönem dönem komünistlerin, devrimcilerin sloganlarını atmaktan ve politikalarını savunmaktan geri kalmazlar. Çünkü bu sömürü düzeninin devamı için, daha bolidik bir deyimle "devletin bölünmez bütünlüğü ve bekası için" her türlü sahtekarlık, aldatmaca ve entrika mübahur, meşrudur. Bu gerçeklik salt ülkemiz egemenlerinin bir özelliği değildir. Burjuvazinin tarih sahnesine çıkıp feodal sınıflardan iktidarı ele geçirdikleri dönemden beri kapitalist sistemin uluslararası tarihinin bir gerçekliğidir. Meselenin anlaşılması gereken ikinci yönü de budur.

Üçüncüsüne gelince; bugün RTÜK'e karşı çıkmak bile tek başına anlamsızlaşmıştır. Yurt dışından yayın yapan MED-TV'nin yayınlarını koruma engelleyen ve her türlü iç ve dış uluslararası hukukun dışında yasa tanımaz bir şekilde uydur terörü estiren RTÜK değildir. Bu engelleme faşist diktatörlük tarafından uluslararası karşı-devrimin desteği de alınarak bizzat yapılmıştır. Sınıf tavrıdır. Yine, devrimci, demokrat, sosyalist ve yurtsever basını T. Kürdistan'a gerilla bölgelerine sokmayan, satırmayan, dağıtma engelleyen ve bunu fiili bir şekilde, zorla,

Türk devletinin 1999 yılı bütçe kabusu

TBMM Aralık ayından itibaren '99 yılının bütçesini tartışmaya başlayacak. Ekim'in 27'sinde Maliye Bakanı Temizel'in kamuoyuna açıkladığı bütçe tasarısı Kasım ayı içerisinde Plan ve Bütçe Komisyonu'nda tartışılacak. Tasarı üzerinde ihtiyaçların yeniden belirlenmesiyle son halini alacak. Daha sonra TBMM Genel Kurulu'nda tasarı hakkında milletvekillerinin ve parti gruplarının genel düşüncelerin alınıp oya sunulacak. Kabul edilip edilmemesi tartışılacak vs. vs.

Meseleyi böyle anlatınca olağan ve aslında kulağa da hoş gelen bir şeymiş gibi geliyor. Hatta memleket meselelerinin böyle kurallı, planlı bir şekilde ele alındığını bilmek, duymak insana biraz güven de veriyor! Kağıt üzerinde her şey ne kadar da güzel! TV'ler, gazeteler, köşe yazarları, mikrofonlar, konuyu daha da bir güzelleştiriyorlar değil mi ya?..

Amal..

Aması bu sefer işler ciddi. İyi ama her zaman ciddiydi. Yok yok öyle değil, bu sefer işler gerçekten çok ciddi!..

Evet işler Türk hakim sınıfları açısından hiç bu kadar ciddi olmamıştı. İlk kez bir bütçe değerlendirmesi, planını, projesini, ucuz, hamaset dolu polemik tarzıyla, kiteleni avutmak, kandırmak ve göz boyamak için yapıyorlar. Daha doğrusu yapamıyorlar.

Faşist diktatörlüğün kurum ve kuruluşlarının ne anlama geldiği iyi biliniyor. Kısaca söylersek halklarımızı bir avuç komprador burjuva ve toprak ağası sınıfı adına katmedice sömürmek ve bunun için vahşice ezip zapturapt altında tutmak. Bu işlev içerisinde yasama, yürütme ve yargı bağımsızlığı varmış gibi de davranarak demokrasicilik, cumhuriyetçilik oynanmak.

İşte bu oyun çerçevesinde faşist devletin tarihinde istisnai dönemler hariç (ki bunlar tahmin edilebilir, tekrara gerek yok) hükümetler her sene için bir bütçe hazırlayıp bunu yazımızın girişinde belirttiğimiz prosedürü üç aşağı beş yukarı izleyerek yasalastırır ve güya uygulamaya sokarlardı. O bütçede her şey bütün alım ve satımlar, gelirler, giderler, yatırımlar, borçlar, alacaklar, namusluca, güzelce halk sınıf ve katmanlarını paraya pula, eğitime sağlığa, nefaha boğarak yazılır çizilirdi. Enflasyon düşürülür, düşürülmezse de enflasyon oranında zam verilir, o da olmadı mı çalışanlardan vergi alınmazdı. Yok kira yardımı, yok yakacak yardımı falan filan denilerek ne güzel bir ekonomimiz var dedirtilecek kadar memnun edici açıklamalar yapılırdı.

Aslında bu bütçeler seçim vaatlerinde yapılan atıf ve vaatlerin (hükümette olan partilerce kendilerinininkinin) yasalastırılmasından ibarettir ve öylece kağıt üstünde kalır ve bu yıllarca böyle devam edegelirdi...

Bunun en son ve çarpıcı örneğini Hoca-Çiller hükümetinin bütçesinde gördük:

Alacağı vereceğine eşit, mali havuzlu, mobil sistemli, maaşlar vs. zimbirtili denk bütçe, adil düzen olmasa da onun koalisyonlu sulandırılmışı... Kısacası Hoca şöyle demek istiyordu: "Çillerle ortak değil de tek başımıza olsak o zaman adil düzenin ekonomik programını istediğimiz gibi uygulardık." Aslında bunu az önce dediğimiz gibi şöyle anlamak lazım: "İsteğimiz gibi uydurur, yutturmaya çalışırdık."

'98'de iş biraz daha ciddileşti. 28 Şubat'ta iktidaren Mesut, öyle bir bütçe açıkladı ki yüzünden düyen bin parça... Tabii öyle olmalıydı ve dadi kondu: "Bu kıy zor geçecek" bütçesi. Mesut'un ortakları da kendisi gibi ciddi adamlardı tabii; B. Ecevit, H. Cindoruk ciddiyette ondan geri kalmazlardı ve bu bütçe kesinlikle ciddiydi ve popülizmden falan uzaktı. Aynıca Mesut sırtındaki ceketi satar, askere "hükümet bizi parasız bıraktı" dedirtmezdi. 28 Şubat sonrası Mayıs ayında '97'de ki Genelkurum'un bu gövü sanırız hala akıllardadır. '97 Mayıs, Güney operasyonunda gerilla tarafından düşürülen helikopterlerin iatması Hoca-Bacı ortaklığına kesildi ve Mesut bu konuda da efendiliğini sergileme fırsatı buldu.

Şimdi ise öyle bir bütçe açıklandı ki aslında diğerlerinden rakamsal oranlar olarak çok farklı olmamasına rağmen durumu kurtarmıyor. "Dar bütçe" olarak tanımlanan '99 bütçesi işler istemez mecburen gerçek durum üzerinden tartışılmak zorunda kalıyor. Tartışmaya gereksinimi olan kesimler kendileri olduğu için bütçe tasarısı önceki yıllara göre sessiz sedasız ama derinden tüm hakim sınıf klikleri tarafından değerlendirilmeye çalışılıyor. Bütün politikacılar, akademisyenler, işadamları, odalar, dernekler vs. sermaye çevreleri adına fikir belirtiyor ve bütçenin başta kendileri adına ve sonra ise genel durum adına ne ifade ettiğini anlama ve anlatmaya çalışıyorlar. Neden? Neden bu bütçe tartışmaları önceki yıllara göre bir aldatmaca işlevinden daha çok hakim sınıfların kendilerini tartıştığı, yönlerini belirlemeye çalıştıkları bir işleve sahip olmak zorunda kaldı? Burada bir yanlış anlamayı önlemek için -önce belirtmiş olmamıza rağmen- daha somut ifade edelim; bu tartışmalardan işçi ve köylü, geniş halk yığınlarının hiçbir çıkarı yoktur. Durum tamamen hakim sınıfların telaşından kaynaklanmaktadır. Açıklayalım:

Maliye Bakanı Zekeriya Temizel'in TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda 1999 yılı için bütçe hedeflerini açıklayıp resmi süreci başlatmasından bir ay kadar önce gazetelerini ekonomi sayfalarında TUSİAD'ın açıklaması şu manşetle yerliyordu: "TUSİAD: 'Sistem çöktü', 'Patronlardan muhtıra ve bu muhtıra şu dört maddeyle özetleniyordu:

-Sosyal Güvenlik Reformu'na öncelik verip emeklilik yaşı 55-60'a yükseltilmeli.
-Kamunun harcamalarını azaltacak kamu yönetimi ve personel reformu yapılmalı.

-Tarımsal desteklemenin bütçe üzerindeki yükü hafifletilmeli.

-Enerji yatırımlarına hız verecek yapı-ışlet-devret ve özelleştirmelerde de hızla sonuç almayı sağlayacak yasal ve anayasal değişiklikler yapılmalı.

TUSİAD "sistem çöktü" deyip dört şartını sıralarken, 26 Ekim '98 tarihinde ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Güneş Tamer'le ortak basın açıklaması yapan IMF Türkiye Masası Şefi Martin Hardy de, "parlamentoda, mali reform, sosyal güvenlik reformu, özel tüketim vergisi ve tarımsal destekleme gibi kilit reformların ele alınması" ve "özelleştirme gibi konular görüşülmelidir", "özelleştirme sürdürülmelidir", "özelleştirme şimdiki dünyada ilerlemenin bir yoludur" diyerek, aynı noktalara dikkat çekiyor. Devamla Hardy, '99 bütçe hedefleri içinde "cesur ve iddialı" diyerek onay veriyor, aslında bütçenin kim tarafından ve kimin için hazırlandığını açıkça ortaya koyuyordu.

Zaten '99 bütçesi, '98'de IMF ile anlaşılan üç yıllık planın bir devamı olarak hazırlanıyor. Ancak bundan da önemlisi ve desinde anlam taşıyan nokta, aslında bütçeden kimsenin memnun olmadığıdır ve mevcut koşullar altında olması da mümkün değildir. Bunu da bütçe hedefleri üzerinden açıklamaya çalışalım.

'99 bütçesi, 23 katrilyon 650 trilyon olarak belirlenmiş, kısacası basit deyişle devletin giderleri bu kadar olacaktı planlanan haliyle. Peki beklenen gelir ne? 18.180 katrilyon. Çıkardığımız da bütçe açığının 5.5 katrilyon olduğu anlaşılıyor. Harcamaların 8.9 katrilyonu faize, 6.1 katrilyonu memura, 1.4 katrilyonu ise yatırıma ayrılmış. Savunma, yani savaş için ayrılan, ayrılması düşünülen pay geçen yıla göre %80 artarak 2.9 katrilyon. Genel hizmetlerde de bu haliyle 5.9 katrilyon kalıyor.

Görüldüğü gibi bütçenin 8.9 katrilyonu faiz ödemesine ayrılmış durumda. Yanlış anlaşılmasın bu miktar borcu değil, borcun faizini ödemek için kullanılacak. Ayrıca şimdiden açıklanan 5.5 katrilyonluk bir bütçe açığı var ve bunun içinde ayrıca borç bulunması gerekecek ve devletin toplam borcu, şimdiden bu rakamların sabit kaldığını, gerçekleşeceğini düşündüğümüzde bile artmış olacaktır.

Gelelim şimdi yaşananların ve yaşanacakların ayrıntılandırılmasına: Bilindiği gibi dünya genelinde yaşanan bir ekonomik kriz var ve bunu birçok yönleriyle daha önceki yazılarımızda ayrıntılı açmaya çalıştık. Asya kaplanlarıyla başlayan ve Latin Amerika ülkelerine kadar yaygınlaşmış bir bütün olarak emperyalist sistemi endişe içine sokan ve sarsan bir kriz bu. Fazla uzatmadan, bu durumda Türk devleti mevcut borçlanma ihtiyacı için dış ülkelerden, bankalardan, yatırımcılardan borç alamıyor, para bulamıyor. Çünkü genelde yaşanan krizden dolayı bir üretim fazlası ve para sıkıntısı yaşanıyor. Dünya ticaret hacminde bir azalma söz-

konusu. "Sıcak para" sermaye merkezlerine çekilmiş, gelişmeleri gözlemeye, krizden kurtulmaya değil de mevcut krizi yönetmeye ve durumu idare etmeye çalışıyorlar. Bu durum da, az önce dediğimiz gibi Türk devletini içeriden daha fazla borçlanmaya itiyor. Şimdiden, yani özellikle '98'in ikinci yarısından itibaren bunu yapıyorlar (Aslında Türkiye bu sürece '94'te 5 Nisan karardlarıyla girmiş bulunuyor, o zamandan bu yana varolan değişiklik, dünyada genel olarak bir krizin derinleşmesi ve Türkiye'nin iç şartlarını daha derinden etkilemesidir.). Bu durumda kredi alma ve borç bulma noktasında güvenini yitirmek istemeyen devlet, mecburen faizleri ödemek için iç piyasadan TL'yle borç alarak açığı kapatacak ve hedeflediği bütçeyi gerçekleştirmeye çalışacak. Bu da Türk bankalarını yüksek faizle devlete borç vermeye mecbur bırakıyor, çünkü piyasaya zaten mevcut krizden dolayı güvenmiyor. Bunun sonucu da TL'nin değeri yükseliyor. TL'nin değerinin yükselmesi iyi ama sanayi kesimine kredi verilmemesi zaten zayıf olan montaj sanayinin dış piyasalardaki rekabet gücünü azaltıyor. Çünkü aynı durumda olan birçok ülke mevcut durgunlukta malını satabilmek için parasının değerini düşürmüştür durumda. Oysa TL'nin yüksek faizle devlete borç olarak verilmesi dediğimiz gibi değerini yükseltiyor. Bu da sanayi kesimini daha fazla zora sokuyor. Bu durumda sanayi kesimi için iki önemli sorun gündeme geliyor.

1) Bankalardan kredi bulup yatırım yapamaması, hatta üretimini sürdürmek ya da mevcut yapısını korumak için bulması gereken paradan yoksun kalması.

2) Ürettiği malı satamayıp şimdiden tekstil de büyük oranda görüldüğü gibi ciddi bir daralma yaşaması ve geniş iflasların eşliğine gelmesi.

Gelelim bankalar yönüne: Bankalar elindeki sermayenin büyük bir kısmını devlete yüksek faiz karşılığında verdiğinden, bu genel ve özel koşullar altında bu alış-verişin bir noktada tıkanacağını iyi bildiklerinde ama aynı zamanda alternatifiz olduklarından kara kara düşünüyorlar. Mevcut durgunluk şartları altında enflasyon kısmı da olsa düşme eğilimi gösterse de, reel üretimde karşılığı olmayan ve devlet tarafından dış borçla da karşılanamayan bu para alış-verişinde sonunda ve çok kısa bir süre sonra enflasyonu çok bir şekilde yükseltecek ve 5 Nisan'dan daha ağır bir sürecin hazırlayıcısı olacaktır. Kısacası devlet, bugüne kadar iç piyasalardan aldığı borcu dış borçla öderken bugün tam tersini yapmakla sonunu hazırlıyor.

Bu durumdan çıkış için devlet ne yapabilir:

a) Dünyadaki krizin bitmesini bekleyebilir, ki bu krizin ne zaman ve nasıl biteceğini emperyalist efendileri bile bilmediğinden bunu savunacak bir kimseye karşılar bile gelecektir. Bizim buraya almamızın sebebi ise mevcut acıklı durumun

hakim sınıflar açısından kargalar nezdindeki ciddiyetini gösterebilmek içindir.

b) Sosyal güvenlik reformu, kamu harcamalarının kısıtlanması, memura zam yapılmaması, emeklilik yaşının yükseltilmesi ve özelleştirme gibi uygulamalar. Bunları tek tek açacak olursak; sosyal güvenlik reformu denilen şey SSK'nın tümünden tasfiye edilerek, birincisi; yıllardır işçilerden yapılan kesintilerle biriktirilen maddi varlıkların talan edilmesi; ikincisi, yine aynı şekilde varolan fonların ya da işçilere olan borçlarının üstüne yatılması ve işçileri her türlü kazanılmış haktan tamamen yoksun bırakarak yerli-yabancı patronların insafına terk edilmesi. Emeklilik yaşının yükseltilmesi yani resmen mezar da emeklilikle, birincisi; emeklilere olan yükümlülüklerden kurtulması ve ikincisi; aynı zamanda yeni memur alımı vs. yapılmayarak istihdamın azaltılması. Zam yapılmamasının ne anlama geldiği açık olduğundan geçiyoruz. Son olarak özelleştirmelerle büyük oranda işçi çıkarmanın gündeme gelmesiyle emek rekabetini artırarak emek-gücünün de değerinin ucuzlatılması. Ancak bunlar zaten fazlasıyla yapıldığından ve yapılmakta olduğundan, yapılacak yeni uygulamalar sonuçları ne türlü olursa olsun genel anlamda bir sosyal huzursuzluğa, devrimci temelde örgütlenilmezse çürümeye götürecektir. Açık ki bunların belirtileri günümüzde fazlasıyla mevcuttur.

Bu bölüme son yapılması gereken ek ise tarımsal desteklemenin azaltılmasıyla küçük üreticinin de aynı oranda sefalet ve yıkıma uğraması. Ancak yeni yatırımların yapılmaması ve zaten varolanların da küçültülmesiyle bu alanda gerçekleşecek büyük bir tahribat ve bu konuda emperyalist tekelere daha büyük oranda bağlılık. Ki bu alandaki gelişmeleri özellikle T. Kürdistanı'nda tarım ve hayvancılıkta bizzat haksız savaşın sonuçları olarak köylerin yakılması ve boşaltılmasıyla yakın süreçte yaşadık ve gördük.

Görüldüğü gibi, bu süreçten mevcut bütçe uygulansa dahi memnun olabilecek bir kesim yok. Bu haliyle memnun olmanın tek kriteri son süreçten daha az kayıpla çıkmak olacaktır. Neresinden bakılırsa bakılsın bu bütçenin uygulanabilir bir durumu da yoktur. Buna rağmen baştan beri belirttiğimiz şekliyle '99 bütçesi, gerçekliği en iyi ifade eden tasarıdır.

Bütçenin uygulanabilirliğinin önündeki en büyük engellerden birisi de buraya kadar anlattıklarımızla kopmaz bağlarla ilişkili olan mevcut siyasal ortamdır. Hakim sınıflar kendi aralarındaki çelişkileri dahi büyük oranda şiddetle çözer bir duruma gelmişlerdir. Bunu bugüne kadar haksız savaşın diyalektiği olarak ayrıntılarıyla anlattık. Bir yandan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren gerillalara karşı yoğunlaşan haksız savaş ve bunun her türden örgütlenmesi, bu savaşın finansmanı ve ilişkileri sonucu ortaya çıkan durumun tüm faşist diktatörlüğü sarıp çarpmalı, sancılı bir duruma getirmesi. Bahsedilen çatışma, bir belediye ihalesinde üç-beş çapulcunun silah gösterip rakiplerini yıldırması değil. Uluslararası büyük tekelin ortak olduğu konsorsiyumların, şirketlerin girdiği özelleştirme ihaleleri söz konusu çatışma ve çekilen silahlar. Dev-

EN BÜYÜK ARTIŞ SAVUNMADA (Milyar TL)	1998 Ödeneği	1998 Teklifi	Artış %
Genel Hizmetler	3.730.831	5.857.555	57.00
Savunma	1.625.404	2.928.591	80.18
Adalet-Emniyet	462.692	830.053	79.40
Tarım-Orman-Köy	304.397	492.541	61.81
Su İşleri	285.888	496.917	73.82
Karayolları	213.510	329.809	54.47
Bayındırlık	260.988	89.530	46.81
Ulaştırma	33.562	54.353	61.95
Madencilik	20.467	24.241	18.44
Eğitim	1.635.535	2.793.708	70.81
Sağlık	391.772	664.509	69.62
Kültür-Turizm	61.348	99.002	61.38
Sosyal Hizmetler	68.081	99.182	45.68
Borç Faizleri	5.895.000	8.890.000	50.81
Bütçe Toplamı	14.789.475	23.650.000	59.91
Faiz Dışı Bütçe	8.894.475	14.760.000	65.95

let bir yandan özelleştirme gelirleriyle bütçe hesapları yaparken, aynı özelleştirmeleri iptal etmek durumunda kalan da kendisi. Geçmişe oranla ordu da bu çatışmalarda daha fazla taraf olduğundan, meseleyi klasik bir biçimde ordunun üstüne atarak işin içinden çıkmak isteyen hakim sınıflar, istenen sonucu alamadılar. Çünkü ordunun OYAK vb. yatırımlarla özelleştirme ihalelerine katılmasıyla aynı kendileri gibi bir sermaye grubu olarak davranması dediğimiz gibi taraf olmasını sağladığından açık, örtülü, muhtıralı darbe çözümleri de çare ve elzem değil. Buna yaşanan iç savaş ekleniyoruz bile. Ki zaten ordunun bütçeden tek başına aldığı pay bile yeterince fonksiyonunu oynadığını ancak elinden fazla bir şey gelmediğini gösteriyor.

Tüm anlattıklarımızı biraz daha somutlaştıralım; çünkü buna her şeye rağmen ihtiyaç duyan akıldaneler çıkabilir. Bunun için mesleği hakim sınıfları uyarmak, halkı uyutmak olan bir burjuva ekonomist-ne sözü verelim:

"Son haftalarda yaptığım sohbetlerden birkaç not. 20 yıldan beri tıbbi malzeme üretim ve ticareti yapan küçük bir işletmenin sahibi olan bir arkadaşım; 'Batan batana. 1994'te bile böyle olmamıştı. Bu kez benim bile ayakta kalmam zor.' Türkiye'de fabrikaları olan çok uluslu bir şirketin uluslararası alanda üst düzey yöneticisi konumundaki 30 yıllık bir başka arkadaşım; 'Geçen yıl geri dönen çeklerin ortalama oranı yüzde 8.5'ti. Şimdi %11.5'e çıktı ve daha da yükseliyor. Bizim hesaplarımıza göre dünyadaki kriz en az iki yıl daha sürecek. Türkiye'de daha da fazla sürebilir. Siyasi gelişmelerden önümüzü görmemiz mümkün değil.' Makale bu şekilde çarpıcı örneklerle devam ediyor. Fakat biz daha da çoğaltılabilecek bu örnekleri geçip önemli bir itirafı aktarmayı uygun görüyoruz. Ve devam ediyor: 'Bütün bunlar son bir ayda hızlanan olaylar. Açıkçası Türkiye krizi sıcak bir şekilde yaşamaya başladı. Mühim bir erazyon var. Başta tekstil ve deri olmak üzere her hafta onlarca küçük işletme batıyor. Ancak kayıt dışı oldukları için resmi rakamlara yansımıyor. Küçük işletmelerde çalışan on binlerce insan bugüne kadar sosyal patlamalara karşı Türkiye'nin en büyük emniyet subabı oldu. Ama işsiz kalanların sayısı arttıkça tehlike büyüyor. Her evden birkaç kişinin çalışmasıyla aile bütçelerini denkle-

yebilenler, şimdi ciddi bir gelir bunalımıyla karşı karşıya kalıyor. Hele krizin daha da uzayacağı ve iş bulmanın olanaksız hale geleceğini düşünecek olursak, olay daha da vahimleşiyor. Bir süre sonra kıyıda köşede biriktirilenler tükenmiş zaman aç kalacak insanların neler yapabileceğini tarih çok kez çok acı bir şekilde gösterdi.' (Radikal, 31.10.98 Selim Türsen, Krizde Tehlikeli İşaretler.)

Türk hakim sınıflarının meseleyi hangi ciddiyetle tartıştıklarını sayısız makale gibi bu makale de çok iyi gösteriyor. Gazetelerde her gün buna benzer yorumlar yapıldığından bir tanesini yeterli görüyoruz. Evet gelişmeler hakim sınıflar açısından tehlikelidir ve vahimdir. Bu makalede önemli olan nokta ise stratejilerini yanlış tespitlere dayandıran örgütlerin temel yanlışlarına işaret edilmesidir. Türkiye'de kapitalizmin niteliğini doğru bir şekilde ifade eden bu makale sahibi krizin çapını ve sonunu daha açık kavrayabilmek için ekonominin esas yükünü çeken ve karakterize eden küçük işletmelere dikkat çekiyor. Son sınıra dayanan ekonominin sınır çizgisini oluşturan bu işletmelerin gelmiş olduğu noktaya Türkiye'deki yapısal krizin kaynağını da bugünkü aşamasında net bir şekilde açıklıyor.

Sonuç olarak söyleyeceklerimiz basit ama aynı oranda tarihseldir. Hakim sınıfların bir bütün olarak tüm kesimleri ve küçük-büyük tüm sermaye sahipleri çapları oranında bu krizden etkileniyor ve kurtulmak ya da sağlam kalmak için verdikleri çabayla hem kendilerini, hem de rakiplerini daha fazla açmazla sokuyor. Bu ortamda işçilerin, köylülerin, küçük esnafın, geniş halk yığınlarının evlerinde kalmalarının, şu veya bu düzen partisinden, reformistlerden ve hatta şovenizmden bir beklenti içinde olmalarının nedeni yoktur. Dediğimiz gibi yapılacak iş basittir, böylesi durumlarda söylenecek bir doğrunun, atılacak bir taşın yanı sıra bulması için her zamankinden daha fazla koşullar uygun ve çoktur. Bu süreçte doğru olanımıza, ideolojimize ve programımıza güven duymanın önemi büyüktür. Coşkuyla, heyecanla ve tüm öfkemizle, halklarımıza duyduğumuz sevgiyle ve geleceğe beslediğimiz inançla bıkmadan usanmadan kitlelerle buluşmalı ve politikalarımızı her gün daha fazla sokağa itilen, çarpışmaya hazırlanan kitlelerle kaynaştırmalıyız. Bugün kentlerde varolan sana-

yi merkezlerinde devrimcilerin ve komünistlerin kitle bağları zayıf ve cılızdır. Ancak bu yapılması gerekenlerin önünde engel değil, aksine harekete geçirici bir gerçek olarak ele alınmalıdır. Az önce de belirttiğimiz yazarın deyişiyle tarih bize bu noktada yol gösterici olmalıdır. Bugün atılacak en ufak bir adımın dahi meyveleri muazzam olacaktır. Bolşevikler; bugünlerde 81. yıldönümünü kutladığımız Ekim Devrimi'nin öngününde, birinci emperyalist paylaşım savaşı başladığında "savaşa karşı iç savaş" politikalarında yalnız ve kelimenin gerçek anlamıyla bir avuçtular. Hatta şovenizmin ve savaş propagandasının etkisinde kalan işçilerden bizzat dayak yiyecek kadar da kuşatılmışlardı. Ama yılmadılar. Çünkü kendilerine inanıyor ve güçsüzlüklerini engel değil, geliştirilmesi, değiştirilmesi gereken bir durum olarak değerlendiriyorlardı. Kendilerine duydukları güveni kitlelere yansıtarak üç yıl içerisinde tüm dünya işçi sınıfına, ezilen halklar ve devrimci uluslara o muhteşem kurtuluş bildirisini, zafer sloganlarını haykırdılar.

Yazımızı klasik bir şekilde gerillayla buluşalım vb. şeklinde bitirmeyeceğiz. Çünkü gerillayla buluşmak mekanik, dar anlamıyla onunla örgütsel bağlar kurmak değildir. Gerillanın kurtuluş isteğini ve umudunu bulunduran her alanda kitlelerle buluşmak ve her türlü olanakla savaşarak savaşmaktır. Bu yapıldığında, gerillayla istenmediği kadar örgütsel bağlar, ilişki kurulur, güç aktarımı yapılabilir. Ancak dediğimiz gibi işin bu kısmı önemli değildir. Önemli olan yanı, bu süreçte geniş yığınların, bulundukları alanda örgütlenerek, devrim ve iktidar bilinciyle donatılarak gerillayla siyasal temelde buluşmasıdır.

Devrim ile karşı-devrim arasındaki güç ilişkileri bu süreci kısa vadede bir devrim hazırlıyor diyemeyiz. Bununla beraber şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, yaşanan her gün bizi daha büyük çatışmalara hazırlıyor. Ve bu süreçten, yukarıda belirttiğimiz şekliyle sosyal devrimin yasaları doğru kavranarak ele alındığında, güçlü çıkacak olan gerilla ve onunla her alanda ve her türlü ilişkiyle bütünleşmiş sınıf ve geniş halk yığınları olacaktır. Aksi durumda mevcut çürümeye ve yozlaşma sınıfı ve geniş halk yığınlarını saracak yenden bu düzeye gelmesi için kurtuluş günlerimizi uzatacaktır ●

Ezilenlerin baş düşmanı faşizmin saldırılarını boşa çıkarmada Sorumluluğunu taşı, mücadelede yerini al!

İnsanın varoluşu ile birlikte savaş denilen olgu kaçınılmaz olarak ortaya çıkmış, her dönem varlığını korumuş ve bugüne kadar devam edegelmiştir. Sınıflar (ezen ve ezilenler) varolduktan önce, insan ile doğa arasında savaş vardı. Sınıfların varlığı ile çelişki, ezen ve ezilenler arasındaki kavgaya yani savaşa dönüşmüştür. Bu savaşlar; köle ile köle sahipleri, feodalizm ile geniş halk yığınları, kapitalizm ile proletarya arasında süregelmiştir ve devam etmektedir.

Bir taraftan ezilen sınıfların ezenlere karşı başkaldırısı yani sınıf savaşımı, bir taraftan ulusal kurtuluş mücadelesi gibi haklı savaşlar, diğer yandan emperyalistlerin geri kalmış ülkeleri işgali, oralandaki doğayı ve halkı yoketme savaşı, emperyalist ülkelerin kıskırtmasıyla geri kalmış ülkelerin kendi aralarında yaptıkları ve bölgesel düzeyde etkili olan savaşlar, yine emperyalistlerin geri kalmış ülkelere saldırarak ellerindeki yeni silahları denedikleri savaşlar, ayrıca dünyayı sarsan ve milyonlarca insanın katledilmesine ve doğanın talan edilmesine neden olan dünya savaşları da haksız savaşlar olarak dünya tarihine insanlık adına lanetlenmiş şekilde geçmiş ve görünen o ki, daha da geçecektir.

Yağma ve talan üzerinde yükselen emperyalist-kapitalist sistem, doğası gereği ekonomik bunalımdan kurtulamaz. Onun yaşadığı bu bunalım, kendisine bağladığı yarı-sömürge, sömürge ülkelere doğrudan yansır. Zira, emperyalist-kapitalist sistem, kaçınılmaz olarak yaşadığı bu bunalım(lar)ı aşabilmek, biraz olsun rahatlayabilmek için kendisine bağladığı ülkelerin halklarını daha fazla sömürmeye, doğal zenginliklerini daha fazla yağmalamaya ihtiyaç duyar. Hakim sınıflar, emperyalistlerin azgın sömürü, talan ve yağmalarına uşaklık görevlerini yerine getirmek için emekçi halkları soymaya yönelik önlem ve paketleri sistemli olarak yürürlüğe koyarlar. Bu azgın sömürünün ağır faturası altında ezilen ve bu ağır yükü kaldıramayacak duruma gelen halk sınıf ve tabakaları uyandırarak hak aramaya ve kendilerini ezen ve sömürenlere karşı koymaya çalışır, yani devrimcileşir. Ancak, faşizm kitlelerin devrimcileşmesi üzerine her alanda acımasızca saldırılara girişir.

Kısacası emperyalistler, içine düştükleri bunalımın ağır yükünü, kendile-

rine bağlı sömürge, yarı-sömürge ülkelerin halklarının sırtına yüklerler. Bu nedenle ezilen halkları köleleştirmek, pazar sorununu kendi lehlerine çözmek, bu sömürü sistemine karşı başkaldıran işçi ve köylülerin, darginliklerinin savaşımını önlemek için işbirlikçileri aracılığıyla o geri kalmış ülkelerde acımasızca faşizme başvurmaları.

Bugün Türkiye ve T. Kürdistanı'nda yaşanan savaşta, sömürü, talan, yağma, milli baskı ve faşizme karşı halkın verdiği sınıfsal ve ulusal bir başkaldırı savaşımıdır. Bu direniş ve başkaldırı karşısında giderek azgınlaşan hakim sınıflar, faşizmin her türlü özel biçimini yürürlüğe koymuş ve uygulamaktadırlar.

Bir yönetim biçimi olarak faşizme

olarak organize edilen seçim oyununun sonunda parlamentoya giren milletvekillerinin bile özgürlüklerinin çerçevesi, önceden hakim sınıflarca çizilmektedir. Düzenin çıkarlarını ifade eden bu dar çerçevenin sınırlarını ihlal eden "gözükara" parlamenterler ya tehditlerle sindirilmekte, ya istifaya zorlanıp susturulmakta, daha da olmazsa onlara zindanların yolu gösterilmektedir. Hiç kuşkusuz bu durum -parlamento içindeki "çatlak sesleri" susturma operasyonları-, devletin faşist niteliğinin doğal bir sonucudur.

Yine parlamentonun halkın değil, egemenlerin çıkarlarını koruyan yasalardan yaptığını gören emekçilerin giderek büyüyen öfkesini dindirmeyi amaçlayan hakim sınıflar, yeni taktik

Faşizm, halkı rüşvetçi ve satılık unsurların merhametine terk eder. Rüşvetçi, satılık "babaları" (mafya) kullanarak kendi denetiminde çeteler oluşturur. Halk üzerindeki baskılarının bir kısmını onlar aracılığıyla yapar. Bankazedeler, eroinle zehirlenmeler, devrimci-demokrat insanları devlet adına katletmeler, kara para aklamalar, başka ülkelerde darbeler hazırlamalar söz konusu olduğunda hep bu unsurları görevlendirirler. İşte kırmızı pasaportlu Çatlı'lar, Çakıcı'lar, Selim Edes'ler, Engin Civan'lar, İnci Bala'lar vb. devletin çıkarlarına hizmette kusur etmeyen isimlerden yalnızca birkaçıdır.

başvuran Türk devleti, kadın-erkek, yaşlı-çocuk demeden komünist, devrimci ve demokrat avına çıkmış, kitle katliamlarına girişmekten çekinmemiştir ve daha da girişecektir. Yerinde infazlara ve gözaltında kaybetme eylemlerine girişmek, faşist devlet için artık bir zorunluluk haline gelmiştir. Diğer yandan, faşist zora göre biçimlenen, sömürü ve talanla beslenen düzen, yalan ve demagojiye yaslanarak kendi "meşruluğunu" halka kabullendirme çabası içindedir. Ancak, "meşruluğunu" ve "demokrasi-nin vazgeçilmez bir kurumu" olduğunu halka gösterme çabası içinde bulundukları parlamentonun faşizmin maskesi olduğu gün gibi açığa çıkmıştır. Ayrıca, halkı aldatmanın ve hiç değilse bir süre için daha düzene bağlanmalarını sağlamanın bir aracı

oyunlara başvururlar. Parlamento aritmetiğiyle oynayarak yeni hükümetler oluşturmak ve böylece halk düşmanı yüzü iyice teşhir olmuş hükümet kurumunun işlerliğini sağlamak, gelişen halk muhalefeti ve devrimci hareket karşısında bu da işe yaramıyorsa parlamentoyu feshetmek, gelişen muhalefeti şiddetli bir baskı ve dizginsiz bir terörle ezebilmek için cuntayı başa getirmek, sıkıyönetim ilan etmek vb. taktik oyunlar bunlardan yalnızca bazılarıdır. Hakim sınıflar bütün bu iğrenç oyunları sergilerken, elbetteki ustalığı ellerinden bırakmazlar. Giriştikleri kanlı katliamları, baskı ve zorbalıkları, yalan ve demagojilerle gerekçelendirerek, halkı uyutmaya ve karşı-devrimci eylemlerini daha rahat bir

biçimde gerçekleştirebilmek için kitle tabanı yaratmaya özen gösterirler. Bu amaçla, halk içinde yaygın ve etkili bir biçimde propaganda yapabilmenin bir aracı olarak kitle iletişim ağlarını seferber ederler.

Yeni seçtikleri bol vaatli hükümetin halk üzerinde hayal kırıklığı yaratması -ki yaratması kaçınılmazdır- ve hayal kırıklığına uğrayan halkın bu maskeyi görmesi durumunda hakim sınıflar ve yarıdevrimci, yıprandığı ortaya çıkan hükümetlere karşı şiddetli saldırıları gündeme getirir ve uygularlar. Onların bu saldırıları, tehdit altında olan çıkarlarını korumak amacıyla, halktan yana olduklarını kitlelere kanıtlama ve kabul ettirme mantığının bir sonucudur. Örneğin; DYP-CHP, REFAH-YOL, ANASOL-D hükümetlerinin oluşmasında ve sonrasında hakim sınıfların takındığı tutum halk tarafından açıkça görülmüştür. Geçmiş süreçte oluşturulan MC'ü, MSP-CHP koalisyonlarını anımsamak, hakim sınıfların bu oyunlarının taşıdığı içeriği anlamak için yeterli olacaktır. Görüldüğü gibi, hükümetlerin değişiminin halk için hiçbir yararı olmamıştır, olması da düşünülemez. Parlamentarizmin gerçek yüzünün halkımız tarafından görüldüğünü düşünüyoruz. Ancak örgütsüzlük, halkı ikileme bırakmıştır. Doğru olan, bu ikilemi aşmak, hakim sınıflara karşı örgütlenip hak aramak ve savaşmaktır.

Yine hakim sınıflar, kitleleri uyutmak ve saltanatlarını uzatmak amacıyla, kendi sözcüleri olan ve faşist bir nitelik taşıyan ancak, halkta "solcu" oldukları izlenimi uyandırmak için inanılmaz bir çaba gösteren, şark dansözlerine özgü "övgüye değer" kıvraklıklarıyla halkı aldatmaya ve onları mücadelelerinden alıkoyup düzene bağlamaya çalışan CHP ve DSP gibi partilerin de hükümet yaparlar. Buradaki mantık, yukarıda da belirtildiği gibi, hakim sınıfların kendi çıkarlarını koruma ve saltanatlarını uzatma mantığının ta kendisidir.

Faşizm, halkı rüşvetçi ve satılık unsurların merhametine terk eder. Rüşvetçi, satılık "babaları" (mafya) kullanarak kendi denetiminde çeteler oluşturur. Halk üzerindeki baskılarının bir kısmını onlar aracılığıyla yapar. Bankazedeler, eroinle zehirlenmeler, devrimci-demokrat insanları devlet adına katletmeler, kara para aklamalar, başka ülkelerde darbeler hazırlamalar söz konusu olduğunda hep bu unsurları görevlendirirler. İşte kırmızı pasaportlu Çatlı'lar, Çakı-

er'lar, Selim Edes'ler, Engin Civan'lar, İnci Bala'lar vb. devletin çıkarlarına hizmette kusur etmeyen isimlerden yalnızca birkaçıdır.

Bir yandan halkın alınterini yağmalayan, geniş emekçi yığınları dizginsiz bir zorbalığın altında ezen hakim sınıflar ve onların siyasi arenadaki temsilcileri, diğer yandan da "dürüstlüğü ve satın alınamazlığı timsalleri" olarak ortaya çıkarlar. Ancak, bu oyun Susurluk gerçeğinin açığa çıkmasıyla birlikte altüst olmuştur. Verdikleri demeçlerle, sergiledikleri davranışlarla "namusun, şeref, haysiyetin, dürüstlüğü, halka bağlılığın vb. örneği" olduklarını halka gösterme gayretinde olan Demirel'lerin, Yılmaz'ların, Çiller'lerin, Baykal'ların, Erbakan'ların, Ecevit'lerin yalanları tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış, kontrgerilla faaliyetlerinin baş aktörü oldukları gerçeğinin, toplu katliamların, yargısız infazların, gözaltında kayıpların, zulmün ve sömürünün planlayıcısı olma rollerini örten ve üzerinde koskocaman harflerle "demokrat, barışsever, halkına bağlı, dürüst, namuslu..." yazılı gösterişli peçe yırtılmış, paçavra dönmüştür. Yalancı, ikiyüzlü, lanetli kişilikleri halkımızın tüm kesimlerince de görülmüştür. Bilindiği gibi, gerçekler çıplaktır ve Dimitrov'un dediği gibi, "Kitlelerde gerçek yüz meydana çıktı mı, iki yüzlü bir şekilde ortaya çıkar."

Yine faşizm, gerek sınıfsal, gerek ulusal olarak gelişen halkın devrimci mücadelesi karşısında komünist ve devrimci örgütlenmeleri imha etmek, demokratik kitle örgütlerini kapatmak, çalışanlarına işkence yaparak zindanlara tıkmak, muhalif basın örgütlenmelerini susturmak, yüzyıllara varan hapis cezalarıyla sindirmek, öğrenci gençliğin örgütlenmesinin önünü engellerle kapatmak, demokratik alanda örgütlenme mücadelesi veren işçileri ve kamu emekçilerini sürmek, işten atmak, işkenceden geçirmek ya da katletmek biçimli uygulamalarıyla ezilen kitlelere örgütsüzlüğü dayatıyor. Öyleyse faşizmin bu uygulamalarını boşa çıkarmak için, "hak verilmez alınır" şiarından hareketle her alanda örgütlenelim. Siyasal iktidara yürüyüş saflarında yerimizi alalım. Başkaldırı ve isyan bayrağını yükseltelim, savaşalım ve kazanalım.

Toplumun kurtuluşunun dinamizmini oluşturan her kesimden halk gençliğinin sınıf mücadelesinde aktif bir rol oynadığı, tartışma götürmez bir gerçektir. Faşizmin diğer halk sınıf ve tabakalarına uyguladığı baskıların tümü halk gençliği için de geçerlidir. Öyleyse her kesimden halk gençliği faşizmi yoketme ve halk iktidarını kurma hedefli devrim mücadelesinde yerini almalı ve gelişen mücadeleye her alanda katılmalıdır. Ekonomik,

demokratik çıkarları için yürüttüğü mücadeleyi siyasal iktidarı hedefleyen devrim mücadelesiyle birleştirmelidir. Faşizme karşı verilen mücadelede kan, can pahasına yaratılan gençlik örgütlenmelerini devletin azgın saldırılarına karşı korumak, yeni mevziler kazanmak ve varolan diğer gençlik örgütleriyle birlikteliği sağlayıp, siyasi ve ekonomik çıkarların bütünselliğinden hareket ederek verilecek mücadele, hakim sınıflara vurulacak bir darbe olduğu gibi, siyasal iktidara gidişte de önemli bir adım olur. Her kesimden halk gençliğinin mücadelesinin başansı, işçi sınıfının mücadelesine aktif olarak katılıp-katılmamaya bağlıdır.

Şimdi kısaca da olsa, faşizmin prole-

rin ekonomik, demokratik çıkarları için değil, devrim mücadelesi içinde önemli bir mevzidir. Faşizm, bunu bilir ve sendikaları etkisizleştirip işlevsiz hale getirmek için elinden geleni yapar.

Zammin, zulmün, her türlü demokratik hak gaspının, işgücünü ucuzlaştırmanın, işten çıkarmaların, özelleştirmelerin vb. önünde bir engel olarak duran ve emekçilerin birliğini ifade eden, doğru bir biçimde kullanıldığında çok etkili bir maddi güç olan sendikalar, faşizmin yöneldiği hedeflerden biridir. Faşizm, çıkardığı yasalarla işçilerin ve bir bütün olarak emekçilerin sendikalarda örgütlenmelerini engellemenin yanı sıra, sendika faaliyetlerinin etkinliğini kırma-

parçalamada reformistleri de kullanır. Dimitrov bu gerçeği şu sözlerle ifade etmiştir: "Faşizme karşı mücadele her zaman reformizme karşı mücadele, reformizme karşı mücadele faşizme karşı mücadele olmalıdır."

Faşizmin böl-parçala ve yönet politikalarını boşa çıkarabilmek için "birlik-mücadele-birlik" şiarından hareketle emekçi kitlelerin siyasal iktidar hedefli devrim mücadelesinde birleştirilmeleri bir zorunluluktur. Faşizmle uzlaşan, işçi sınıfının ve emekçi yığınların çıkarlarını savunma niteliğini taşımayan, hatta halka ve devrime düşmanlık besleyen sendika ağalarına karşı amansız bir mücadele yürütülmelidir.

Devrimci mücadelenin önemli bir faaliyet alanı olarak demokratik kitle örgütleri ve sendikalarda örgütlenmeli, faşizmin gerçek yüzü kitleler içinde teşhir edilmeli, proleter ideolojinin üzerinde yükselen sınıf sendikacılığı perspektifiyle kitleler militanlaştırılmalı ve devrim mücadelesine kanallı edilmelidir.

Başta haksız savaş olmak üzere katliamlar, infazlar, işkenceler, zamlar, işten çıkarmalar, özelleştirmeler vb. biçimde gündeme gelen faşizmin baskıları en geniş kitle içinde teşhir edilmeli, MLM biliminin geçerliliği kitlelere benimsetilmeli ve kavratılmalıdır. Ekonomik, demokratik mücadele araçlarının tümü, devrim mücadelesinin silahlarına dönüştürülmelidir. Ayrıca legal zeminde örgütsüz kitleler arasında militanca çalışma yürüterek örgütsüz kitleleri örgütlü saflara çekmek bir zorunluluk olarak görülmelidir. Tarım proleterleri, kadınlar, öğrenciler, örgütsüz işçi ve kamu emekçileri sendika ve DKÖ'lerde örgütlenmelidir. Legal alanda yürütülecek bütün bu örgütlenme faaliyetleri, illegal alanı besleyecek tarzda ele alınmalıdır.

Faşizmin, örgütlenmenin önüne koyduğu yasal engeller çeşitli biçimlerde geliştirilecek eylemlerle ortadan kaldırılmalıdır. Miting, basın açıklaması vb. demokratik eylemlerle en geniş biçimde katılımın sağlanması amacıyla kitle içinde çalışma yürütülmesi sarsaklanmamalıdır. Faşizmin; devrimcilerin, işçilerin ve emekçilerin örgütlenmelerine karşı geliştirdiği saldırı politikaları boşa çıkarılmalıdır. Sınıf bilinçli sendika yönetici ve üyelerini ajanlaştırmaya yönelik politikaların yanı sıra, faşizm her türlü saldırısına karşı uyanık olunmalı, mücadelede militan çizgiden taviz verilmemelidir.

Faşizmin ve reformizmin bölücü ve yıkıcı tavırlarına karşılık olarak sınıfın ve ezilenlerin birliğinin sağlanması için mücadele verilmeli, bu birliği güçlendirme perspektifiyle hareket edilmelidir ●

Bir yandan halkın alınterini yağmalayan, geniş emekçi yığınları dizginsiz bir zorbalığın altında ezen hakim sınıflar ve onların siyasi arenadaki temsilcileri, diğer yandan da "dürüstlüğü ve satın alınamazlığı timsalleri" olarak ortaya çıkarlar. Ancak, bu oyun Susurluk gerçeğinin açığa çıkmasıyla birlikte altüst olmuştur. Verdikleri demeçlerle, sergiledikleri davranışlarla "namusun, şeref, haysiyetin, dürüstlüğü, halka bağlılığın vb. örneği" olduklarını halka gösterme gayretinde olan Demirel'lerin, Yılmaz'ların, Çiller'lerin, Baykal'ların, Erbakan'ların, Ecevit'lerin yalanları tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış, kontrgerilla faaliyetlerinin baş aktörü oldukları gerçeğinin, toplu katliamların, yargısız infazların, gözaltında kayıpların, zulmün ve sömürünün planlayıcısı olma rollerini örten ve üzerinde koskocaman harflerle "demokrat, barışsever, halkına bağlı, dürüst, namuslu..." yazılı gösterişli peçe yırtılmış, paçavra dönmüştür. Yalancı, ikiyüzlü, lanetli kişilikleri halkımızın tüm kesimlerince de görülmüştür.

tarya ve sınıf sendikacılığı üzerindeki baskı yöntemlerine değinelim. Bilindiği gibi faşizm, başta proleterya olmak üzere kendisine muhalif olan tüm emekçi sınıfların en azgın, en gaddar, en baskıcı ve katliamcı düşmanıdır. Faşizmin bu düşmanlığı yalnızca katliamlarla sınırlı değildir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, faşizm elindeki bütün baskıcı araçlarını halkın üzerinde dener. Bu özel baskı araç ve yöntemlerinden biri de; sendikalar üzerindeki oyunlardır. Çalışan sendikalaşmasını asla istemeyen, emekçilerin birlikteliğine tahammül edemeyen hakim sınıflar, faşist yöntemlerle bu birliği parçalamaya çalışırlar. Sendikalar yalnızca emekçile-

ye yönelik girişimlerde de bulunur. Sendika yönetimlerinde bulunan uşakları aracılığıyla sendikal eylemleri engelleyemediği ya da etkisizleştiremediği takdirde, askeri gücünde somutlanan karşı-devrimci zorunu devreye sokar. İşçi ve memur gösterilerini kana bulamaktan kaçınmaz. İşsizi çalışana karşı işkerten, yerli işçileri başka bir bölgeden gelip çalışan işçilerin üzerine saldırtan, farklı iş alanlarında çalışan işçilerin arasını açan faşizm, işçi sınıfını bölmeye yönelik politikalarını sendikalarda da uygular. Çünkü bölünmüş, birbirleriyle kavgalı, küçük ve etkisiz sendikalar, bir güç olmaktan uzaktırlar. Faşizm, sendikaları bölmede, örgütlü gücü

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLAR

Merkez Komitesi'nin olağan ve olağanüstü iki toplantısında, Temmuz '93'te, daha çok Ordu-Parti ilişkisi, siyasi komiser-komutan yetkisi, örgütlenmede kır-kent dengesi, görev bölümü ve atamalar konusunda (kuşkusuz ideolojik olan) iyi bir tartışma vardı. Tabii provakatif amaçla fırsat kollayan ve çelişkileri derinleştirmek için planlı hareket eden Enver'in 26 Haziran'daki "Partiye Çağrı" yazısı, 7 Temmuz'da "RR" ye yazdığı mektup ve AK Raporu'nda MK ile SB'ye yönelttiği "oportünist-revizyonist" suçlamaları, DBK'ye karşı tutumu, gerilimde önemli bir mesafe sağlamıştı.

Ağustos 93'te "mafya" suçu üzerinde patlayan gelişmeler, tartışma zeminini belirgin bir biçimde grupçu çelişkiye doğru değiştirdi. Artık bütün tartışmalar birlikten önceki anıların tazelenmesi, ideolojik-siyasi konuların bu dönemdeki tartışmalarla ilişkilendirilmesi, "birlik"ten ötürü pişmanlık ve birliğin eleştirilmeye başlanması gibi geriye döndü ve bütün ırmaklar artık tersine akmaya başlamıştı. Eylül-Ekim ayları boyunca yürütülen ideolojik-siyasi tartışmalar, özellikle Aralık'ta örgütsel saflaşma şeklinde gizli bir evrime ulaşmıştı. Aynı dönemde MK'nın önemli sayıda üyesinin engellenmesi, inisiyatifin büsbütün ayrılmış eğilimlere geçmesini sağladı. 18-25 Aralık'ta bir barınakta alevlenen tartışma, Askeri Komisyon'un II. Toplantı Raporu'na eklenen Cüneyt Kahraman'ın bir yazısıyla daha da gelişti ve "suç duyuruları" iuryası başladı. Gerçekten artık Parti'nin örgütsel disiplinine karşı yoğun ihlaller ve "suçlar" başıboş biçimde artmıştı. 25 Aralık '93'te MK Sekreteri, "Askeri Komisyona" başlıklı yazısında, AK'nın bazı üyelerini, halka ve gerillalara karşı kötü davranışlarından dolayı şikayet edip "soruşturma" açılmasını istedi. 7 Ocak 1994'te ise S. Yardımcısı, Genel Sekreter ile birlikte 9 kişi hakkında 19 maddelik bir "suç duyurusu"nda bulundu. 10 Ocak 1994'te, bu kez G. Sekreter, "Parti şehirlerde, Ordu kırlarda" savının "Parti tasfiyeciliği" amacına dayalı bir "menşevizm" olduğuna ve ayrıca "parmak" sayısını çoğaltmak amacıyla üye alınmasına dair AK'yı eleştirmişti. 31 Ocak 1994'te, Enver, II Nolu Mıntıka OPO'ya yazdığı mektupta, AK'nın II. Toplantı Raporu'nu savunuyor ve mafya konusunda birbirlerini suçlayan iki kadronun konuyu gündeme getirdiğine değinerek, "Askeri Komisyon üyelerine hak etmedikleri eleştiriler yürütenler de, suç işleyenlerle birlikte suça iştirak ediyorlar" savında bulunuyor ve sözkonusu iki kadro ile G. Sekreter hakkında "mafya şefi" türü ağır bir dil kullanıyordu.

Aralık '93 Ocak'tan '94'e kadar sürüp giden "yazı savaşı", Şubat'ta, karşıdevrimin Pülümür dağlarındaki gerilla üslerine düşen bombalarıyla kısa bir süre kesintiye uğramıştı. Bu sırada Enver'in bulunduğu üssün saldırıya uğramaması dikkati çekmişti. Enver'in ya-

ralılara yardım seferberliği yaparak kuşkuyla uzaklaştırma çabasına girdiği anlaşıyordu. Aynı dönemde II Nolu Mıntıka OPO'ya yazdığı mektupta da yumuşak bir üslup kullanıyor ve bu organın "suç işlediğine dair bir iddiasının olmadığını" bildiriyordu. Şubat'ta "Rayber" imzasıyla yayınlanan yazıda, "birlik sürecine bir değini" yapıyor ve birliğin "zoraki" yürütüldüğü, fakat artık sis perdesinin kalktığı, "Konferans" kesiminin "tasfiye" edilmek istendiği, ancak "eğer bir ayrılık olacaksa, ideolojik-politik zeminde" olması gerektiği belirtiliyor ve bir anlamda bunun kaçınılmaz olduğu ima ediliyordu. Şubat'taki kısa suskunluk tekrar bozulmuştu. 1 Mart '94'te kaleme alınan "Akin" imzalı yazıda, öncü kadroların sorumsuzca kapışması eleştiriliyor, aralarındaki ilkesiz ilişkilerin bir tablosu verildikten sonra MK'nın "en geç 2 gün içinde" toplanması çağrısı yapılıyordu. Tabii O'nun bu isteği gerçekleşmeyecekti. 5 Mart'ta toplanan II. Mıntıka OPO tarafından da daha önceki sayımızda yayınlanan bazı kararlar alınmıştı. Bu kararların iyi-kötü yönleri bir yana, Parti organlarının, Parti sorunları karşısındaki görev ve sorumlulukları bakımından normal ve SB'nin bir yanıt vermesi gereken davranışlarıdır ve kuşkusuz artık muhatabı da AK değil, MK'dir. Fakat sonuna yine AK Sekreteri Enver müdahale eder ve "OPO'nun dondurulduğunu" bildirir.

MK'nın 5 üyesi ise 15 Mart '94'te, 14 maddeden oluşan yeni bir "suç duyurusu" yapmıştı! Tabii ki 5 MK üyesinin yapması gereken şey bu değil, MK'yı hemen toplayıp sorunları organda ele almak ve artık AK-OPO diyalogunu devreden çıkartmaktır. Ki zaten OPO'nun birinci kararı, MK'nın olağan toplantısını "olağanüstü toplantı" olarak yapmasını istemekteydi. Ayrıca tutsak bulunan 5 MK üyesi de, 28 Mart'ta "MK, SB ve Tüm Parti Üyeleri'ne" başlığıyla yazdıkları mektupta, AK'nın tutumunu sert biçimde eleştirmekte ve bu gidişatın durdurulmasını istemektedir. Fakat MK, kendi görevini AK'ye özellikle de "Sekreteri"ne devretmiş gibi hala edilgen davranmaya devam etmekteydi. Bunun üzerine 29 Mart 1994'te yeniden toplanan 2 Nolu Mıntıka OPO, bu kez, normal Parti işleyişini terk ediyor ve merkezi organlara karşı fiilen bayrak açıyordu. Çünkü bu kararları organ dışı "çeşitli yollarla" Parti'ye duyurma kararı da almıştı. Bu ayrılık anlamına geliyordu. Kısacası, G. Sekreter'in bir süre önce söylediği "karargâhları bombalayın" tasarısı şimdi pratik olarak yürürlüğe sokuluyordu.

2 Nolu Mıntıka Ordu Parti Organı (OPO)'nın bu kararları şöyledir:

"AK Sekreteri'nin AK adına organımızı tasfiye (faaliyetinin durdurulması denilen) kararının anti-demokratik darbeci Parti yıkıcılığı olarak görüyor, bunu tanımayor ve Parti'yi bu anti-demokratik uygulamaları reddetmeye çağırıyoruz.

-MK, SB, AK, GK gibi yönetici organlara güvenmiyor ve bu organların bugün içinde bulundukları kariyerist, grupçu ve yalın faaliyetlerden dolayı Parti'nin içinde bulunduğu sorunları çözemeyeceklerine inanıyoruz.

-Bu nedenle Parti iradesi harekete geçirilerek sorunlar Parti'de tartışılmalıdır.

-Bunun için tüm Parti üyelerinin katıldığı bölgesel düzeyde Parti bölge tartışma konferansı yapılmalıdır.

-Bu tartışma konferansı, Parti konferansı veya kongre tartışmalarının başlatılması ile bugün bölgede cereyan eden sorunları tüm yönleriyle ele alıp tartışmalı ve diğer bölgeleri de harekete geçirmelidir.

-Bu, Parti birliğini sağlamada ve var olan olumsuzlukları gidermede tek doğru çözümdür.

-Bu durum için tüm Parti güçleri bir araya toplanmalı ve sorunlar delaylı tartışılmalıdır.

-Bunu yapma yönünde tavır koymadıkça (bugünkü haliyle) GK, AK, SB, MK'nın bizim açımızdan tanıma ve bağlayıcılığı olmayacaktır.

-Bu gerçekte Parti çizgisinin devamından yana tavır koyacak olanların bugün birliği korumamın teminatı olan bu yön(de) tavır koyması ve bu tavır desteklemesi zorunlu komünist ödevdir.

-Parti'ye, Parti üyelerine güven duyuluyorsa, yönetici organlar (önderlik) buna evet demek zorundadır.

-Organ bu kararları tüm Parti üyelerine iletme (çeşitli yollarla) kararı almıştır."

Ne gariptir ki, MK yine sessizdir ve işe yine "AK Sekreteri" Enver elkoymaktadır. (1) 1 Nisan '94'te bayrak açan bu organa gönderdiği "talimat"ta şöyle diyor: "Askeri Komisyon adına organın dondurulduğunu ve bu soruşturma sonuçlanana kadar görevini iptal edip denetimindeki birlikle birlikte belirlenen yere acilen gelmesini istiyoruz. Bu bir talimattır." Bu "talimatla Enver, "Nisan 1" şakası gibi haince bir plan mı tezgahlamıştı acaba? Mümkündür. OPO'nun bütün merkezi organları tanımayan 29 Mart kararları MK'nın pasifliği ile birleşince içinden çıkılmaz bir açmaz yaratmıştı. Çünkü AK'nın "disiplin" ihlali Parti içinde yaygın biçimde tartışıldığı için, aynı şekilde "disiplin" suçu işleyen OPO'ya müdahale etmesi uygun ve güven verici değildi, sonuna geçici olarak SB'nin, kesin olarak da MK'nın elkoyması gerekiyordu. Fakat OPO'nun MK'yı tanıma-

yan karar, bunu da imkansız hale getirmişti. Bundan böyle artık "Parti iradesi" lafı eşliğinde Parti iradesinin organik tecellisi de açmaz içine düşürülmüş oluyordu. Yaratılan açmaz ve belirsizlik ortamında artık aleni biçimde yeni bir ayrılık örgütlenmekteydi. Bundan sonra yazılan-çizilenler, propaganda niteliğinde olup "tarafkar kazanma"yı amaçlayan şeylerdir ve "Parti'nin birliği" açısından ciddiye alınır bir sorumluluk niteliği yoktur. 7 Nisan'da 2 MK üyesi, tutsak bulunan MK üyelerine yazdıkları mektupta, "hizipçi tavırlara" karşı "Parti Birliği" için destek istemektedirler. 10 Nisan'da ise TMLGB bünyesinde bulunan üye ve aday üyeler "Tüm Parti'ye Açık Mektup" başlığı altında bir bildiri yayınladılar. 14 Nisan'da ise II Nolu Mıntıka OPO tarafından, "Tüm TKP(ML) Üyelerine" başlıklı bildiri ile 29 Mart'ta alınan (10 maddeden oluşan) kararlar açıklandı ve desteklenmesi istendi.

Bu komitenin tavrından iki gün sonra da, MK Genel Sekreteri ve MK üyesi TMLGB Genel Sekreteri ile yine MK üyesi DBK Sekreteri; 16 Nisan 1994 tarihli "Tüm Parti Üyeleri'ne Çağrı; Partimizde Boy Gösteren Savaş Ağası Tasfiyeci Kılığın Tüm Darbesi ve Tasfiyeci Girişimlerini Boşa Çıkaralım" başlıklı ve altında kendi imzaları bulunan bir yazı ile bayrak açan OPO'yu desteklediklerini ilan ettiler. Olaylar bu kerteğe geldikten sonra nihayet MK uyandı. 17 Nisan'da yayınlanan 6 MK üyesinin imzasını taşıyan "TKP(ML) Merkez Komitesi'nin Olağanüstü Toplanması İçin Acil Çağrı" şöyleydi:

"Aşağıda imzası bulunan PMK üyeleri olarak, aşağıya aktaracağımız Parti içi önemli sorunların giderilmesi için PMK'yı Olağanüstü Toplantıya çağırıyoruz.

1) Parti ve Ordu içerisinde hadsafhada gelişmekte olan hizipçi ve bozguncu tavırlara dur demek ve sözkonusu suçları işleyenlerin yargılanmasını başlatmak için;

2) Organsal işlevini yitiren Dersim, Amed, Karadeniz ve Marmara Bölge Komiteleri'nin organsal işlevini yeniden sağlamak için;

3) Eroin ticareti yapan ... kişilerin Parti içerisindeki yargılanmasını başlatmak için;

4) Parti örgütlülüğünün yukarıdan aşağıya yeniden örgütlenmesini sağlamak için;

5) Bugün Parti önderliğine ilişkin gerek MBK (ki organsal işlevini yitirmesine rağmen) tarafından, gerekse savaş bölgesinde hizipçi ve bozguncular tarafından yapılan teşhiri bertaraf etmek vb. nedenlerden dolayı PMK'yı acilen toplantıya çağırıyoruz.

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /15

Yukarıda sıraladığımız Parti içi önemli sorunların çözümünü için PMK'nın acilen toplanması bir zorunluluktur.

Bu gerekçelerden dolayı biz aşağıda imzası bulunan PMK üyeleri olarak bütün MK üyelerini toplantıya çağırma gereğini duyduk. Bu çağrıya herkes uymalıdır.

Bu çağrıda bir tarafın işlediği suçlara atıf yapılırken, diğer tarafın suçlarından söz edilmemiş, böylece güven veremeyen tek yanlı bir tutum ortaya konmuştu. 16 Nisan'da tavrı koyan MK üyeleri ve Genel Sekreter bu çağrıya uymadılar. Bu durumda MK Olağanüstü Toplantısı devam ederken, alınan bazı kararlar, toplantı daha bitmeden o arada yayınlanıyordu. Bu kararlardan ilki 18 Nisan 1994'te bayrak açanları "Mafya Hizibi" olarak tanımlayan, teşhir ve tecrit edilmesini içeren karardır. Bu karar doğrultusunda, "Partimiz içinde Şimdiye Kadar Gizlenmeyi Başaran ML Kılıfı Mafya Hizibini Tanıyalım" başlıklı bildiriyle durum resmen kamuoyuna açıklandı. (2) Aynı gün MK, "hizibi destekleyen" hiçbir organın meşru olmayacağını açıklayan bir "genelge" yayınladı. Bunları 19 Nisan tarihli Genel Komutanlık bildirisi izledi. 20 Nisan'da tutanak MK üyeleri, "... 5 MK üyesi ortak görüşü" başlıklı bir mektup yayımlayarak, "olayların sağlıklı ele alınmamasından" kaynaklandığını belirterek, "MLM"lerin birliğini savundular.

24 Nisan'da "MK Kararıdır" başlığıyla şöyle bir direktif yayınlanmıştı:

"1) Ordu bozgunculuğu yapmak (Ordu yönetimine karşı isyana teşvik etmek.).

2) Hizipçilik yapmak.

3) Askeri Komisyon ve Genel Komutanlığın iki ayrı tarihli çağrısı talimatlarına uymamak.

4) 14 Nisan tarihinde Parti'ye karşı cep heden bayrak açmak gibi işlediğimiz suçların özelleştirilmesini yazılı olarak yapmak zorundasınız.

PMK toplantısı sonuçlanıncaya kadar silahlarınızı Parti'ye ve Ordu'ya teslim etmek zorundasınız.

PMK toplantısı sonuçlanıncaya dek tutuklu olduğunuzu kabul etmek zorundasınız.

Bu işleme tabi tutulacaklar aşağıda isim yazılı olanlardır:

..... şahıslar yukarıya aktardığımız koşulları yerine getirmenin ve Parti'ye karşı sorumluluklarının kamı olarak belirttiklerimiz hususlara ilişkin yazılı tavrı takınmaları zorunludur.

Mafya Hizibi peşinde giden diğer partili ve savaşçılar ise kayıtsız şartsız Parti'ye teslim olmak zorundadırlar.

Bugün, Parti birliği ve bütünlüğünü korumanın biricik yolunun Parti önderliğinin

disiplinine uymaktan geçtiğini unutmamalıyız. Dolayısıyla alınan kararlara uymak zorundasınız."

Aynı gün Genel Komutanlık da aynı paralelde bir "Talimat" yayınladı. 24 Nisan'da 5 MK üyesinin 5 maddelik bir gündemle MK'nın acilen toplanmasını ve "Parti iradesine başvurulmasını" isteyen çağrısı gelişmeler karşısında zaman tüneline kalıvermişti. Nitekim daha sonra onlar "bayrak açan"ları destekleyecekti. 10 üye ve 2 aday üye de MK'ya destekleyecekti. İlginçtir, Askeri Komisyonu bu kez bildirisini en son yayınlayan merkezi organ olmuştu (26 Nisan'da yayınlandı.).

MK, yönetici organ olarak zamanında görevini yapmamıştı. Bu görevini adeta "azınlık" olarak kısmen İl Nolu Mıntıka OPO'ya, kısmen de "çoğunluk" ve esas olarak da Askeri Komisyon'a devretmişti. Askeri Komisyon ise bu işi Sekreter'ne bırakmıştı ve O'nun eline Parti'yi provoke etmek, manevi olarak yıpratmak ve dağıtmak için büyük bir fırsat verilmiş oldu. Böylece Enver, merkezi organın iradesinin yerine kendi "şeflik" iradesini geçirmiş, ayrılıktan sonra da iki örgüt arasında silahlı çatışma yaratmak için fırsat kollamıştı. MK, işler çığırından çıktıktan sonra görevini hatırlamış ama geç kalmıştı. Bu kez de acele etmiş, ne yaptığını bilmez halde zamanla yarışa girmiş ve önemli hatalar yapmıştı. Her şeyden önce karşı tarafı "mafya" töhmeti altında ezmeyi esas almış, ideolojik ve özellikle örgütsel yıkıcılığı tali plana düşürmüştü ve üstelik tek yanlı davranmıştı. Bildiri ayrılığı önleyecek ciddi bir ikna çabası ve yapıcı bir tutum içermiyordu. Öte yandan, Askeri Komisyon üyelerinin ve özellikle Sekreter'in ayrılığa istismar edilen disiplin ihlali niteliğindeki suçları konusunda bir tavır takınılmadığı için, birlik ve Parti disiplini açısından inandırıcı olmamıştı. Kısacası bildiri, adeta ayrılığı benimsemiş gibi grupçuluğa karşı Parti disiplini temel alması gerekirken, bu temel gözden kaçırılmıştı. Çünkü her şeyden önce MK'nın OPK iradesine uygun hareket etmesi gerekiyordu, çünkü MK gücünü OPK'dan alıyordu ve böyle dönemlerde kendi gücünün kaynağına dayanması gerekirken tersini yapmıştı. "Mafya" olayının daha Parti'ye açılıp açılmaması tartışılırken ve "Parti disiplini" açısından en çok istismar edilen konuyken, bunu kamuoyuna açıklamış ve OPK iradesini çiğnemmişti. Takip eden günlerde ise Parti iradesinin tecellisi ve "birlik" konusunda gündeme gelen tartışmalarda bir çözüm bulmayı başaramamıştı. Hepsinden çok daha önemlisi, yönetici kadrolar arasındaki çatışmanın dar bir çevrede tezahür et-

mesi ve Parti kitlesinin bundan habersiz olarak ani bir oldu-bittiyle karşı karşıya bırakılmasıydı. Aylarca sürüp giden yazı savaşı ve olup bitenler, sanılması Parti bilgisinin dahilinde olmuştur, hayır. Bütün bunlar 14 Nisan'dan sonra ortalığa açılıp saçılmış ve Parti kitlesi aylarca önceki bu çelişki ve yazışmaları şaşkınlık içinde yeni öğrenebilmişti. O yüzden saflaşma da son derece sağlıksız ve mekanik bir biçimde gerçekleşmişti.

Artık yine de aynı adı taşıyan iki örgüt ortaya çıkmıştı. Sadeco "parantez" ve "bölü" çizgileriyle ayırdedilen iki örgüt... Böylece bunların ayrı ayrı kendi hareket süreçleri ve tarihleri başladı.

Ayrılıktan sonra bu iki örgüt ayrı ayrı konferanslarını yaptılar. Bu süreçte enteresan olaylar gelişti. Bir tarafta ayrılığı körükleyen unsur ayrı bir yol izleyip uzaklaşırken, öteki taraftaki körükçü hain bir şebekenin başı olarak sorgulanırken ölecekti. Birlik halindeyken kaçınılmaz hale gelen pislikten anıma süreci, şimdi tek tek örgütlerde gerçekleşiyordu. Bu süreçte, her iki tarafta öne çıkan iki genç adamı genel sekreterliğe seçilmişti ve onlar da peş peşe faşist operasyonlarda katedildiler. Ayrıca çok sayıda insan öldü ve tutsak düştü. Daha da önemlisi, Parti'nin halk kitleleri ve işçi sınıfı ile bağları korkunç derecede tahribat ve zarar gördü; bu bütün kayıpların en ağırındır!

Şimdi olup bitenleri bir hainle sorumsuz hizipçi bir Genel Sekreter'e bağlamak, tarihsel gerçekler karşısında yanıltıcı ve asıl sorunu saklamak olur. Bu durumdan, başta dönemin yönetici kadroları olmak üzere herkes sorumludur. Hiç kimse tarihsel sorumluluğunu gerektiği gibi ifa etmemişti. Bu sorumluluğu "gerektiği gibi ifa etmek" şöyle dursun, alt düzeyde, vasat, olağan bir etkinlik bile gösterilememişti. Doğrusu komitelerin çoğu sayıca dolu, sahice boş komiteler gibiydi. Bu durum komünist partinin dinamik varoluş biçiminden çok uzak bir durumdu. Günahı "darbeciler"e veya "pragmaci hizip"e yüklemek ise gelecek açısından sakıncalıdır. Çünkü onlar her neyse, onları biz yarattık, bizim hatalarımız, bizim aymazlığımız, bizim komünist çalışma ve düşünme tarzından uzaklaşan tavrımız yarattı. Biz, bu olaylar karşısında ne yaptık ve ne yapmamız gerektirdi? İşte asıl önemli olan şey budur. Çünkü geleceğimizin sağlam inkişafı o olayları vareden bizim kendi hatalarımızdan arınmamıza ve bu hatalı özümüze karşı radikal, dürüst, akıllı olmamıza bağlıdır.

Komünist saflarda yetersiz de olsa olumlu bir uyanıklık ve anıma süreci başladı ve asıl sıçramayı gelecekte göstermek üzere gelişiyor. Kuşkusuz

bundan sonra kazanmak için daha çok şansa sahibiz, çünkü gereğinden fazla ödenmiş bir bedel ve bütün önemli virajlarda trafik şiltleri gibi duran, yol gösteren ağır hatalarımız ve acıklı anılarımız var; bu olumsuz ya-
kın geçmişimiz, şimdi önümüzde eğitici bir müsbet olarak dumaktadır ve bu büyük bir avantajdır. Yeniden dirilme sürecinde bu kötü olaylar zaferin çok pahalıya mal olmuş güvencelerini sunmaktadır. Onlar eşsiz derecede değerlidir ve bir daha bu dersleri almak için yaşamak istemiyoruz!

Bu süreçte, öncelikle herkesin kendi özünü dara çekmesi, cüretkar ve radikal bir eleştiriye tabi tutması gerekiyor. Dil ucuyla, birileri istismar edecek endişesiyle hatalara yaklaşmak, komünist radikalizmle bağdaşmaz, komünistler her şeyden önce devrimci insanlardır. Neticede herkesin kendi kitle tabanını bu radikal eleştiriye hazırlaması en temel ve tayin edici olanıdır şimdi.

Biz bu kısa tarih denemesinde, bundan hareket etmeye çalıştık. Kuşkusuz bu çok yetersiz bir denemedir ve biz bunun farkındayız. Üstelik pek çok bilgi yanlış, eksikliği vb. hatalara düşmüş olabileceğimizi de şimdiden kabul ediyoruz. Fakat eminiz ki, bu iyi bir başlangıçtır. Yalnızca iyi bir tarih yazmak için değil, ondan daha önemlisi, gelecekte tarihimizi daha iyi yapmak için objektif nesnel bilgiye dayanmaya çalıştık. Tarihin merceği önünde bütün "resmi" belge ve işlemler objektif tarih yazımının konusudur; fakat "resmi tarih" olamaz. Tarih kendisini "resmi" görüşe uyduramaz, ama "resmi" görüş kendisini objektif tarihe göre incelemek ve düzeltmek zorundadır.

Biz bu temel önermeden hareketle hiçbir "resmi" yet kaygısına düşmeden, elimizden geldikçe tarihimizi objektif ele almaya çalıştık.

Yazımızın büyük bir ilgi ve özenle takip edildiğini gözledik. Umarız böylece okuyucularımız eksikliklerimizi de çok iyi saptamış ve bizim için son derece değerli olan hayli eleştiriler de kaydetmişlerdir. Yazımızı burada tamamlarken, bu eleştirileri ve eksikliklerimizi öğrenmek için kulaklarımızı okuyucularımıza çeviriyoruz.

DİPNOTLAR:

(1) Diğer merkezi organlar gibi Askeri Komisyon da, bu kriz dönemi boyunca organ olarak hiçbir toplantı yapmadı; "talimatlar"ın ve tavrıların hepsi, "A. Komisyon adına" Enver'in "Sekreter"lik imzasıyla yayımlandı.

(2) MK Olağanüstü Toplantısı'nın bu bildirisi, kendi içinde çelişkiler taşıyan ve MK gibi yönetici bir organın ciddi yeti açısından problemli bir bildiriydi. Bu bildiri, "Yargılanmaktan Korkan Mafya Hizibi Partimize Cepheden Savaş Açma Cüretine Kalkıştı" başlığıyla nisbeten düzeltilmiş olarak geniş kamuoyuna dağıtıldı; ama özü değişmemişti ●

SON-

Üniversite gençlik hareketi üzerine;

Zorlukları ateş çemberinde altet!

Gençlik, devrim mücadelesinde, toplumsal yapı içerisindeki sosyal konumlanışı itibarıyla her zaman önemli bir yer ihtiva etmiştir. Bu durum; onun dinamizmiyle, olayları hızlı algılamadaki yetisiyle ve haksızlıklara karşı muhalif olabilme pozisyonuyla ilgilidir.

Diyalektik materyalizm bilimi olgular arasındaki ilişkileri incelerken, onların gelişimini belirleyen yönün esasta kendi iç dinamiklerindeki çelişkilerin seyri olduğunu tesbit eder. Bu çelişkilerin olumlu ya da olumsuz bir hat izlemesi, o şeyi çevreleyen diğer çelişkilerinde o yönde bir hareketlilik göstermesini sağlar. Sınıf mücadeleleri tarihi, bu bilimsel doğruların pratik terazisinde tartışıldığı sayısız örneklerle doludur.

Bu tecrübeler ışığında gençlik hareketlenme baktığımızda, sınıf mücadeleleri içindeki özel konumu itibarıyla ayağa dikildiği ve sildiği dönemlerde tarihin çarkını hızlı döndürme gücünü, bir '68 gençlik kuşağının BPKD'nin etkisiyle tüm dünyayı sarsan eylemliliklerini görebiliriz. Yine ülkemiz özgünlüğünde gençliğin, gelişen devrimci halk muhalefetine ayırt edici ve öncü bir fonksiyona sahip olduğunu görürüz. Tabii ki bundan, gençliğin toplumsal yapı içinde ayrı bir sınıf olduğu anlayışı çıkarılmamalıdır. Bu kategorik bir durumdur. Özellikle bizim gibi genç nüfusa sahip bir ülkede, gençliğe ilişkin politikalarımız daha bir önem arz etmektedir. Ül-

kemiz gençliğinin sınıfsal yapısına baktığımızda, küçük-burjuva sınıf karakterinin önemli bir çoğunluk teşkil ettiğini görürüz. Bu durum, ister istemez gençliğin örgütlenmesindeki mücadele biçimlerinin kendine has karakterini de ortaya serer. Genelde öğrenci gençlik, özelden ise Yüksek Öğrenim Gençliği (YÖG) örgütlenme içinde önemli bir mevzi olarak durmaktadır. YÖG hareketi geçmişteki bazı kazanımlarına, elde ettiği olumlu tecrübelerine rağmen, bugün gelinen aşamada bu tecrübelerini olumsuzluklarını bir üst aşamaya sıçratmayı ve daha ileri meyziler kazanmayı bir kenara bırakalım, bunları da önemli oranda kaybettiğini ve utak-tek kazanımlarını koruma çabasıyla uğraştığını görürüz. Bunun sebepleri üzerine daha önce uzunca yazılıp çizildiği için bu yazıda esas olarak bugün açısından YÖG hareketinin durumu ve güncel görevlerimize ilişkin düşüncelerimizi ortaya koymaya çalışacağız.

YÖG hareketi, 12 Eylül Askeri Faşist Cunta (AFC) sonrası ilk olarak '85 ortalarında -bu dönem tüm toplum kesimlerinin ve devrimci muhalefetin dağılıklık yaşadığı bir süreçtir- bir kıpırdama yaşadı. Bu hareketlilik özellikle '87'de "Tek Tip Dernek Yasası"na" karşı geliştirilen eylemliliklerle birlikte bir üst boyuta sıçradı. Bu dönemde öğrenci dernekleri de, öğrenci gençliğin akademik/demokratik hak alma mücadelesindeki araçları olarak geliştirdi. Bu süreç boyunca öğrenci gençliğin

mücadelesi sadece akademik/demokratik taleplerle sınırlı kalmıyor, toplumsal sorunlara karşıda bir dayanışma ve bu doğrultuda bir karşı koyuş örgütleneliyordu. Bu arada öğrenci dernekleri -eksikliklerine rağmen- bünyesinde önemli bir kitle potansiyelini barındırabiliyor ve tabandan yukarıya merkezi örgütlenmesini yaratma noktasında önemli adımlar atılıyor, bunun sonucu olarak İÖDF (İstanbul Öğrenci Dernekleri Federasyonu) toplanıyordu. Böylece '92 başlarında toplanmasıyla dağılması bir olan İÖDF Kurultay'ına kadar süreç bu şekilde işliyordu. Burada hemen şunu belirtelim ki, '92'ye kadar olan süreci değerlendirirken, bir bütün olarak olumluluğa tabii tutmak gibi bir anlayışımız bulunmamaktadır. Üniversite hareketinin '92 sonrası düştüğü bunalımın kökenleri elbette birazda bu dönemin hata ve yanlış anlayışlarında gizlidir. Doğru ile yanlışın yanyana gelişeceği ve süreç içerisinde birinin diğerini altedeceği gerçeğinden hareketle sürecin gelişiminin daha doğru anlaşılacağına inanıyoruz. Bir olguda varolan doğru temellere bağlı kalınarak yanlışlara karşı kararlı bir mücadele verilirse sürecin istediğimiz yönde işlemesi daha kolaydır. Aksi bir anlayış, yanlışların süreç içerisinde varolan doğru yönleride alıp götürmesine yolaçar. Yaşanan süreç bir bakıma bunun göstergesidir.

Tekrar konuya dönecek olursak; '92 sonrası varolan öğrenci dernekleri ya

dağılma ya da kitlelerden kopuk bir tarzda sadece kağıt üzerinde varlık gösterme gibi bir pozisyona düştüler. Bu dönemde devrimci muhalefet açısından objektif koşullara baktığımızda ise durumun öncekine göre daha uygun olduğunu söyleyebiliriz. Faşist devlet '90 sonrası yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla, köy yakmalarla vb. saldırılarla devrimci muhalefete karşı yoketme politikalarına başvururken, Kürt halkına yönelik katliamlarla faşist karakterini pervasızca sergiledi. Tabii ki bütün bu saldırılar devrimci halk muhalefeti-nin gelişim seyrine paralellik arz ediyordu. Öğrenci gençlik cephesine baktığımızda ise YÖG'ün üniversiteler üzerinde Demoklesin kılıcı gibi sallandığını, paralı eğitimin gündeme yerleştiğini, polis-idare ve sivil faşist saldırıların yoğunlaştığını, öğrenci dernekleri üzerindeki baskıların arttığını bir günde kurulan tabela üniversiteleriyle zaten kalitesiz olan eğitim seviyesinin iyice düştüğünü görürüz. Öğrenci hareketi açısından elverişli olan bu zemine rağmen, öğrenci gençlik hareketi tersine bir istikamette seyreliyor, geriliyordu. Bir ayuç ilerici-devrimci öğrenci, kısır, öznelci ve sonuca ulaşmayan çalışmalarla, günübirlik eylemlerle süreci tersine çevirmeye çalışıyordu. Bu tartışmalar içinde bazı olumlu fakat yetersiz kalan adımların atılmaya çalışıldığını da belirtelim. Örneğin; '93 yılında, merkezi bir şekilde geliştirilen yurt eylemlilikleri, öğrenci derneklerini işlevli hale getirme çabalarının somut adımlarıdır.

Üniversiteli öğrenci gençlik, '95 yılından itibaren örgütlenme modelleri üzerinde yoğunlaşıyor ve bu tartışmalar içinde farklı örgütlenme anlayışları kendilerini göstermeye başlıyorlardı. Öğrenci Koordinasyonu, Öğrenci Platformu, Öğrenci Cephesi vb. Bununla beraber '96 Mart'ında, %300'lere varan harç zammına ve paralı eğitime karşı öğrenci gençliğin geliştirdiği eylemlilikler gençlik hareketi açısından bir umut ışığı oluyordu. Özellikle İstanbul Üniversitesi ve Ankara Dil Tarih Fakültesi işgalleri, gündemin yoğunluğu bir şekilde öğrenci gençlik lehine işlemesine yolaçtıyordu. Fakat tüm bu olumlulukları kalıcı zemine aktarıp, sürekliliğini sağlayacak mekanizmalardan yoksun olduğundan ve ayrıca bu eylemlilikler üzerinden sağlam-kalıcı birliktelikler oluşturma noktasında yeterli bir çaba bulunmadığından, eylemler dönemsel olmaktan öteye gidemiyordu. Yine de bu dönemde öğrenci derneklerini canlandırma noktasında atılan adımlar önemlidir. İÖDER, İTÖDER, MÖDER, YTÖDER, Ankara'da, İzmir'de diğer birkaç ildeki demok faa-

liyetleri bu çabaların ürünüdür.

Öğrenci gençliğin '96-97 öğretim dönemi, paralı eğitim ve harçları protesto eylemleriyle geçti. Özellikle '96 Kasım'ında YÖK'ü protesto eylemlilikleri ne binlerce öğrenci katılırken, polis kitleye vahşice saldırarak onlarca öğrencinin yaralanmasına neden oldu. Birçok öğrencide gözaltına alındı. Buna rağmen öğrenci gençliğin kararlılığı kayda değeri. Öğrenci gençlik eylemlerinin giderek kitleselleşmeye ve radikal bir eğilim göstermeye başlamasıyla, sivil faşist saldırılarda da önceki dönemlere oranla önemli bir artış oldu. İstanbul Üniversitesi kantinin de silahla kitleye ateş ediliyor, üç öğrenci yaralanıyordu. Diğer üniversitelerde de benzeri faşist saldırılar bizzat polis desteğinde geliyordu. Bu faşist saldırılara karşı öğrenci gençlik kitlesel bir şekilde tepki gösteriyordu. Beyazıt Meydanı'nda, Ankara'da ve diğer yerlerde basın açıklamalarıyla, gösterilerle bu saldırıları lanetliyordu. Polis-idare-sivil faşist saldırılar, ya da kısaca devletin saldırgan yüzü teşhir ediliyordu. Bu eylemliliklere öğrenci velilerinin, bazı öğretim üyelerinin, sanatçı, aydın ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin de katılarak destek sunmaları önemliydi. Bu süreçte, Susurluk ile birlikte iyice teşhir olan faşist devlete karşı devrimci muhalefetin geliştirdiği çeşitli eylemlerde öğrenci gençlikte kendi cephesinde yer alıyor, okullardaki faşist saldırılarla Susurluk'ta ortaya çıkan tabloyu bütünleştirici tarzda teşhir ve protesto etkinlikleri düzenleniyordu. Öğrenci gençliğin akademik/demokratik temelde başlayan mücadelesinin radikalleşip siyasal bir muhteva da içererek devlete yönelmesiyle beraber öğrenci gençlik açısından yoğun gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar, DGM'lerde yargılanmalar sonucu yüzyıllara varan cezalar peşisıra geliyordu. Ankara'da paralı eğitimi protesto etmek için TBMM'de pankart açan öğrencilerin davası, Manisa'da lise öğrencilerinin davası ve yine yüzlerce öğrencinin toplu bir şekilde yargılandığı davalar, öğrenci gençliğe saldırıların bir parçasını oluşturuyordu. Öğrenci gençlik bu saldırılara sessiz kalmıyor; Kızılay Meydanı'nda, Beyazıt'ta, Taksim'de kitlesel gösterilerle faşist devlet teşhir ediliyor, ekip otoları tahrip edilecek, polise taş ve sopalarla karşılık veriliyordu.

'97-98 döneminde sivil faşist saldırılar bir üst boyuta sıçradı. Malatya'da **Cihan Tarho**, Bolu'da **Kenan Mak** isimli devrimci öğrenciler gözü dönmüş sivil faşistler tarafından katledildiler. Sivil faşist saldırılar rutinleşiyor, sivil faşistler polis denetiminde satırlarla, silahlarla, sopalarla okullara giriyor, devrimci-demokrat öğrenciler başta olmak üzere kendilerinden olmayan tüm kitleye saldırıyor, birçok öğrencinin yaralanmasına, ölümcül darbeler almasına yolaçıyorlardı. Bu saldırılar sonucu polis tarafından gözaltına alınan, coplanan yine devrimci-demokrat öğrenciler oluyor-

du.

Kısaca geçmiş sürecin bir panoramasını ortaya koyduktan sonra, bugün açısından öğrenci gençliğin sorunları ve çözüm yöntemleri noktasındaki düşüncelerimizi ortaya koyalım. Unutulmamalıdır ki, geçmiş ve bugün arasındaki bağ diyalitik bir tarzda değerlendiremezsek, geleceği sağlam bir tarzda inşa edemeyiz.

Yukarıdaki aktarımlarımızdan da anlaşılacağı gibi, öğrenci gençliği önümüzdeki günlerde zorlu ve yoğun bir süreç bekliyor. Devletin her alanda olduğu gibi, öğrenci gençliğe saldırıları da bir önceki yılı aratıyorsa, öğrenci gençlik hareketinin de her yıl bir önceki yılın kazanımlarını korumanın ötesinde, onun üstüne daha üst boyutlu kazanımlar ekleyerek; hareketi kitleselleştirme, siyasallaştırma rotasında sağlam bir temele oturtmayı hedeflemesi gerekmektedir. Bugün özel ve vakıf üniversitelerinde okuyan öğrencilerin çoğunu emekçi çocuklarının oluşturduğunu görürüz. Bundandır ki, öğrenci çoğunluğunun şu ya da bu düzeyde sistemle ilişkileri mevcuttur. Bu ilişkiyi en bariz şekilde paralı eğitim ve harçlarda yaşıyor; kendisini okutmak için ailesinin çektiği sıkıntılarda yaşıyor; kendi barınma ve ekonomik sorunlarında yaşıyor vs. Yine üniversiteye ayak basmasın gözünde canlandırdığı bilimsel bir eğitim kurumu yerine, ezbere dayalı, dört yüz, beş yüz kişinin bir anfile ders gördüğü, hocanın sesini dahi duymadığı bir durumla karşılaşır. Bu ilk görünüş bile, ilk defa üniversiteye ayak basan bir öğrencinin hayallerinin daha ilk günden karmasına yolaçar. Keza bir öğrenci daha okulun kapısından içeriye ayak basmadan polisle,

kimlik kontrolüyle karşılaşır. Polis ablukasının kantinlere, anfi kapılarına kadar uzadığını görür. Bu durum faşistler dışında genelde her öğrenciyi rahatsız eder. Kabaca ortaya koymaya çalıştığımız bu gerçeklikler bile devrimciler ve komünistlerin öğrencileri örgütlemelerinin, hareketin kitleselleşmesinin objektif zemininin ne kadar uygun olduğunu gösterir. Devrim mücadelesi sınıfsal ilişkilerin bilimsel bir tarzda çözülmesi anlamına geliyorsa, bulunduğumuz alanda da kitlelerin sistemle olan ilişkilerini basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru tahlil etmeli, kısa ve uzun vadeli programımızı bunun ışığında oluşturmamız.

Öğrenci kitlesinin büyük çoğunluğunun bugün düzenle yoğun ilişkileri olsa da, aynı zamanda pratik yönelimiyle düzenden bir beklenti içinde olduğunu da görürüz. Okulu bitirip iyi bir iş sahibi olma hayalleri ve "başım belaya girer, geleceğim tehlikeye düşer" vb. kaygılarla kendisini ilgilendiren en basit bir akademik/demokratik düzeydeki eyleme dahi katılmaması bunun göstergeleridir. Sistem tarafından akademik, ideolojik ve kültürel olarak kuşatılan öğrencinin, öbür yandan güvenilir ve alternatif olabilen, kendi sorunlarının çözümünü görebildiği bir örgütlenme zemininden ve anlayışından kendisini yoksun hissetmesi, onda varolan en iyi şekilde değerlendirme ve herşeye itirazsızca boyun eğme anlayışını geliştirir. Çünkü öncülük yapması gerekenler, öncülüğü gövdesiz bir öncülük olarak algıladıkları için -en azından pratikte öyle- kitlelerden kopuk yaşıyorlar ve politika belirlerken onları çokta hesaba katmıyorlar. Siyasi hatta tekabül eden kararlar ve eylemliliklerde ilk etapta geniş kitleleri hesaba katmayabilirsin, ama akademik/demokratik bir muhteva içeren, yani ta başından geniş kitleleri

de ilgilendiren durumlarda, katabileceğin kadar kitleyi sürece dahil etmek ve seninle beraber hareket etmesini sağlamak gibi bir hedefin olmalıdır. Sabırla, inatla kitlelere ulaşabilmenin, sorunu onlara maledebilmenin yollarını araştırmak zorundadır. En azından her adımımız buna hizmet etmeli ve bu hedefi parça parça yakalar tarzda gelişmelidir. Bunun yerine ne yapıyor? Kararlar alınıyor, herşey tamamlanıyor ve sadece bir çağrıyla kitlenin eyleme ortaklaşması/katılması isteniyor. Hatta kimi zaman eylem alanından kitlelere "gelin sizde katılın" çağrısı yapılabiliyor. Neye-niçin katılacağını bilmeyen, bunun yanında devletin ideolojik yönlendirmesi altında olan bir insana böyle bir çağrı yapmak pek de inandırıcı olmasa gerek. Ayrıca herşey küçükten büyüğe gelişir esprisinden hareketle, kitleselleşme elbetteki bir seferlik doğru bir politikayla hemen oluşacak, herşey hallolacak anlayışına da sahip değiliz. Bu çalışmalar, devrimcilerin ve de komünist gençliğin öncülüğünde bir avuç çekirdeğin çabasıyla, doğru politikalarıyla hayat bulacaktır. Sorunumuz bu değil, sorun bu çekirdeğin hep kendi kabuğu içinde dönüp dolaşması, kabuğunu kırarak, yeşillenip dal budak açarak genişlememesi sorunudur. Yoksa, öncünün varlığı elbette ki YÖG hareketi için belirleyici bir misyon taşır.

Yukarıda ortaya koyduğumuz çerçeve içinde olaya baktığımızda, geniş kitlelere ulaşmak için doğru araç ve yöntemlere sahip olmamız gerektiği ortaya çıkıyor. Nasıl ki hakim sınıflar kitleleri örgütlemenin, sisteme bağlamanın bir aracı olarak burjuva partilerini kuruyorlarsa, proletaryanın ve diğer emekçi kesimlerin örgütlenip siyasi iktidarı alabilmeleri için bir komünist partisi gerekiyorsa, işçiler-memurlar ekonomik haklarını savunmak için sendikalara ihtiyaç

duyuyorlarsa; öğrenci gençliğin de, kitlesel örgütlülüğünü sağlaması, akademik/demokratik mücadelesini sağlıklı bir şekilde yürütebilmesi için buna uygun örgütlenme araçlarına ihtiyaçları vardır. Bu araçlardan en önemlisi -tüm yanlış ve yetersizliklerine rağmen- geçmişte olduğu gibi bugünde öğrenci dernekleridir. Bugün kendine ilencilik-devrimcilik payesi biçen kimi kesimler bile, dernek adını duyduklarında sanki öcü görmüş gibi olurlar. Çünkü bunlar, bu "iddialı" söylemlerine rağmen kendilerini devletin "yüce gölgesinden" hala kurtaramadıkları için onun suyunda gitmeyi, devrimin ve öğrenci gençlik hareketinin çıkarları doğrultusunda yüzme-ye tercih ederler.

Derneklerin bugünkü duruma gelmesi, gerilemesi ve dağılma karşısında kalması, devrimcilerin derneklerde yer alması, önderlik etmesinden dolayı değildir. Dernekleri kitleleri örgütlemenin, kitleselleşmenin bir aracı olarak pratikte yeterince kullanılmaları buraları kendilerinin birer politik arenasına gibi görmeleri ve paylaşılmayan bir kurum haline getirmelerindendir. Yoksa sorun genel anlamdaki dernek anlayışında değildir. Şöyle bir geriye dönüp bakıldığında, farklı anlayışlardan grupları, insanları bağrında barındırabilen, binlerce insanı harekete geçirebilen, sürekliliğini belli bir süreç kadar da olsa sağlayabilen, karar alıp uygulatabilen, önemli bir işlev gören mekanizmalar olarak karşımıza çıkarlar. Bundandır ki, bugün açısından da öğrenci dernekleri, öğrenci gençliğin akademik/demokratik mücadelesinin temel araçları olmalıdır. Bu, tepeden inme, ısmarlama derneklerle oyalanma, kendini tatmin etme şeklinde bir anlayış olmamalıdır. Tam tersi, ilk etapta devrimci-demokrat öğrencilerin çabalarıyla katılacak kitlelerle birlikte tartışılır, o alan özgünlüğünde (bu kampüs olabilir, fakülte olabilir vs.) ne yapılması gerektiği noktasında çeşitli düşüncelerin ortaya konması sağlanır. Hemen şunu ekleyelim ki, tartışma derken, kısır ve sadece tartışmak için yapılan sonuç vermeyen tartışmaları değil, bizzat sürecin özgüllüğündeki eylemliliğe denk düşer tarzda pratikle bağlantılı bir tartışma sürecini kastediyoruz. Çünkü sağlam birliktelikler ancak mücadele içinde doğar. Mücadele içinde birlik, birlik içinde tartışma ve birlik içinde mücadele anlayışını benimsemeliyiz. Bugün halihazırda varolan derneklerle ilişkin yaklaşımımız ise bu derneklerin yakın sürecini iyi bir şekilde tahlil edip, gelişimini engelleyen nedenleri açığa çıkararak ona göre güçlendirmenin önünü açacak kanalları yaratmanın. Öncelikle derneklerle ilişkin kafalarda oluşan önyargılı, olumsuz anlayışları bertaraf etmek için özel bir çaba harcanmalı, kitlelere derneklerin kuruluş nedenlerini ve hedeflerini anlatacak çeşitli aktiviteler geliştirilmelidir. Akademik/demokratik eylemlere derneklerin öncülük etmesi, bu önyargının kırılması açısından önemli bir işlev görecektir. Bu anlayış bir bakıma sorun-

luluklarımızı yerine getirmenin bir gereğidir.

Derneklerin "yasallaşma" koşulları da değerlendirilmelidir. Eğer derneklere akademik/demokratik mücadelenin araçları diyorsak ve bu mücadelenin sorunlara karşı ortak hareket etmek isteyen tüm öğrencileri kapsadığını söylüyorsak, bu birleşmeyi olumlu yönde etkileyebilecek etkenleri neden yadsıyalım? Yasal avantajları neden kullanmayalım? Burada bir yasallıktan bahsederken, "yasaların arkasına sığınmayı, onların çerçevesinde mücadele yürütmeyi" kastetmiyoruz elbette. Mücadelenin geçmiş sürecine baktığımızda, derneklerin birçoğunun yasal olarak işlemede, kitleselleşme ve siyasallaşma noktasında önemli adımlar attığını görürüz. Siyasi iktidar mücadelesiyle direkt bunu hedeflemeyen diğer mücadele biçimleri arasındaki bağı iyi bir şekilde kavradığımızda, bu konudaki yanlış anlayışları görmekte pek zor olmaz. Bu noktada bilince çıkarılması gereken, siyasal iktidar mücadelesine direkt hizmet eden araçlarla, dolaylı mücadele araçlarının (ekonomik/demokratik) birebir aynı olmadığıdır. Bu anlamda yapıları ve örgütlenme biçimleri de farklıdır. Bir derneği komünist partinin bir kolu gibi görürsek ve ona bu misyonu yükleyerek bir sonuç elde etmeye çalışırsak, elbette ki oradaki aracın niteliğini de farklılaştırmamız gerekir. Aksi bir durumda kendi kendimizle çelişir, sadece faydacı bir duruma düşmüş oluruz.

Biz her alanda komünistlerin, öğrenci gençlik alanında da genç komünistlerin öğrenci gençliğe doğru politikalarımızla önderlik etmesini isteriz. Hatta derneklerin de süreç içerisinde siyasal iktidar mücadelesinin hizmetinde birer araca dönüşmesini hedefleriz. Ama bunun, zorlama bir biçimde, öznelci, dogmatik bir tarzda, gerçeklikleri yadsıyarak değil, devrimin gelişim seyriyle paralellik arzeden bir durum olduğunun bilincindeyiz. Sorun sadece bir derneğin yönetimini ele geçirmekle vs. değil, güncel politikalarıyla ne derece kitleleri harekete geçirebildiğini ve bunun genel mücadele içinde ki pozisyonuyla ilintilidir. Yoksa küçük-burjuva zafer sarhoşluğuyla atılan hamasi nutuklarla kitlelerin öncüsü olunmuyor. Derneklerin "yasallaşmasından" bahsederken, bizim açımızdan bu olgunun tayin edici bir öneme sahip olmadığıda görülmelidir. Mesele "yasal" olsun veya olmasın, her iki durumda da sürecin özünü yakalayabilmek ve doğru politikalarla önderliği tesis edebilmektir. Dernekler birer kitle örgütü olduğu için, her insan veya grup-sınıfsal karakterini oraya yansıtmaktadır. Komünistler de kendi anlayışlarını ve anlayışlarının ürünü olan davranışlarını özgürce ortaya koyacaklardır. Bunda yanlış bir yön yoktur. Yanlış olan; dayatmacı, kendi anlayışı dışındaki anlayışlara tahammül etmeyen, kısaca demokratik merkezîyetçilik ilkesini yadsıyan, eylemde birlik, ajitasyon/propaganda da serbestlik ilkesini tersinden

yorumlayan mantıklardır.

Dernekler düzenli olarak çıkaracakları yayın organlarıyla hedeflerini, çalışmalarını kitlelere ulaştırmalı, çeşitli düşüncelerin bu yayınlarda serbestçe ifade edilmesi sağlanmalıdır.

Dernekler dışında varolan oluşumlara (kültür klüpleri, koordinasyon vb.) yaklaşım tarzı ne olmalıdır? Şunu hemen belirtelim ki; biz akademik/demokratik mücadele konusunda olsun, toplumsal sorunlar konusunda olsun, birleşebileceğimiz tüm güçlerle birleşebilmenin, ortak hareket etmenin koşullarını sonuna kadar zorlarız. Gerektiğinde, esas yönelimimizi unutmadan, kültür klüpleri vb. yerlerde de faaliyet yürütür, koordinasyon vb. örgütlenmelerin doğru eylemliliklerine aktif bir şekilde katılır, ortak noktaları bizzat pratik içinde açığa çıkararak, bu çevredeki kitleleri dernek çatısı altında toplamaya çalışırız. Bir kültür klübü ve öğrenci koordinasyonu gibi oluşumlar ile derneklerin işlevlerinin ve de içeriklerinin aynı olmadığını unutmamalıyız. Bugün hakim sınıfların, derneklere nazaran bu tür oluşumlara daha sıcak baktıkları bir gerçektir. Elbette ki biz, öğrencilerin sosyal ve kültürel sorunlarına da duyarlı kalamayız. Bugün birçok üniversitenin doğru dürüst bir kütüphanesinin, konferans salonunun olmaması, öğrencilerin bir araya gelebilecekleri ve kültürel, sanatsal aktivitelerde bulunabilecekleri koşulların bulunmaması önemli sorunlardır. Ama bu gibi sorunlara ne sadece bir kültür klübüne üye olup kültürel etkinlikler düzenlemekle, ne de sadece bıçak kemiğe dayandığı zaman birşeyler yapmayı aklına getirmekle kalıcı çözümler sağlanabilir. Bugün devrimci öğrencileri dışlayan, sorunlara günü birlik yaklaşan, reformist yönü ön plana çıkaran, kalıcı ve sağlam örgütlülükleri yaratmaktan uzak, medyatik olabilme kaygısıyla hareket eden öğrenci koordinasyonu vb. anlayışlar bu mantığın ürünüdür. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu olgulara rağmen bu hareketlerle birleşebileceğimiz ölçüde beraber hareket etmeli, onların olumlu yönlerinden yararlanırken, olumsuzluklarını olumlu bir hatta doğru çekme noktasında mücadele yürütmeliyiz. Bugün nasıl ki hedefimiz olan sınıf sendikacılığını yaratmak için gidip en gerici sarı sendikalar da dahi çalışabiliyorsak, bu bakış açımız YÖG alanındaki faaliyetlerimizde de geçerlidir. Yeterki hiçbir koşul altında siyasi-ideolojik hattımızdan taviz vermeyelim.

Sık sık düşülen hatalardan biri de, YÖG alanının genel mücadele içinde tali bir yer olmasından kaynaklanmaktadır. Şu genel bir doğrudur; "genel içinde tali olanın aynı zamanda kendi içinde esaslığı mevcuttur." Bu anlamıyla YÖG alanı, öğrenci gençliğin aydın dinamik yapısından kaynaklı olarak önemli bir yere sahiptir. Bu alanlarda devrimci, komünist yapılara birçok kadronun, militanın yetiştiğini görürüz. Yine öğrenci gençlik eylemlerinin kimi zaman diğer

alanları etkileyici, itici bir durum yaratmış bir gerçektir. Ama son yıllarda bu alanda "kalıcı kurumlaşmalar" yapmadan kazanma anlayışları ağır bastığından, buralarda varolan kadrolar günden günde bir boşluk doğmaktadır. Bu durum hem öğrenci gençlik hareketine yansıyor, hem de buralarda uzun vadeli kadro yetişmesinin ve devrim cephesinin diğer alanlarını sürekli beslemesinin önü kesilmiş oluyor. Sorun sadece varolanla yetinmek ise mesele yoktur. Ama bu anlayışın süreç içerisinde varolanı da eriteceği görülmelidir.

YÖG sorunlarının, genel ülke sorunlarından bağımsız olmadığı gerçeğinden yola çıkarak, öğrenci hareketi, gücü oranında kendi sorunları dışındaki toplumsal sorunlara da duyarlılık göstermelidir. Gençlik hareketi, işçi-memur eylemliliklerine, kayıp ailelerinin eylemlerine, katliamlara uğrayan Kürt halkının feryadına, özgürlük tutsaklarının eylemlerine aktif olarak destek vermeli, bu eylemlerin solugunu anıtlara, alanlara taşıyabilmelidir. Çünkü, işçi-memura dayatılan özelleştirme öğrenciye paralı eğitim olarak yansımaktadır. Birçok devrimci öğrenci gözaltında kayıplar halkasında yer almaktadır. Kürt gençliğinin kendi dilinde eğitim yapma hakkına izin verilmemektedir. Yine devrimci tutsakların fiili olarak boykot ettiği DGM'ler, öğrenci gençliğin en küçük taleplerini dahi hemen soruşturmayla uğratmakta ve açılan soruşturmalar sonucu öğrencilere yüzyıllara varan cezalar verebilmektedir. O halde, dün Manisa'daki, Ankara'daki öğrenciler için yapılan protesto eylemliliklerini, bugünde devrimci tutsakların DGM'leri boykot eylemliliklerine taşımaları, kayıp yakınlarına polis vahşice saldırısına kitlesel bir karşı koyuşla yanıt vermeliyiz. Unutulmamalıdır ki, bu yıl içerisinde İzmir'de üniversite öğrencisi Serkan Eroğlu'nun ölümüne sebep olan, her türlü öğrenci eylemine vahşice saldıran ve sivil faşistlere kol kanat veren devletin militarist gücü olan polistir. Nasıl ki Beyazıt'ta, Kızılay'da polis tarafından cıplanan, yaralanan, yerlerde sürüklenen öğrencilerin uğradığı saldırıya analarımız, emekçiler ve toplumun diğer kesimleri duyarlı kalmadıysa, tepkilerini bir şekilde dile getirdiyse, biz bugün onlara karşı olan sorumluluğumuzdan nasıl uzak durabiliriz?

Yeri gelmişken önemli gördüğümüz bir meseleyi de biraz açmakta yarar var. Faşist devlet gelişen devrimci hareketi bastırmak için çeşitli araç ve yöntemlere başvurur. Bu anlayış YÖG hareketine karşıda geçerlidir. Hakim sınıflar; bir taraftan YÖG'üyle, gerici-faşist öğretim kadrolarıyla, kolluk kuvvetleriyle gelişen öğrenci hareketini engelleme ve bastırma çabaları içindeyken, diğer taraftan da yedeğinde tuttuğu ülkücü faşist tosuncukları ihtiyaç duyduğunda piyasaya sürmektedir. Bu geçmişten bugüne hep böyle olmuştur. Geline aşamada, devletin Çatılar'a, Çakıcılar'a, Oral Çelikler'e havale ettiği katli-

amlar ortaya çıktıkça, bu katiller, ülkenin başbakanları ve bakanları tarafından "kahraman" ilan edilerek, bunların devlet açısından önemleride açıkça belgelenmiş oluyor. Ancak bizim gibi feodal despotizmle harmanlanmış faşist diktatörlüklerde mafyaya, katillere bu kadar açıktan sahip çıkılabiliyor. Devletin kendisinin bizzat bu niteliklere sahip olması bizim açımızdan sır değildir. Ülkücü faşistler, Susurluk sonrası resmi bir şekilde "kahraman" ilan edilmeleriyle birlikte, anında mesajı alıyorlar ve aynı anda üniversitelerde saldırıya geçerek devrimci-demokrat öğrencileri silahlarla, satırlarla yaralıyorlar ve iki öğrenciyi de katlederek devletten aldıkları "kahramanlık" payesini hakettiklerini ispatlıyorlar.

Geçen yıl ki YOG hareketini değerlendirdiğimizde, bir yıl boyunca öğrenci gençliğin gündemini bu faşist saldırının oluşturduğunu ve diğer sorunların lafta kaldığını görürüz. Bundan da devletin sivil faşist saldırılar ile hedeflediği amaçlardan birine ulaştığını söyleyebiliriz. Buradan bu sorunu küçümseydiğimiz anlamı çıkarılmasın. Tersine çelişkilerin yer değiştirmesi ilkesinden hareketle, çelişkinin o anki niteliğine uygun çözüm yöntemini geliştirmeye çalışırız. O anki çelişkinin, ana çelişkiye uygun bir anlayışta ele alınması esas dikkat edeceğimiz bir noktadır. Sivil faşist saldırıların eki derecesi tamamen devrimci güçlerin durumuna bağlıdır. Siyasal iktidarı hedefleyen komünistler, sivil faşistlere karşı verilen mücadeleyi genel anlamdaki devrim mücadelesinin bir parçası olarak görürler. Bunların fiili saldırılarına karşı alanın özgürlüğüne göre gerekli tepkinin verilmesini savunurlar. Sivil faşist saldırılar, YÖG'e yönelen her türlü gerici faşist saldırının bir parçası olarak direkt fiili bir durum ihtiva etmesiyle doğal olarak öne çıkar. Bu durumu, ona yüklediğimiz misyonu kim zaman devletin faşistliğini dahi gölelececek bir anlayışla oturtursak yanılırız. **Faşist saldırılara karşı koyarken, faşizme bütünsellikli olarak bir yönelişin pratik adımları inşaa edilirse, bu saldırıların öğrenci gençliğin gündemini tümünden sapırtmasına, hareketin hedeflerinin önüne dikilmesine de set çekilmiş olur.**

Faşizm tüm halklarımıza düşmandır. Ülkücü faşistler esasta öğrenci gençliğin haklı temeldeki mücadelesini engellemek için ortaya çıkıyorlarsa, sivil faşist saldırılar, bugün her ne kadar sadece devrimci-demokrat öğrencilere yönelikmiş gibi görülsede, bunun böyle olmadığı objektif bir gerçekliktir. Bunun içindir ki, her türlü faşist saldırıya ve faşizme karşı olan tüm kesimleri bizimle beraber harekete geçirebilirsek onlara manevra alanı bırakmamış oluruz. Teşhir ve tecrit edilen bir saldırı-ganlık ancak bir sivrisinek ısırması kadar etki yaratır, ulumasını da ancak çakallar duyar. Bu öğrenim sürecinde faşist saldırıların geçen yıldan fazla gündeme geleceğinin sinyalleri mevcuttur.

Bu saldırıları kısa vadede bertaraf edebilmek için öğrenci gençlik hareketinin hazırlıklı olması gerekir. Bu hazırlık, binlerinin iddia ettiği gibi "öğrenci milisleri", "anti-faşist komiteler" vs. oluşturmak değildir. Bu konudaki anlayışımızı genel olarak yazının akışı içinde ortaya koymaya çalıştık. Öz itibarıyla sivil faşist saldırılara karşı tavrımız teşhir ve tecriti kapsayacak bir hat içerirken, faşizmi ve sivil faşistleri sadece bu fiili saldırılarla hatırlamak yerine, mücadelelerin her kesitinde yönelimimizi doğru hedefe çevirerek, sivil faşist saldırıların "gündemleşmesini" bertaraf etmiş ve hedefimiz önündeki önemli bir engeli de aşmış oluruz. Özellikle bugün iyice su yüzüne çıkan gerçeklikler ışığında, devlet ve ülkücü faşistler arasındaki bağ sürekli teşhir edilmeli, polis saldırıları ile sivil faşistlerin saldırıları arasındaki paralellik pratik içerisinde kitlelere gösterilmelidir. Geçen yıl ki saldırılarda en açık bir biçimde görüldü ki, saldırıları bizzat yönlendiren ve gozyumayan polis, bir de gelip hakem rolüne soyunarak (bunu da yüzüne-gözüne buluşturmakta, rol gereği olsa dahi tarafsız!!) kalamamaktadır kendisini aklamaya, üniversitedeki varlığını meşrulaştırmaya çalışıyor. Devletin bu oyunlarını bozacak taktikler geliştirmeli, kolluk kuvvetleri ve sivil faşistler arasında hiçbir fark olmadığını her türlü pratik yönelimlerimizle kitleler nezdinde teşhir etmeliyiz.

Faşist devlet "cumhuriyet"in 75. yılını tüm şatafatıyla kutlarken "cumhuriyetin emanetçisi" olarak gördüğü gençliği de bu hengame içinde epey "süprizin" beklediği bugünden anlaşıyor. Önce üniversiteye giriş sınavı tek basamağa indirildi, harçlara ise %60 civarında zam yapıldı. Arkasından geçen yılın ortasında alevlenen türban meselesinde taviz verilmeyeceği söylenerek, türbanlı öğrencilerin kaydı yapılmadı. Yine öğrenci gençliği daha baştan denetim altına almak için, kayıtların tek merkezden yapılması uygulamasına geçildi. Öğrenciler kayıt sırasında kameralara kaydediliyor ve başta "terör" çeşitli konularda bilgilendirici broşürler öğrencilere dağıtılıyor, velilere de posta yoluyla gönderilerek, çocuğunu devrimcilerden uzak tutması noktasında uyarılıyor, okulların girişlerine bir "terörist" (dik-kat edin, terörist diye nitelendirdikleri öğrencidir) nasıl hareket eder, öğrencinin duygularını nasıl istismar eder vb. yazılar asılıyor. Ayrıca üniversitelerde oluşturulan soruşturma kurullarıyla öğrencilerin tüm hareketleri mercek altına alınıyor ve böylece herhangi bir gösteriye ya da yürüyüşe kablan bir öğrencinin okuldan uzaklaştırılması gündeme gelebiliyor. Öyle görünüyor ki, hakim sınıflar, türban meselesiyle doruğa tımandırdıkları laik-anti-laik, cumhuriyetçi-şeriatçı tartışmalarının aldatıcı gölgesinde, "daha sağlıklı cumhuriyet bekçileri" yetiştirme peşindeler. Onların asıl sorunu çürüten, prestij kaybeden Kemalizme yeni bir renk verme ve sistemlerini bir nebze de olsa onarma

çabasıdır. Bu yüzden gençliği kazanmak onlar için devasa önemdedir. Ayrıca gençliğe yönelik uygulanan politikaların temellerinin MGK toplantılarında atıldığı bilinen bir gerçekliktir.

Evet, faşizm doğası gereği doğrudan, güzelden yana olan herşeye saldırıyor/saldıracaktır. Devrimci hattı geliştirme gibi bir iddiamız varsa, faşizmin saldırılarına her alandan karşı saldırılarla, taktik politikalarla cevap vermek zorundayız. Faşizm saldırıyorsa korkusundan dolayıdır. Çünkü kitlelerin gücünden korkuyor. Bu gücün örgütlenip bir araya gelmemesi ve hareket edememesi için çaba sarfediyor. Bu gücü bir araya getirebilecek bütün etkenleri (başta komünistler ve devrimciler olmak üzere) ortadan kaldırmak için her yola başvuracaktır. YÖG hareketi, devletin düne göre daha sinsice geliştirdiği politikaları çok iyi tahlil edip, değerlendirmek zorundadır. Özellikle ideolojik ve kültürel zeminde gençliği kazanmak için yoğun bir karşı-devrimci faaliyetin yürütüldüğünü görüyoruz. Örneğin bir türban meselesi kullanılarak, öğrenci gençlik MGK şemsiyesi altına çekilmeye çalışılıyor. Geçen yılki pratiklere baktığımızda YOG hareketinin bu konuda kararlı bir tutum sergileyemediğini görürüz. Bu sorunda bir kısım öğrenci "şeriatçılara geçit yok" diyerek, Kemalistlerin kuyruğuna takıldı. Diğer bir kısım öğrenci ise "inanç özgürlüğü" diyerek yeşil bayraklar altında yürümeyi tercih etti. Bu noktada komünistlerin tavrı, hakim sınıfların bu bilinç yanıltmalarının altında yatan nedenlerin kitlelere kavratılarak devlete yönelimin sağlanması temelinde eylemliliklerin örgütlenmesi şeklindeydi. Biz kılık-kiyafet, inanç özgürlüğü gibi meselelerde elbetteki duyarlı davranacak, anlayışımızın gereği olarak da somut biçimde buna uygun bir pozisyon alacağız. Kitle kuyrukçuluğu ya da gerçeklikten kopuk subjektif ve faydacı anlayışlara karşı da kararlı bir mücadele sürdürmeliyiz. Türban ve benzeri meselelerde görünen yönün dışında neyin hedeflendiğini, devletin niteliğine ve o özgüdeki politikasının çıkış koşullarına bakarak belirleyebiliriz. Kılık-kiyafet özgürlüğü savunma, kitlelerin olduğu yerde olma adına faşist Nizam-ı Alemcilerle ve hiçbir öğrenci sorununa duyarlı yaklaşım göstermeyen islamcı örgütlerle aynı kulvarda, onların bayrakları altında buluşamayız. Sırf nicelik olarak kalabalık bir kitle buna ilgi gösterdiği için, özefde türbanı öne çıkarmak da doğru bir anlayış değildir. Sakalından, bıyığından ya da giydiği parkesinden dolayı potansiyel suçlu olarak okul kapısından gözaltına alınan öğrenciler vardı. Bugün fikir özgürlüğünden, türban serbestisinden bahsediyorlar, insanlar oruç tutmadığı için öldürüldüğü ya da farklı düşünceler dile getirdikleri için Sivas'ta yakıldığı zaman neredediler? Aklış tutuyorlardı tabiki. Bunu derken esasta kastettiğimiz türban meselesine öncülük eden islami örgütler ve sivil faşistlerdir. Yakın zamanda isla-

mi örgütlerde ABD emperyalizmini, İsrail siyonizmini lanetleyen gösteriler yapılıyorlardı, ama onlar Beyazıt Camii önünde, tekbir sesleri ve yeşil bayraklar eşliğinde bunu yaparken, devrimciler ve komünistler ise kızıl bayraklar ve sloganlar eşliğinde üniversite bahçesinde emperyalizmi ve siyonizmi lanetliyordu. Bu durumda kimse "ne de olsa aynı şeyi protesto ediyoruz, beraber yapalım" demiyordu. Hemen denilebilir ki, o durum başka, inanç ve kiyafet özgürlüğüne tekabül eden ortak demokratik bir sorun olan türban meselesi başka! Sorunun belki ortak gibi görünmesi bizim siyasal bakış açımızı ve hedeflerimizi aynılaştırmaz. Taktik yönelimlerimiz, stratejik hedeflerimizden ve buna bağlı olarak kitle çizgimizden bağımsız düşünülemez.

Uzun vadede kitleleri kazanamayan, örgütleyemeyen hiçbir hareketin başarı şansı yoktur. Onun için öğrenci gençlik, öz örgütlülüklerini yaratma, sağlamlaştırma çabasını sürdürürken, öznelci ve kendiliğindenci anlayışları terk ederek, üniversite hareketinin devrim mücadelesinin bir parçası olduğu bilinciyle, bilimsel bir tarzda sorunlara yaklaşmak ve ona uygun güncel politikaları belirlemek zorundadır. Öğretim elemanlarından tutulımda harekete destek sunacak diğer üniversite çalışanlarıyla da bu zeminde birliktelikler yakalama çabası içinde olmalıyız. Zira öğretim elemanları da kendi aralarında, Öğretim Elamanları Sendikası (ÖES), Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği vb. oluşumlarla örgütlenmeye başladılar. Gerek bu örgütölüklerin olsun, gerekse tek tek öğretim görevlilerinin olsun polis-ülküçü saldırılara ve paralı eğitime karşı öğrenci gençlik hareketini destekler bir tavır aldıklarını görmekteyiz. Bu olumlu desteğin daha ileri taşınmasının koşulları yaratılmalıdır.

Bugün yaşanan sorunların temelinde önderlik sorununun yattığını görüyoruz ve bu önderliği en doğru tarzda yapacak olan Marksist-Leninist-Maoist bir linçle kuşanmış komünist öncünün fikirleriysen, neden üniversiteli gençlik üzerinde dolanıp kafa bulutları bir şimşek olup dağıtmıyoruz ve ışığımızı her tarafı aydınlatması cüretiyle ayağa kalkmıyoruz? Sorunun temeli nicelik mi? Elbetteki hayır. Bir insan bile, dünyayı fethetme inancıyla yeri göğü sar-sar. Ufak bir kıvılcımdan büyük yangınlar doğabiliyorsa, neden kıvılcım olma ayrıcalığını kendimizden esirgeyelim? Unutmayalım ki, herşeye rağmen güçlüyüz, gücümüzü tarihimizin köklerinden alıyoruz. Ve bu köklerin büyüttüğü MLM ideolojisine sahibiz. Bugün, bizim açımızdan günü birlik sorunlar çerçevesinde dolanma, gerçekliklere sırtımızı dönme, ham hayaller peşinde koşma günü değil; çelişkiler ırmağının tam ortasından yürüyerek, ama suyun akışına kapılmadan güneşin aydınlattığı engin deryalara doğru kulaç atabilme günüdür ●

Dünyada ekonomik-politik kriz ve bölgesel savaşlar

AFRİKA'DA BİTMEYEN SAVAŞLAR

Yazımızın bu bölümünde emperyalist dalaşın en pervasız ve en vahşice süregeldiği, insanlığın en çok alçaltıldığı ve düşürüldüğü bölgesel savaşların, iç savaşların, kıyımların, açlığın ve köleliğin dehşetini tarihi boyunca yaşaya gelmiş Afrika üzerinde durmaya çalışacağız. Somali, Etyopya, Ruanda, Kongo gerçeklikleri emperyalizmin sahtekarlığını ve ikiyüzlülüğünü alabildiğine açık ve çarpıcı bir şekilde resmettiyse de, kabile çatışmaları ve etnik ilkel çatışmalar olarak yansıyan/yansıtılan bu savaşların sürekliliğinin, emperyalistlerin demagoji ve çarpıtmalarının, "yardım", "insanlık" adı altındaki pervasızlıklarının eşliğinde tüm dünyada giderek bir alışkanlık ve yabancılaşma ölçüsünde bir "muamma" olmanın trajedisini yaşadığı hep Afrika. Biz analizimizi sadece yazımızın kapsamıyla sınırlı tutarak ve Aşağı Sahra Afrika'sındaki emperyalist dalaşı, Kongo eksenindeki çelişmelerle değerlendirmeye ve bu kesit üzerinden bazı sonuçlar çıkarmaya çalışacağız.

Afrika'da emperyalistlerin çelişkileri özellikle kronik krizlerin dönölmez noktalara geldiği 1970'lerden beri keskinleşirken, 1980 sonrasında neredeyse tüm dünyada tüm yarı-sömürgelerde olduğu gibi emperyalizmin krizinin bütün çarpıcı boyutlarıyla sergilendiği iç savaşlar hiç eksilmez oldu. Elbette bunda, emperyalizmin yarı-sömürgelerinde uygulaya geldiği ekonomik talanın ve sömürgelere cetvelle sınırlar çizilmesinin ardından uygulanan "kalkınma" adı altındaki yarı-sömürgecilik politikalarının kriz eksenli iflasları ve halkın yoksulluğu, açlığı, sefaleti gerçekliğindeki öfke ve tepkileri, yöneticilerle çelişkileri belirleyicidir. Başka deyişle, Afrika'nın trajedisi, hemen tüm dünyada yarı-sömürge ülkelerde yaşanan yapısal bir meseleden başka bir şey değil. Özellikle 1994 sonrasında, yazımızın önceki bölümünde açtığımız uluslararası durumda, Afrika'daki çelişkiler de diğer bölgelere paralel alabildiğine derinleşmiş ve emperyalistler açısından içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Yine de Afrika'nın konjonktürel olduğu kadar yapısal da olan farklılıkları vardır.

1970'lerin Latin Amerikası '80'lerde "gözde" yarı-sömürge olma durumunu yitirmeye ve gözdeliği nasıl Asya-Pasifik ülkelerine bırakmaya başlamışsa, Asya-Pasifik "ejderhalarının", "kaplanlarının" malum "düşüşü" de bugüne dek emperyalistler açısından "kolay lokma" olan ve uğruna dalaşların "tali" en azından bu denli öne çıkmayan bir boyutta kaldığı Afrika'yı da birden bire tüm gözlemlerin çevrildiği bulunmaz bir madene dö-

G. Afrika Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Mandela nüştürmüştür. Petrol, ticaret vb. pazar çıkışları için Afrika'ya egemen olabilmek ve Afrika'daki siyasi krizi bir şekilde aşabilmek, emperyalistlerin deyişle dişe gelir bir "istikrar" sağlamak, "son çıkış kapısı" olarak emperyalistlere bir umut gibi görünmekte dersek yeridir. Ancak savaşları daha da gündemleştiren, karmaşılaştıran bu yeni durum, emperyalist dengelerin zaten kınlgan olduğu, iç savaşlarla kaynayan aşağı Sahra Afrika'sını tam bir bölgesel savaşlar ve dalaşlar merkezi haline dönüştürmüş ve çelişkilerin görülmemiş boyutta derinleşmesinin de vesilesi olmuştur. Başka deyişle, 1990 sonrasında Afrika'nın jeopolitik önemi, hiç olmadığı kadar artmıştır.

Diğer yandan, 1930'larda pek çok Afrika ülkesi, "devlet kapitalizminin" (komprador kapitalizm) kurumsallaştırılması ve ithal ikameci modelin oturtulması, hammaddelelerin daha fazla ve daha ucuza kotarılması, yani kısaca daha fazla sömürbilme sürecine tabi tutulmuştu. "Kakao ve kahve yetiştiriciliği" üzerine kurulu bir ekonomi, sınırlar çizilip "bağımsızlaştırılan" Afrika'da kendine özgü kompradorların da "altyapısı" yapılmaya, bir burjuva-feodal yapılandırma oluşturmaya çalışıldı. Bürokrat kapitalizmin doğası gereği rantiyecilik, borç köleliği ile bir arada kısa bir süre içerisinde tam bir çöküntünün ve emperyalizmin sömürü telaşının da her yerde olduğu gibi vesilesi oldu ve emperyalistler diğer bölgelerde buldukları "kriz yönetimi" formleri ile "yeni" ekonomik politikalarını elbette ki buralara da uyguladılar. Ne var ki, yarı-feodal ve merkezi devlet yapısı ile şekillenen Asya'nın aksine; mevcut sosyo-ekonomik yapısı, ilkel kabile toplumlarıyla Afrika, emperyalistlerin vahşi sömürlerini "modernleşmesinin" ve bir burjuva-feodal kurumsallaşma ile sömürünün koşullara uyur-

Kongo Cumhurbaşkanı Lisoula

lanıp yoğunlaştırılmasının önünde dahi epey engel olduğundan, krizi de çok daha sancılı oluyordu. İç dinamikleri emperyalizm gerçekliğiyle bir araya gelince ortaya tam bir vahşet çıkmıştır kaçınılmaz olarak. Sonuçta Afrika'da kabileleri, etnik farklılıkları kullanmak emperyalizmin klasik sömürgecilikten devraldığı bir yöntem olarak kalmakla birlikte; Afrika'da kentleşme 1980'de %30'lara ulaşmıştı (1930'da %6'dır). Buna karşılık, işsiz-aşsız kitleler, sefalet, kuraklık, açlık, toplumun düşürülmesi ve yozlaşma, "insanlığın tonusu" zavalılaşmış insanları, neredeyse tüm küçük kız çocuklarının fahişleştirildiği tarifi zor bir tablo... Resmi rakamlara göre (FAO), 1992'de 18 milyon insan açlıktan ölmeye durumundaydı ve 168 milyon insan da son derece kötü besleniyordu. Yönetim krizinin devasa boyutları paralelinde sınıf çelişkilerinin kendiliğinden bilinciyle hareketlenen, savaşan halk gerçekliği, sığıntı iç savaşlar emperyalizmi ve dayandığı yerel gerici katliamlara, halkı birbirine kırdırmaya, ölçsüz zulme "mecbur" ediyordu. "Tohumdan ve topraktan korkuyorlar", "akan sudan ve hatırlamaktan korkuyorlar", "ümitten korkuyorlar" ve "bize türkülümüzü söylemiyorlar", "inci dişli zenci kardeşim" diyordu şairler...

Nijerya, Kamerun, Senegal gibi ülkeler uyuşturucu; Kongo, Zaire vb.leri kara para aklama merkezleri olarak "meşhur" olurken; Angola elmas kaçakçılığı ile, Çad ve Somali ise mafyaların bilimüm talanlarıyla; emperyalistlerin dalaşları büyüdükçe daha da gündemleştirdi. '70'lerin sonlarından itibaren, Afrika'nın borçlarında da muazzam boyutta yükselmeler görüyoruz. Hammadde fiyatlarının düşmesi ve emperyalistlerin içinde bulunduğu kriz, Afrika'ya da tıpkı Latin Amerika vd. gibi sürekli ve yüksek faizli bir borç köleliğini dayatmıştı. Afrika'nın

borçları 1986'da GSYİH'nin %67'si iken, 1989'da %90'a, 1991'de %107.9'una ulaşmıştı. Ve 1989'dan itibaren "Yeni Dünya Düzeni" politikaları, Afrika'ya da ayak bastı. Aynı tarih, "demokratikleşme" vb. safsatalarıyla Afrika'da dengeleri yeniden kurumsallaştırmaya çalışan başta ABD olmak üzere emperyalistlerin yanısıra kıta ülkelerinin iç dinamikleri açısından da sınıf çelişkilerinin çok daha keskinleştiği ve ayaklanmaların, birbirini izlediği bir dönemdi. 1989 Dakar, 1990 Abican ayaklanmaları, 1992 Kamerun örnekleri verilebilir. Açık ki bu koşullar toplamında Somali, Mali, Nijer'de "cemaat"-aşiret temeline; Burundi, Ruanda, Uganda'da "etnik" temelde; Casamance, Batı Sahra'da "toprakla ilgili"; Nijerya, Kamerun, Ekvador Ginesi arasında petrol çekişmesi doğrultusunda doğrudan ekonomik temelde ya da Tanzanya'daki gibi "dinsel temelde" görüngülerle; çoğunda emperyalistlerin çarpıtmaları, yönlendirmeleriyle de olsa, ekonomik ve siyasi krizin boyutları somutlanmış oluyordu.

ABD'nin 1989 atağı, en çok Fransa ve Rusya'ya yönelmekteydi. 1989'da Rusya'nın ABD ile girmek zorunda kaldığı "sıkı fıkı" "dostane" ilişkiler malum. O sıralar Rus sosyal emperyalizmine bağlı, başta Angola ve Etyopya olmak üzere (Mozambik, Madagaskar ve Libya ile birlikte) beş Afrika ülkesinden bahsedebiliriz. 1992 Eylül ayında UNITA ve lideri Sawimbi'nin "seçim" sonuçlarına itiraz etmesiyle beraber Angola'daki çelişkiler çok daha açık bir hal almıştır. Sawimbi, ülke topraklarının %65-80'ini kontrol eder hale gelmişti, elmas ve silah kaçakçılığı vb. üzerine kurulu bir finans ağının merkezine oturtulmuştu. Bir yıl sonra Angola'daki karmaşa ve siyasi kriz BM Güvenlik Konseyi kararıyla Sawimbi'nin savaş suçlusu ilan edilmesi ve '94'te bir "anlaşma"ya rağmen açık ki devam etmiştir. Keza '94'te Mozambik'te de "seçimler" örgütlenmiş ve yine BM, "Mozambik Ulusal Direnişi" Renamo'nun "silahsızlanmasının denetlenmesi" söylemiyle devreye sokulmuştur. 1994'e gelindiğinde Rusya, İran ve Fransa'nın pasif duruşlarını değiştirdiklerine ve giderek sertleştiklerine tanık oluyoruz, ki en şiddetli savaşlar ve katliamlar da bundan sonra başlamıştır dersek yerinde olacaktır. Somali ve Ruanda süreçleri bunun en somut örnekleridir. Ve Sudan da meselenin bir diğer boyutudur. En son Kongo süreci, tam da bu odakta ki çelişkilerin keskinleşmiş bir devamından ibarettir.

KONGO EKSENİ BÖLGESEL SAVAŞ

"Kongo" yani eski "Zaire'de olup bitenler gerçekten ilginç. Aşağı Sahra Afrika'sında Hutularla Tutsiler'in "etnik" çeliş-

kilerini kullanmayan kalmadı. Aslında emperyalizmin "böl-parçala-yönet" politikasının trajik bir örneği var önümüzde.

15. yy'dan itibaren bölgede sayıca azınlıkta olan Tutsiler'in "reislerinin" iktidarı üzerinden süregiden sömürgecilik, eski Belçika sömürgeleri olan ve ancak 1960 yılında seçimle biçim değiştiren bölgede halkın çoğunluğunu meydana getiren Hutular ile Tutsiler arasında "etnik" görüngülü sınıf çatışmasının da zemini oluyor. Ruanda ve Uganda'nın sırasıyla 7 milyon ve 5 milyon nüfusunun yine sırasıyla %90 ve %85'inin Hutu olduğu söyleniyor. Kongo'da (Zaire) 1960 yılında Lumumba'nın seçilmesinin ardından başlayan ve 1964 yılında BM "müdahale"sine kadar devam eden iç savaş gibi, Ruanda'da 1962 yılında "bağımsızlık" ile aynı sürece giriyor. 1963'te "Hutular", "Tutsiler'e karşı Ruanda'da yeniden iktidarı ele geçirirken, Kongo'da da 1965 darbesiyle 32 yıl sürecek Mobutu diktatörlüğü gündeme geliyor. Bundan sonrası da bu kez böl-parçala-yönet politikasının hedefi olup yoğun teröre maruz kalan Tutsiler'in mücadelelerine sahne oluyor. 1990 yılında Tutsiler'in çoğunlukta olduğu Ruanda Yurtsever Cephesi önemli askeri başarılar elde ettiğinde Fransa ve Belçika Ruanda'daki uşakları olan hükümeti her yönden destekleyerek görülmedik bir Tutsi katliamının mimarı olmuşlardı.

Bu koşullar altında ABD'nin savaş kıskırtıcılığı, bölgede cirit atan '007'lerin (!) Tutsilere "taraf" olmaları olağandır. Halkın tepki ve çelişkileri, ABD'nin emperyalist çıkarları doğrultusunda yönlendirilmeye çalışılmıştır. Ruanda Yurtsever Cephesi çoklukla, katliamlar sürecinde sığındıkları Uganda üzerinden silahlandırılmıştır. 1994'te Ruanda devlet başkanının öldürülmesinin ardından siyasi kriz daha da tımandı. Bu süreçte yaklaşık 1 milyon kişinin katledildiği söyleniyor, ki akabinde Ruanda Yurtsever Cephesi iktidarı ele geçirdiğinde "etnik terör" durmamış ve kıskırtılmaya devam etmiştir (Bu arada Tanzanya ve Zaire'ye doğru yoğun bir göç de sözkonusu olmuştur.). Kısacası, 1993 sonunda BM mavi berelilerinin gelişi ile gidişi bir oluyor ve katliamların önü açılıyor; sonuç '94 Ağustos'unda Belçika ve Mobutu ile birlikte Fransa'nın "Turkuaz Operasyonu"nın ardından, (Tutsiler ile birlikte ilerici Hutular da katledilmiştir) Fransız emperyalizminin nüfuzunun büyük oranda gerilemiş bir şekilde geri çekilmesi oluyor. Ancak tabii bu geçici bir durum. Başka deyişle, ABD emperyalizminin önemli bir kazanımına rağmen, kriz konjonktürü ve zeminin kayganlığı, Fransa ve ABD arasında bir uzlaşma ve paylaşım olanak vermiyor.

'97 Mayıs'ında Mobutu diktatörlüğüne isyan eden halkın Ruanda ve Uganda'nın yanısıra ABD'nin de harareti "desteğini" yanında bulması, başka deyişle, ABD-CIA'nın Kongo'yu Fransızların elinden "kaptırması"nın ardından iktidar değişikliğinin nitel olmadığını halkın anlaması için çok fazla zaman da gerekmiyordu kuşkusuz. Ne var ki bu, halkın hiç

bilincinde olmadan birgün Fransa; bir gün ABD için savaştırılabilmesi, daha doğrusu halkın savaşının böyle bir nitel hat almakta olması; iktidarı defalarca alıp yeniden kaybetmesinin ve bu nesnel politik yenilgilerin içinde savaşarak öğrenmesi ve bilinçlenmesinin tarihsel zorunluluğunun da kaçınılmaz bir ifadesi oluyor aynı zamanda. Bu bağlamda, emperyalistlerin süre boyunca bol bol demagogik propagandasını yaptığı gibi, "daha önce Mobutu'ya karşı ABD ile birlikte hareket etmiş Tutsiler'in ve Ruanda ile Uganda'nın bugünde Kabila'yı devirmeye kalkışması" hiç de "şaşırtıcı" bir paradoks değil! Açık ki halk, özlediği bir düzene ulaşıncaya dek savaşımaya devam edecek. Öz-önderliğini bağrından çıkarıncaya dek, her başa getirdiğini sonra da devirmesi halkın çelişkilerinin keskinliğini ve de gücünü (asla güçsüzlüğünü değil) gösteriyor sadece. Lenin yoldaşın deyişiyle "İlkel başkaldırımlar bile bilinçliliğin belli bir ölçüde uyanmış olduğunu ifade eder." Kaldı ki bugün bölgedeki sıcak ortam ve başkaldırıların bu sürekliliği, çok daha umut vericidir, nesnel yenilgiler her ne kadar acı verse de.

Kongo'da bu yıl bu kez yine aynı katliamcı uygulamalarla ve emperyalist güdümlü politikalarla sınıf gerçekliğini açığa vuran Kabila'ya karşı halkın ayaklandığı süreçte ABD ve Fransa'nın tutumunu ayrıca değerlendirmek gerekiyor. '97'deki iç savaşla halkın iktidara taşıdığı AFDL'ye politik olarak damgasını vuran Kabila'nın ABD emperyalizmi ve CIA ile ilişkileri kuşku götürmez bir gerçektir. Ne var ki ülke ve bölge dinamikleri; gerek Fransa emperyalizminin nüfuz alanından vazgeçmemesi ve bu noktadaki "direnci" konusunda olsun, gerekse de (ve üstelik en önemli olarak) ülkede anti-emperyalist ve hatta devrimci öncü güçlerin giderek halkın tepkilerini örgütlemesi gerçekliği olsun; Kabila'nın istikrarlı bir ABD uşağı olabilmesine izin vermemiştir. Daha açık deyişle, Kabila "hükümeti" ile devralınan iktidar, ABD için demokratik, anti-emperyalist ve devrimci dinamikleri entere etmenin ve de halkın uyuşturulup siyasi krizin aşılması, en azından yönetilebilmesi için bir kaldıraç gibi görülmüş olsa da, ABD politikası kısa sürede iflas etmiş ve ABD emperyalizmi bu dinamikler içinde hemence işe yaramaz hale gelen Kabila'yı ve onun "başarısızlığını" mutlak bir terör politikasıyla kontrol etmek; Kabila'nın politik "uzlaşma" çizgisinden askeri terör yöntemlerine çekilmesini sağlamak tercihinin yapmak zorunda kalmıştır. Burada ikili bir durumdan bahsedebiliriz. **Birincisi**; Kabila'nın çok daha "sağlam" bir emperyalizm uşağılığı çizgisine çekilmesi, cephenin en ufak bir muhalif ses çıkaran tüm diğer bileşenlerinin (ki bunlardan kastımız sadece anti-emperyalistler değildir) tasfiyesi. **İkincisi**; Kongo'nun yanısıra bölgede ABD hegemonyasının sağlanmasıdır.

ABD emperyalizmi, bölgede Fransa'nın nüfuzunu kırarak etkinlik kurmaya çalışırken; kendi ekseninde Ruanda, Kongo, Uganda, Etiyopya ve Eritre'yi içeren bir

blok oluşturmak istemektedir. Bu blogun ABD lehine pekiştirilmesi, bu vesileyle hegemonyasını güçlendirmek ABD'nin bölgedeki stratejik hedefidir. Hatırlanacağı üzere bu yılın Mayıs ayında 1993'te referandumla bağımsızlaşan Eritre ile Etiyopya arasında çatışmalar gündeme gelmişti. Sözkonusu bölgenin Kızıldeniz çıkışı itibarıyla son derece stratejik olduğu açıktır. Bu sebeple Eritre'li ile Etiyopya'nın çelişkileri hep kullanılagelmıştır. RSE destekli Etiyopya'ya karşı Eritreli gerillalar özellikle Suudi Arabistan üzerinden ABD tarafından desteklenmiş, nihayetinde '91'de yönetimi devirmişlerdir. Emperyalistlerin bu ülkeler üzerindeki hesapları, petrol yataklarının yanısıra ve esasen Kızıldeniz'e bağlantıyı denetimde tutma üzerinde olmaktadır. ABD'nin bölgedeki stratejisi, Batı Sahra Afrika'sının petrol ve zengin madenlerine hakim olmak anlamına geldiği kadar, bölgede genel bir pazar kontrolünü, aynı zamanda politik bir kontrolü sağlamanın ifadesidir. Dolayısıyla ABD aynı zamanda kendisi açısından sallantıda olanları dizginlemek ve düzene sokmak çabası içerisindedir. Ki bunlar arasında Sudan, Çad, Orta Afrika Cumhuriyeti ve Somali gibi ülkeleri sayabiliriz. Bu konjonktürde, ABD'nin Kabila'ya açık bir destek vermemesi ve hatta Kabila üzerinden aleni biçimde savaş kıskırtıcılığı yaparak ve yeniden katliamları, ilerici devrimci ve demokrat güçlere dönük terörle etnik çatışmaları körükleyerek, halkın yeniden ayaklanmasının fitilini istemedi de olsa ateşlemiş olması normaldir. Başka deyişle, bu "askeri çözüm" stratejisinin hayata geçirilmesi ve ezme, katliam ve bastırmaları etnik çatışma kılıfına sokarak muhalefeti "limha" çabasıdır.

Bu süreçten Kabila'nın "başarıyla" çıkması, ABD için Kabila'nın bitip bitmediğinin de göstergesi olacaktır kuşkusuz. Dolayısıyla Kabila nezdinde sisteme tepki duyan, istek ve özlemlerinin, kendilerine vaad edilenlerin gerçekleştirilmediğini gören kitlelerin isyanını, ABD'nin özellikle ilk başlarda, yönlendirme ve yukarıda açtığımız amaçlarla; halkın birbirine kırıdırılması suretiyle sınıf çelişkilerinin tali plana itilmesi için körükleyip, kıskırtmış olması muhtemeldir, ki zaten karşı-devrimin halk hareketlerini ve devrimci hareketleri her zaman entere etmek istediği bir sır değildir.

Savaşın "Düşük yoğunluklu" ve kontrol edilebilir bir noktaya çekilerek sürmesi, petrol şokunun yaklaşık iki yıldır sürdüğü ve fiyatların düşmeye devam ettiği, emperyalizmin ekonomik kriz içerisinde olduğu bir süreçte, sadece silah tekellerinin ve uyuşturucu mafyalannın değil, aynı zamanda petrol tekellerinin, kartellerinin işine bile gelen bir durumdur. Bu noktadaki pervasızlıklarına ve kan emiciliklerine yakın bir zamandan çok somut bir örnek; bir köy halkının topyekün katledilmesi pahasına vahşice, aynı bölgede, Nijerya'da petrol buro hattını bizzat emperyalistlerin sabotaj ettirmesi gerçeğidir, ki Nijerya'da sonraki gelişmeler de yeniden iç savaş boyutunda tırmanmaktadır.

Açık ki ABD'nin bu ikili politikalarına karşın belirleyici olan ayaklananların önderliğindeki cephenin politik duruşu olacaktır.

RCD (Kongo İçin Demokrasi Birliği) adlı bu direniş cephesinin içinde yer alan ve "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunan CPL'nin bu süreçteki fonksiyonu elbetteki en önemlisi olacaktır. Zira sözkonusu cephe içerisinde CIA ile olduğu kadar Fransa emperyalizmi ile bağlantılı unsurların olduğu/olacağı açık.

Emperyalistler, Aşağı Sahra Afrika'sında petrol üretimini sektöre uğratmanın en iyi yolu olarak her an gündemde bulunan savaşların politik manüpülasyonunun beraberinde savaş kıskırtıcılığını bir "çözüm" olarak görseler de, sınıf dinamikleri ve giderek anti-emperyalist bir rotaya girmekte olan direnişler oyunlarını her geçen gün daha fazla boşa çıkarıyor. Her an değişen sınırlar, emperyalistler için bugüne dek petrol üretiminin, yeraltı zenginliklerinin de her an el değiştirilebilirliğinin, denetlenebilirliğinin de "teminatı" oluyor; ne de olsa onların pazar ve çıkar dalaşı adına Tutsiler ile Hutular savaşıp ölüyorlardı. Üstüne bir de sınırsız uyuşturucu ve silah ticareti trafiği: "Epey karlı iş"ti!

Ne varki kitleler giderek uyanmaktalar. Ve bu esnada en önemli olanın, CPL'nin politik uyanıklığı, ideolojik-politik-örgütsel yetkinleşmesi ve kitlelerce benimsenmesi paralelinde politik inisiyatifli olacağını bir kez daha vurgulamak gerekir.

Başlangıçta yukarıda koyduğumuz gibi hegemonya pekiştirmek amacıyla ABD tarafından "bekle gör" mantığıyla bir yandan kıskırtılıp bir yandan seyredilen süreç, Fransız emperyalistlerin yaklaşımı da, görece üstünlük sağlamış ABD emperyalizmini yeniden geriletme için çatışmalardan faydalanmak noktasında olmuştur. Başka deyişle, sürecin gelişimi içerisinde Kabila'ya karşı savaşan cepheyle el altından bağlantı kuran ve "hakemlik" pozisyonunda bulunan ABD, cepheyle daha yakın ilişkileri olan Fransız emperyalistlerin lehine olabilecek gelişmelerden ürkererek, biraz daha "hasas" davranmaya yönelmiştir.

Direniş cephesinin ilk elden petrol bölgelelerini, akabinde enerji dağıtım ağlarını, zengin maden bölgelerini, limanlar ve havaalanları gibi ulaşım ağlarını denetimlerine geçirmeleri, ABD'nin yukarıdaki ikili politikasının aleyhine dönmüşünün de vesilesi olmuştur. Bu denli ciddi ve dengelerin altüst olacağı bir durumda, savaşın artık kelimenin gerçek anlamıyla bir bölgesel savaşa dönüşmesi kaçınılmazdır. ABD, Ruanda ve Uganda'nın kontrollerini bir kez daha Fransa'ya kaptırırken, dizginlemek istediği Kabila'nın yanında da Angola, Zimbabwe, Namibya ve Çad harekete geçtiler. Başka deyişle ABD, direnişin politik niteliğini ne denli küçümse de Fransa emperyalizminin bu direniş üzerinden kendisini gerileteceği faktörünü küçümseyemezdi, ki savaşın bölgesel aşamaya geldiği süreçte cephenin iktidarı almak üzere olduğu bir önceki ile politik hat bakımından

belirli farklılıklara sahip oluşu, emperyalizmin mecburen ve esasen Kabila'ya kenetlenmesine ve belli bir konsensusa vesile olmuştur. Ortaya kamaşık bir çelişki yumağı çıkmıştır ve bu yumağı halklar lehine çözüm gücü olabilecek potansiyelde tek güç, halen direniş cephesinin ideolojik-politik önderliğini gerçekleştirebilme savaşı veren CPL olsa da şimdilik son derece zayıftır. Emperyalizm cephenin en gerici bileşenlerini "cephenin sözcüsü/lideri" diye muhatap almayı kuşkusuz tercih etmiştir ve bu kesim Güney Afrika Cumhuriyeti üzerindeki kontrol altına alınmıştır bile.

Ruanda ve Uganda'nın RCD'ye desteğinin dostane ve saf amaçlarla olmayacağını belirlemek gerekir. Bu iki ülke Fransa ve ABD'nin ama gelinen aşamada özellikle Fransa'nın kontrol subabı gibi bir işleve sahiptir. Ve gerisinde Fransa'nın eski nüfuz alanına kavuşma hayali yatmaktadır. Özellikle Rusya'nın güdümüyle Angola, Zimbabve ve Namibya'nın ABD lehinde saf tutmuş olmasının biricik sebebi, hareketin batı yani en zengin petrol bölgelerini tehdit eder aşamaya gelmiş olmasıdır. Batı sınırı, başta Gabon, Nijerya ve Kamerun olmak üzere, petrol üreticisi ülkelerle doludur. Gabon'un "güvenliği" düzenli aralıklarla "sınırdışı uygulamaları" ile nüfus yoğunluğunun son derece düşük tutulması suretiyle alınmaya çalışılırken, aynı şeyi Kongo, Ruanda, Burundi, Nijerya gibi yoğun nüfuslu ülkelerde yapmak "güç"! Zira emperyalizm, katliamlar yapar, halkları birbirine kırdırır, açlık ve setaletten sürdürür ama tüm halkları topyekün imha etmek, meseleye "radikal" bir çözüm, emperyalizmin varlık koşulunu (kimi sömürecek?) ortadan kaldıracak fazla ütöpik bir yaklaşım olur. Bu da gerici sınıfların çelişkisi!

RCD'yi iktidarı almaktan durduran, bu batı sınırına konuşlandırılmış ABD, Fransa ve Belçika askeri güçlerinin koruması ve komutasında Angola ve Zimbabve'nin Rus yapımı uçaklarla gerçekleştirdikleri hava saldırıları ve diğer ülkelerinde sınırlardan sürekli Kabila'ya sızmalarla askeri destek olmalarıdır. Bunu GAC üzerinden cephenin kontrol altındaki kesimleriyle görüşmeler ve "diplomatik çabalar" tamamlamaktadır. Angola'nın ABD için bombardımanlar yaptığı bu süreçte, diğer yandan yeniden hareketlenen UNITA ile iç savaşını da sürdürmek durumunda kalması, emperyalizmin hiç bir zaman boş "dumadığını" gösterdiği kadar, sürecin karmaşıklığını ve çelişkilerinin içiçe girişiyle, emperyalistlerden alından kalkamayacakları çok yönlü stratejiler istediğini de göstermektedir.

Angola, Zimbabve ve Namibya desteğiyle Kabila'nın "Tutsileri" gerilediği bir aşamada, denetimi giderek yitirdiğini anlayan ABD'nin aniden "insan hakları savunucusu" kesilmesi ve "yabancı güçlerin Kongo'yu terketmesini" istemesi de anlaşılabilir. Daha 1991 yılında zor bela Etyopya'yı denetimine almaya çalışmış olan ABD'nin, Fransa'nın, Rusya'nın yeniden ön plana geçmelerini de kabul etmesi mümkün değil kuşkusuz.

Emperyalizm, bugün "sisteme yönelen tehditler" karşısında dahi istikrarı bir ittifak oluşturmaktan acizdir. Bu gerçeklik halklar açısından son derece avantajlı bir durumda ifadesi olmaktadır. Süreçte, olanaklar, gerçekliğe çevirmenin temel silahları, Maoist önderlik, bağımsız politik duruşta netlik ve gerçek bir halk savaşında sebat olacaktır.

EMPERYALİSTLER TÜM DÜNYADA OLDUĞU GİBİ AFRIKA'DA DA SON DEMLERİNİ YAŞIYOR

Aslında Kongo, bir değil bin çelişki ve çatışmanın keştiği bir bölge. Ancak söz konusu bölgesel savaş boyutunun Afrika sınırlarından da taşan gerçekliği vardır. Kriz sürecinin; dünyanın dört bir yanında yükselen halk hareketlerinin ve direnişlerin yanı sıra; petrol şoku ile bir arada emperyalistleri nasıl pervasızlaştırdığının ibret verici bir panoramasını sunmakta bize. Bunun için bir kaç vurgu daha yapmak gerekiyor.

Kongo eksenli bölgesel savaşın en keskin olduğu ve tüm sınır ülkelerin savaşın

talansının ve oyalamanın da bir aracı olmuş; aynı şekilde Fransa ve İngiltere'de bu ülkelerle ilişkileri ile ABD'yi gözetmeleri noktasında bir şekilde uyarılmış oluyordu. Aynı zamanda Afrika'daki gelişmeler, ABD'nin bu "şeriatçı teröre karşı yeni bir tür savaş" manevralarıyla arka plana itilmiş ve gündem de değiştirilmiştir. Meselenin Pakistan ile ilgili noktasını daha önce açmıştık. Başka deyişle, Kenya ve Tanzanya büyükelçilik olayları ve ardından Afganistan ve Sudan'ın bombalanmasıyla gerçekleşen ABD saldırganlığı, bir taşla pek çok kuş vurmanın da ifadesi oluyordu.

Sudan, ABD'nin 1993'ten beri "kara listesinde", kendince düzenlemek istediği ülkelerden biri. Sudan'da "İslami Ulusal Cephe"nin ve lideri Hasan El Turabi'nin 1989'dan beri iktidardaki cuntayı kontrol ettiği biliniyor. Turabi, Mısı ve "Müslüman Kardeşler" üzerinden denetlenmeye çalışılırsa da, özellikle 1993'ten itibaren Sudan ile İran'ın arasındaki yakınlaşma ve oluşturulan Hartum-Tahran anti-ABD'ci eksen ABD'yi son dere-

cinde, Laden ve Talibanlar'a olsun, Sudan'a olsun ABD saldırılarının suni ve salt provakatif olarak nitelenmesini de bu gerçeklik dışıdır. Emperyalizm çılgınlık derecesinde saldırgan ve suni gerekçelerde onların üstüne yoktur, ancak bu tür saldırganlıkların her birini "sunî" söylemiyle geçiştirmek de kolaydır bir yaklaşımdır. ABD'nin Sudan ve Afganistan saldırılarında esas hedefin Taliban ve Laden olmadığı, aksine Rusya ve İran kadar, ABD stratejik politikalarından tedricen uzaklaşan İngiltere'nin de esas hedefler olduğu kesindir. Ne var ki somut ve görünen hedef de salt bir provakatif suni bahane de değildir. Suni olan yönü "şeriatçı terör" söylemidir.

Afrika özgünlüğü, Kongo'nun Kuzeydoğu sınırında bulunan Sudan'ın üzerindeki ABD baskısı, bir yandan Uganda ile de çelişkileri olan bu ülkenin Kongo sürecine müdahalesinin önünü keserken, diğer yandan Sudan'daki iktidar mücadelesinde Sudan hükümetini geriletmeyi ve zayıflatmayı hedeflemiş, aynı zamanda Fransa ve İngiltere'nin Sudan ile eko-

dahiline girdiği bir aşamada Tanzanya ve Kenya ABD büyükelçiliklerinin bombalanması olayı; Ruanda, Uganda, Zimbabve, Namibya ve Tanzanya'nın Zimbabve'de Kongo sürecini görüşmek için bir araya geldiği gün gerçekleşmiştir. Aynı günler, Sudan, Somali ve Angola'da ABD'nin etkinliğinde, ancak bir türlü sonuçlanmayan iç savaşların "barış görüşmeleri" söz konusudur. Keza Afganistan'da Talibanlar'ın ilerlediği bu günlerde Kenya ve Tanzanya olayları, ABD'ye çok yönlü avantajlar sağlamıştır (ABD provakasyonu olduğu açık. Bunun Laden vb.leri tarafından yapıp yapılmamış olmasının bir önemi yok. Zaten CIA kontrolündedirler.). Birincisi; Sudan, Somali ve Angola'yı kendi lehine düzenleme, "yola getirme" noktasında gerek söz konusu ülkelere gerekse de Fransa, İngiltere ve Rusya'ya ve de İran, Irak gibi diğer "belalılarına" ikaz olmuştur. Burada Sudan üzerinden İran'a dönük mesajlar meselenin bir yanıyla; dikkatlerin Afrika sürecinden olduğu kadar Ortadoğu sürecinden de di-

ce rahatsız etmektedir. Bu eksenin Afganistan-Taliban hareketi üzerinde de giderek daha fazla etkili olduğu (Laden üzerinden) bir başka gerçek. Rusya'nın etkin olduğu bu eksen, Afganistan'daki uyuşturucu trafiğinin ve iç savaşların paralılandığı Usama Bin Laden gibilerin rahatlıkla ABD kontrolünden çıkış ve "kendi başına buyruk" hareket tarzının zemini de oluyor kuşkusuz. Bu durumda, ABD ve CIA'nın jeopolitik, stratejik çıkarlarıyla bu "kontrolden çıkan" çetelerinin ekonomik çıkarları arasında çelişkiler olduğu zaman, ekonomik ve mali kriz konjonktüründe oluşmaması mümkün değil yeniden kontrol altına alınabilmelerinin ve ABD'nin bölgesel stratejik hasımlarıyla bunların mali ilişkilerinin denetlenebilmesinin bu "yeni tür savaş" dışında bir "çözüm" yolu da yoktur. Açık ki bu durum, Laden dahil, Taliban vb.lerinin ABD ve CIA'dan tam bağımsız bir duruşu olduğu ve onlar tarafından yönlendirilmediği anlamına gelmez. Türk devleti ile Çakıcı ilişkisi Laden-ABD ilişkisinin sadece bir miryatüdür. Gelinen yozlaşma ve kriz süre-

nomik, mali, siyasi bağımlılık ilişkileri noktasında bu iki emperyalist devleti tedirgin etmiştir. Nitekim Sudan'ın bombalanmasının ardından İngiltere sadece fabrikanın "masum olduğu"na dair resmi olmayan ağızlardan bir kaç kem küm etmeye cesaret edebilmiş, Fransa ise Sudan'a yaptığı maddi yardımı kestğini açıklamıştır.

Kayıtdışı olanları (uyuşturucu, silah ve kara para) bir kenara bıraksak dahi, Laden'in ABD'ye aktardığı söylenen ithalat rakamının sadece resmi, görünür değeri, yılda 150 milyon dolar tutarındadır. Şekerleme, kozmetik ve tıpta kullanılan Arap zamlı tekelinin Laden'de bulunduğu söyleniyor, ki söz konusu ithalatın esasının para aklamaya dönük olduğu açıktır. Şimdi, bu para Sudan üzerinden İngiliz bankaları vasıtasıyla aklanıyor. Bu noktada hem ekonomik, hem de politik çelişkilerin keskinleşmemesi imkansızdır. Ancak ABD'nin uyarısının ilk elden İngiltere ve Fransa'nın resmi siyasi temsilcilerince temkinli karşılanması ve hatta "destek" mesajları, tedirginlikleri, söz konusu devletlerin tümünün iç çeliş-

kilerinin doğal bir sonucudur, ki iktidarın gerçek sahibi olan çevreler İngiltere'de olduğu gibi ABD'de bile ekonomik çıkarları gereği Sudan'a ilişkin müdahalelerde bulunmuşlar ve ilk günler saldırıyı destekleyen medyaları, bir süre sonra bunların ağızından "aslında Sudan'a saldırı yanlış"ya çevirmişler meseleyi. Ayrıca Sudan'a silah satan ülkelerin başta Fransa ve Çin olmak üzere İran, Irak ve Güney Afrika olduğu biliniyor. Fransa'nın Sudan'ın bombalanmasını desteklediğini açıklaması, bu anlamıyla diplomatik nitelikli ne olsa ABD'nin en azından siyasi arenada belli ölçülerde amacına ulaştığını da göstermektedir.

Esasında Afrika'nın istisnasız her bir ülkesinde/bölgesinde görülmemiş boyutlarda ekonomik ve siyasi kriz, herhangi bir görece siyasi istikrara dahi izin veremeyecek durumdur. Dolayısıyla emperyalistler için her an her şeyin değişken olduğu ekonomik ve politik belirsizliklerle dolu ve vahşi bir dalaşa örülmüş bir cangıdır söz konusu olan. 1994 Ocak ayında Fransa, Batı ve Orta Afrika'da eski sömürgeleri olan 14 devleti kapsayan Frank Bölgesi'nde CFA Frankı'nı %50 oranında devalue etmiş ve yeni ekonomik talan programlarını özellikle Senegal, Nijer, Fildişi Sahili, Çad, Gabon, Kamerun, O. Afrika ve Ekvador Ginesi'nde gerçekleştirmeye çalışmıştır. Açık ki bu tür kölelik programları zaten alabildiğine kötü olan durumu daha da kötüleştirmiştir. Bu ülkelerin GSMH'larında ortalama yıllık büyüme, 1975 ve 1980 arasında %4, 1981-85 arasında %3 ve 1986-90 arasında yılda %1.5'lik artış göstermiştir. Ve Fransa'nın bu yarı-sömürgelerindeki krizle başedebilecek durumu olmadığı gibi, giderek keskinleşen çelişkilerle nüfuzunu da gün be gün yitirmektedir. Bugün Aşağı Sahra Afrika'sında emperyalistler açısından jandarma rolü oynayabilecek "elle tutulur" iki devletten bahsedebiliriz sadece, ki bunlar da Nijerya ve Güney Afrika'dır. Nijerya'da da siyasi kriz giderek tırmamaktadır.

Nijerya, Afrika'nın GSYİH'nin %30'u, nüfusunun da %25'ini temsil ediyor. Günde 90000 varil (ülke tüketiminin üçte biri) petrol kaçakçılığının da merkezi. Diğer yandan ABD ile uyuturucu trafiğinin boyutu da ABD'de yakalanan uyuturucu kaçakçılarının %35-40'ının Nijeryalı olmasından çıkarılabilir. Zaten ABD'nin Peru, Kolombiya ve Bolivya gibi Latin Amerika ülkelerindeki uyuturucu ağının Nijerya bağlantısı malum. Güney Afrika Cumhuriyeti ise emperyalizmin en rezil ekonomik ilişkilerinin baş merkezlerinden biri olma konumunu doğal olarak koruyor.

Güney Afrika Cumhuriyeti (GAC)'nin GSMH'sı Nijerya'ninkinin üç katıdır ve bölgenin en büyük ordusu da bu devlete aittir. Son derece yüksek miktarlarda altın, krom ve mangan rezervlerine ek olarak 1980'de kurulan SACC'nin (Southern Africa Coordination Conference; Angola, Boswana, Malawi, Mozambik, Namibya, Swaziland, Tanzanya, Zambiya, Zimbabve'den oluşuyor) jandama-

lığı rolüyle de stratejik bir öneme sahip. Adı geçen ülkelerden de anlaşılacağı üzere, tüm dünya genelinde iç içe geçmiş bir mali, ekonomik ilişkiler ağından, bir uluslararası mafyacılıktan sözettiğimiz açık, GAC, SACC ülkelerinin dış ticaretinin %40'ını ve GSYİH'lar toplamının %75'ini temsil ettiği gibi, Afrika'nın güneyinde tüketilen elektrik enerjisinin %85'ten fazlasını da üretmektedir. Bu bağlamda tüm emperyalistler açısından kilit bir fonksiyonu bulduğundan söz etmek yanlış olmayacaktır.

GAC'nin başını çektiği, kuruluşu 1919'lara uzanan SACU (Southern Africa Customs Union), yani GAC, Botswana, Lesotho, Namibya ve Swaziland arasındaki gümrük birliğinin işlevi üzerinde de durmak gerekiyor. Söz konusu ülkelerin Afrika'nın uyuturucu ve uyuturucuya dönüştürülmüş ilaç kaçakçılığının dağıtım yerleri olduğu biliniyor. Güney Afrika'da 1991'de 1.2 milyon doz, 1992'de 2.8 milyon doz "Mandrax" yakalanmıştır. Silah ticareti ile de aklanan bu büyük meblağlar elbette ki emperyalistler ara-

tun tüm kolları birbirine dolanmış, kendi kendini zaten boğuyor. Ancak bunu yaparken, beraberinde tüm halklara ve insanlığa da bir tükeniş, çürümeyi ve yokoluşu dayatıyor. Beri yandan her gün dünyanın her bir yanından iç savaşlar, ayaklanmalar, grevler, direnişler haberleri geliyor. Başka deyişle, dünya genelinde devrim esas akım olarak hemen her yerde yükselen bir devrimci durumla kendini gösterirken, emperyalistlerin devasa çelişkileri güçlü savaş eğilimleri ve bölgesel savaşlarla çözümleyemeyecekleri bir doruk noktasında seyrediyor. Açık ki 21. yüzyıl halkların anti-emperyalist, anti-faşist devrimci savaşlarının yüzyılı olacaktır ve bu gerçeğe gelinen aşamada kapitalist ve emperyalist ülkelerin halkları da dahildir. Bugün dünyada silahlı iç savaş dinamiğinin olmadığı, bu gerçeklikten muaf tek bir halk, tek bir ülke yoktur.

Pek çok coğrafyada temel sorun subjektiftir. Maoist bir öncülüğe ihtiyaç, kendisini tarihte görülmemiş bir boyutta dayatıyor. Ancak açık ki tek başına Maoist

sında önemli bir dalaş vesilesidir. Emperyalizm kendini tamamen tüketmiş ve dünyayı tarifsiz bir çürümüşlüğe ve yozluğa, içinde boğulduğu bir pisliğe mahkum etmiş bir şekilde sınırsız üretim anarşisi ve kronik kriziyle son çıkışsız noktaya ulaşmıştır. Başka deyişle, emperyalizmin bundan sonrası yoktur. Geleceği son noktaya gelmiş ve tıkanmış kalmıştır. Bu haliyle emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri çözümleyebilmelerinin ve en azından yeni dengeler kurumlaştırarak belirli bir görece istikrarı yakalayabilmelerinin hiçbir koşulu kalmamıştır. Tüm ekonomik modelleri, tüm kriz aşma uğraşları iflas etmiş, denetleyemediği devasa sermayenin pislikleriyle çaresiz bir emperyalizm karikatürü var artık karşımızda. Bugün emperyalizm son "ölümsüzlük iksiri" uyuturucu, fuhuş ve silah ticareti bataklığında çırpınıp duruyor...

Sonuç olarak

Ortaya çıkan tablo, can çekilen emperyalizm tablosudur. Bu kanemici ahıapo-

şları çıkacaktır. Bu durumda "halkın", "halkımız", "halk için" söylemlerini ağızda saltık eden "halk savaşçısı" olup halkın savaşçısı olma çabasına girmeyen ve ister devrimden önce, isterse de iktidarı aldıktan sonra bürokrataşan, yabancılaşan, yiyicileşen; iktidarı aldığı halde emperyalizme ve işbirlikçilerine hemen veya sonra armağan eden bir "halk savaşçılığı" değil gerçek bir öncülük ancak bu trajedinin önünü alabilir. Zira kitlelerin eseri olan devrim "yapılmaz", tarihsel bir zorunluluk olarak gerçekleşecek olan devrime "katılınır", "önderlik edilir." Burada, halkı savaşarak savaşmak ve halkla birleşerek halkı birleştirmek Maoist şiarının tarihsel ve stratejik belirleyiciliği mutlak. Ve açık ki halk kitleleri, sözünü ettiğimiz politik bilinçlenme ve uyanıklık gücünü iki tek gerçek güç halkın ve tarihidir kimbilir bu savaşlar içerisinde kaç kez büyük askeri başarılar rağmen trajik politik yenilgiler bedeliyle kazanacaklar, açığa çıkaracaklar, ancak bu uzun süreli halk savaşları deneyimi içerisinde bütünleşen öncü ve halk gerçekliği zafetin teminatı, sömürü ve zulüm düzenlerinin sonu olacaktır.

Halk, gerçek ve sağlam, sınanmış, güvenilir öncülerini bu savaşlar sürecinde kendi bağrından çıkaracaktır. Ve nice yenilgilerin, geriye döndürlerin ardından, artık deneyimlerinden asla politik inisiyatifi elden bırakmayan, öncüsünün kitle çizgisini ve politik duruşunu denetiminde tutan, savaşın politikleştirildiği proletarya ve halk, mutlaka ve mutlaka kazanacaktır.

Görev: Maoizm bayrağını yükseltmek, Maoizm biliminin ışığını yaygınlaştırmak ve "halkla birleş, halkı birleştir, iktidara yürü" şiarıyla tüm dünya proletaryası ve ezilen halklarının devrimci halk savaşlarına tüm yürek, bilinç ve varlığıyla omuz vermek, katılmak ve kazanmaktır. Tarih bunu emrediyor. Ve her bir birey, tarihsel görevinin hakkını vermelidir.

Dünyadaki ekonomik ve politik kriz ve gerek bölgesel savaşlar, gerek iç savaşlar toplamından son süreçteki bir kaç gelişme ile bazı kesitler sunmaya ve emperyalizmin içinde bulunduğu durumun sınırlı da olsa bir resmini ortaya koymaya çalıştığımız yazı dizimizi, başlangıçta belirlediğimiz kapsamıyla bitirirken; bu tablo içerisinde onurla başını kaldıran; dışarıldığı yerden doğrulup sömürüye, zulme, emperyalizme, faşizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı; en ilkel kendiliğinden bilinçten Maoist bilimsel duruşa kadar bir dizi değişik bilinç aşamasında, ancak öz-iradesinin ve deneyimlerinin tarihsel gerçekliğinin kaçınılmaz emriyle direnen, başkaldıran, savaşan tüm yoldaşlarımızı, ezilen halkları ve halk savaşçıları yani halkın savaşçılarını selamlıyor; toprağa düşen milyonlarca şehidin önünde saygıyla eğiliyoruz. Çok yenildik ve belki daha çok yenileceğiz ama tüm ütopyalarımız gerçekleşebilir, bilimseldir ve gerçekleşecek: Mutlaka biz kazanacağız ●

Sosyalist sanayileşmeden günümüze Rusya /1

Rusya'daki ekonomik ve siyasi kriz gerçekliğiyle somutlanan durum, son derece ilginç polemiklerin de vesilesi oluyor. Ağustos krizinin ardından devalüasyon ve akabinde hiperenflasyonla perihan hale gelen halkın tepkileri, Rus mali oligarşisinin kimi kükleri lehine kullanılmaya çalışılırken; Rus emperyalizminin iç iktidar çelişkileri Duma'daki sözde "komünistlerin" "sosyalizme dönüş özlemi" ile "kapitalist yol" arasındaki çelişki olarak kavranmak yanlışlığına düşüyor. Halklar için tamamen bilinç bulandırıcı ve tam bir aldatmaca olan bu durum, başta Rus halkı olmak üzere tüm dünya halkları açısından muazzam bir deneyim birikiminin de boşa çıkarılması-nın aracı haline getirilmek isteniyor.

Rus emperyalizminin batılı emperyalistler ve Rus egemenlerinin kendi aralarındaki çelişkilerini, "sosyalizm-kapitalizm çelişkisi" olarak kavrayıp halka böyle sunmak ve iktidardaki küklerden birinin olası darbele-tine alkış tutmaya hazırlanmak bir yana; Rus halkının yöneticilerine karşı haklı öfke ve tepkileri ile isyanlarının karşı-devrimci bir hatta yönlendirilmesine hizmet ediyor. Özellikle Amavutluk'ta da iç çelişki-liklerini iymelendiği ve halkın sokaka dü-küldüğü, çatışmaların iç savaşa evrildiği bu aşamada; başta Hocacı revizyonizmin etkisindeki ideolojik akımlar olmak üzere, pek çok kesim "devrim oldu, olacak" yaklaşımlarında. Sanıyoruz Rusya'da Berezovski ve Amavutluk'ta Berişa apaçık ortada dur-masalar, Zyuganov'lar çok daha harareti alkışlanırdı. Ancak gelişmeler karşısında tam bir ideolojik tikanıklık yaşanmakta ol-duğu bir gerçek. Diğer yandan emperyalistler de, küresel ekonomik kriz gerçekli-ğini telafuz etmekten ziyade, meseleyi geçici mali krizlerle açıklama eğilimleri (sanki mali kriz nedensiz oluyormuş gibi) sebebiyle iflas etmiş sistemlerini aklaya-bilmek adına, "sosyalizm iflas etti" diye-rek "kapitalizm alternatifi" ile kutsadıkları Rusya'daki krizi, sosyalist ekonominin ikinci bir iflası olarak lanse etme gayretin-deler. Dolayısıyla "sosyalist ekonominin kapitalizme uyum sorunları olduğundan tikanıklığını aşamıyor" yorumları, emperyalizmin nacizane ideologlarının ve ekono-mistlerinin ağızından bir bir giderek da-ha inançsızca dökülüyor. Zira kendileri de tüm emperyalist sistemin gerçekliği olan bu durumun kapitalizmin doğal bir sonucu, doğası olduğunu kabullenmek ve buna uygun tedbirler geliştirmek ihtiyacı duyuyorlar. Pek çok devlet, "serbest piyasa ekonomisi, neo-liberalizm" denilen şeyden çark ederek ne idüğü belirsiz bir "karma ekonomi", mali sermayenin hareket alanı-nın sınırlandırılması, devlet müdahaleleri, hatta "devletleştirme" vb. yöntemlerine geri dönerek "belki krizi yönetebiliriz" ha-yalindeyken, sosyalizme ilişkin demagoji-lerin geçmiş zaman trajikliği tam bir ko-medya döngüsü. Ne ki Rus ekonomisinin diğer emperyalist devletlerden görece za-yıflığı da bir gerçek. Küresel krizin bu bo-yutunun Rusya'da patlak vermesinin ve koskoca Rus emperyalizmine "iflas etik" dedirtmesinin elbette sebepleri var. Yazı-mızın bu bölümünde, Rusya'nın bugüne-re nasıl geldiğini, dolayısıyla Sovyet ekono-

Büyük Devlet İşletmelerinde Üretim Artışı (Bir Önceki Yıla Göre)	
1921-1922	150.0
1922-1923	115.8
1923-1924	130.8
1924-1925	161.4
1925-1926	148.6

Kaynak: age

Tablo 1

nomisini ve sosyal emperyalizm gerçekli-ğini konumuz bağlamında irdelemeye ça-lışacağız.

Bilindiği gibi, "sosyalist ekonomiye eleştiri"

da ve '60'ların başında dahi (1927-37 arası tamamen sağlamayı başarmış oldukları) halk sağlığı ve eğitim noktasında da önceki ülkelerle çok rahat rekabet edebilir durum-

Endüstride İşçi Başına Gayri Safi Üretim		Tarımda İşçi Başına Gayri Safi Üretim	
1913	100	100	
1920	26	84	
1921	30	59	
1922	51	93	

Kaynak: Y.Küçük, Sovyetler Birliği'nde Sosyalizmin Kuruluşu 1925-40

Tablo 2

iler" genellikle Stalin yoldaş şahsında geti-rile gelmiştir. Buna karşılık gerçekte ekono-mik tikanıklığın daha doğru deyişle ekono-mide durgunluğun ve giderek kriz at-

daydılar. Ölüm oranı binde 6-7 ile dünya-nın en iyisi, keza çocuk ölümlerinde binde 15 ile yine öyle ve beklenen yaşda 70'ti.

Devlet Yatırımlarının Dağılımı (1925/26)			
	Sermaye Stoku (Milyon Ruble)	Yatırım	Yatırım/Stok %
Tarım	354	301	85.0
Endüstri	4.586	801	19.2
Şehirlerde Konut	6.464	365	5.7
Taşıma	6.050	236	3.9
Toplam	17.454	1.782	10.2

Kaynak: age

Tablo 3

moslerine girişin, ülke kapitalist yola gir-dikten sonra olageldiği de bir gerçektir. Farklı yazılarımızda Rusya'daki ekonomik gelişimin 1960'lardan sonra yavaşladığını ortaya koymuştuk. Keza 1950'lerin sonun-

Yine '50'lerde ulusal gelirin %10'u eğitime ayrılmıyordu, ki aynı dönem bu rakam ABD için %4'tür (Halbuki '85'te eğitime ayrılan pay, Rus sosyal emperyalizminde %7'ye düşmüş, ABD'de ise %11'e yükselmıştır).

Makine Yapımında Kullanılan: 1925-1928 (Bazı yıllara göre)			
	1925/26	1926/27	1927/28
Genel Makine Yapımı (1912'ye göre)	82.2	125	164
Gemi Yapımı (1913'e göre)	47	71	..
Tarımsal Makineler Yapımı (1912'ye göre)	132	183	236

Kaynak: age

Tablo 4

Kapitalist yolun tam olarak sosyalizmin taşıyıcı edilmesi suretiyle pekiştirilebilmesi için Stalin'e çok yönlü saldırıların ve kara çalmaların olması anlaşılabilir değildir. Ne ki Stalin yoldaşın da bu ilk Sovyet ekono-misi deneyiminde bazı hataları olmuş ve bu hatalar süreç içerisinde geriye dönüş-lere önemli bir zemin oluşturabilmiştir. Stalin yoldaşın önderliğinin doğru politi-kaları ve güçlü sosyalist önderlik çizgisi dahi, kitle çizgisindeki zayıflıklar dolay-sıyla geniş kitlelere maledilmediğinden, yine süreç içerisinde karalamalara, dema-gojilere manivela edilebilmiştir. Biz, esa-sen Rusya'nın bugünkü ekonomik krizi-nin Sovyet ekonomisi ile tarihsel bağının doğru kurulmasını sağlamaya çalışacağız. Açık ki Rus emperyalizminin görece zayıf-lığının ve kriz karşısında diğer emperyalist devletlere görece iflasa varacak denli ki-rilgan ekonomik altyapısının, tarihsel büt-ünlüğünde, ekonomik gelişimiyle bağıntı-sı kuşkusuz vardır. Bu bağlantıları doğru kurgulamak ve açıklamak; bir yandan krizin özel ve temel gerçekliğini yani ka-pitalizmin doğasından gelen ve emperyalizmin içinde bulunduğu aşamada aşırı üretimle üretilmez hale gelme, sınırsız sö-mürü ve talan hırsı, özellikle anarşisi ile belirlenen bir ekonomik kriz olduğunu hiçbir tereddüte yer bırakmayacak denli açık ortaya koyacaktır. Diğer yandan so-runun sosyalist altyapının uyum sorunu veya "komünistlerin" direnci meselesi ol-mamakla birlikte Rusya'nın sanayileşmesi ve sanayileşme sorunlarıyla gerçekte bir bağıntısı olduğunu da ortaya koyarak sos-yalizmin ekonomik sorunlarına ışık tuta-caktır.

Herşeyden önce, sosyalist sanayileşmeye dönük karalamalara cevap verelim. Sanı-yoruz buna en anlamlı cevap, Sovyetler Birliği'nin yüksek birikim hızı ve yine "ser-mayenin" organik bileşimindeki hızlı artış olacaktır. 1917 Ekim Devrimi'nin ardın-dan üç yıl süren bir iç savaşın sonunda, sosyalizmin anavatanında, %80'i köylülük olan bir nüfus ve savaşın harap olmuş bir ekonomi vardı. Sovyetler'de Lenin'in önderliğinde öncelikle Yeni Ekonomik Politi-ka (NEP) ile mevcut olan üretim araçları-nın burjuva düzenden devralınan bağlı sermaye ve ekipmanın kullanıma düzeyi artırılmaya çalışıldı. Bunu yüksek bir per-formans ve hızla başardıklarını belirlemek yanlış olmayacaktır. 1921'den 1925'e ka-dar büyük devlet işletmelerinde yıldan yıla üretim artışı ortalama %140 olmuştur. (Tablo 1)

Yine 1913 yılını baz alırsak, endüstride ve tarımda işçi başına üretimin giderek arttığı-nı ve savaş öncesi düzeye yaklaştığını gö-rürüz. Tablo 2'den de görüleceği gibi, bu süreçte tarımın "yeniden yapılandırılması" daha hızlı olmuştur. Ki bu doğal olandır. Zira ekonomik yaşamın temel biçimi ilkel bir tarımdı. 1925'e gelindiğinde, yani çok kısa bir süre içerisinde, ülke esasen savaş öncesi yıllara eşit bir üretime ulaşmıştı bi-le. Zaten Tablo 1'deki 1925-26 yılında da-ha düşük bir artış oranı da bu gerçekliğin bir ifadesi oluyor. Zira 1925 yılında mev-cut kapasite neredeyse "tam" kullanımı dü-zeyine ulaşmış olduğundan daha fazla ve

Çalışan ve Çalışmayan Kuruluşlar 1 Ekim 1925 (Değer, 1000 Çervoyents Ruble)				
	Çalışan Kuruluşlar		Çalışmayan Kuruluşlar	
	Kuruluş Sayısı	Kuruluş başına temel fon ve varlıklar	Kuruluş Sayısı	Kuruluş başına temel fon ve varlıklar
Bütün Endüstri	a. 11403	721.6	899	315.5
	b. 11403	473.0	899	191.7
Üretim Araçları Üretimi	a. 4176	977.9	277	412.6
	b. 4176	612.7	277	217.3
Tüketim Araçları Üretimi	a. 7227	573.5	622	722.3
	b. 7227	392.3	622	180.0

Kaynak: age

a: Tam Replasman değeri

b: Yıpranma ve Aşınma Çıkarıldıktan Sonra Değeri

Tablo 5

Temel Fon: Bağlı Sermaye

daha hızlı artış artık yeni yatırımları ve daha fazla sanayileşmeyi gerektiriyordu. Ki bu işe de girişilmiştir. 1925/26 yılında devlet yatırımlarının mutlak büyüklüğü, endüstriye akacak şekilde dağılmıştır. Oransal olarak ise en büyük sermaye yatırım artış hızı tarıma verilmiştir. (Tablo 3)

"1928'lerde dahi Sovyetler'de 5.5 milyon aile hala karasaban kullanıyordu. Ve tahıl üretiminin yansı, orak ya da tırpan ile biçiliyor; %40'ı dövenlerle harmanlanıyordu." Tablo 3'te tarımda sermaye artış hızının oransal olarak %85 düzeyinde olması bu gerçekliğin doğal bir sonucudur da aynı zamanda. Ne ki sanayi de gelişmemişti. "Hemen hemen tamamı Sovyetler Birliği'nin Avrupa kısmında kurulu küçük çaplı hafif sanayi ağı, tarımın modernleşmesi için gerek duyulan makine ve araçları üretme kapasitesinden yoksundu." Dolayısıyla tespit edilmesi gereken gerçeklik şu ki, NEP döneminde savaş öncesi düzeye ulaştırılan/geliştirilen üretim; özellikle 1924 sonrası; sanayi üretimidir. Makine yapımında kullanım gerçekten de hızlı bir şekilde artmıştı. (Tablo 4) Ve daha 1925'te kuruluşlar esasen çalışır hale getirilmişti. (Tablo 5) Ancak sanayi ile tarım arasında oldukça derin bir uçurum vardı ve "sanayi talebi karşılayacak düzeyde mal üretmediği için, köylülüğün artan parasal geliri değersizleşiyordu." Dolayısıyla 1923 yılının sonundan itibaren köylüler (nüfusun

%4'unu oluşturan kulakları) tarım mal ürünlerini pazara götürmemeye, giderek tahıl stoklamaya başladılar. Sanayi üretiminde verim düşük olduğu için endüstri ürünleri fiyatları yükseldi. 1923-25 yılları arasında fiyat makası tarım lehine değişti. Bu durumun üstesinden gelinmeye çalışıldı. 1925-26 yılında ise sanayi ürünleri fiyatları yeniden yükseltildi. Aslında burada değer yasasının uygulanmasına ilişkin bir anlayış var. Herşeyden önce değer yasasını ve buna uygun fiyatlandırmayı esas almak, kır-kent çelişkisini, işçi-köylü ittifakı zorunluluğunu büyük oranda objektif olarak yadsıyan ve fiyatları yüksek tutarak birikimi sağlamak suretiyle sorunu çözmeye çalışan bir zihniyeti yansıtır ve pekiştiriyordu. Buna karşı tersinden anlayışlar da tarım ürünleri fiyatlarını yükselterek sorunu "çözme" eğilimi şeklinde geliyordu. Mao yoldaşın bu konuda olması gerekeni dinleyelim:

"Değer yasası, planlamanın bir aracı olarak hizmet ediyor. İyi. Ancak değer yasası, planlamanın esas temeli olmamalıdır. (...) Tarım ve hafif sanayinin sürekli gelişmesi, ağır sanayi için daha fazla birikim sağlar. Bu da uzun dönemde halkın yararına. (...) Planlara, fiyatlardan öncelik tanınmaz." (Mao, Sovyet İktisadının Eleştirisi, s: 90-91) Ve Mao, tüketim mallarının fiyatlandırılmasında "Tüm halkın yararına düşürülmesi" politikasına alternatif olarak "dengeye tutmak"; ağır ve

SSCB'de Büyük Endüstride Üretim ve Bağlı Sermaye Artış Hızları

Yıllar	Bütün Endüstri		Üretim Araçları Endüstrileri		Metal İşleyen Endüstrileri	
	Gros Üretim	Sermaye	Gros Üretim	Sermaye	Gros Üretim	Sermaye
1931	23.3	19.7	29.3	26.0	52.0	27.8
1932	13.7	22.7	16.6	29.6	24.6	38.5
1933	8.3	30.2	10.2	38.3	15.0	38.2
1934	20.3	28.2	24.7	33.7	25.0	30.3
1935	21.8	22.1	25.0	24.7	30.0	19.4
1936	30.0	23.3	33.3	24.7	40.9	26.8

Kaynak: age

Tablo 6

hafif sanayi ürünlerinin fiyatlandırılmasına ilişkin de yine "görel olarak ilkinin fiyatları düşük, ikincisinin yüksektir. Biz tersini yapıyoruz" diyordu.

Sovyetler Birliği'nde sözkonusu koşullar altında tarım üretimi düşmüştü. İhracat, 1913 yılı toplamının %25'i düzeyine gerilemişti. Zira 1928 yılına gelinceye kadar, sanayideki restorasyon ve gelişim düzeyinin o koşullar altındaki muazzamlığına ve bunun esasen tarıma hizmet götüren kollarla daha hızlı olduğu gerçekliğine rağmen; bunun "teknik bitki denilen endüstriyel bitkilerin gelişimi" doğrultusunda (ve dolayısıyla diğer tarım ürünleri üretiminin gelişiminden) "daha hızlı" ve "onların pahasına" olduğu bir gerçektir. Halbuki "tarım, kentsel pazarların tahıl, et ve sebze arzını sağlamayı garantilemeli ve başka yerlerden taşınmamalıdır. 'Üretim araçlarının üretiminin öncelikli büyümesi, genişletilmesi yeni üretim için tüm toplumun ortak olan iktisadi bir kuraldır. Kapitalist toplumda üretim araçlarının üretimine öncelik tanınmaz ise genişleyen yeniden üretim olmaz. Stalin döneminde ağır sanayinin öncelikli gelişimine özel ağırlık verilmesinden dolayı, planlarda tarım ihmal edilmiştir." (Mao, age, s: 78) Bu noktayı yazımızın gelişiminde detaylandıracağız. Ancak öncelikle şu nu belirtmek gerekiyor ki, bu sosyalist sanayileşmeyi mahkum etmez, sorunlarına işaret eder. Aksine, bu eksikliğine, hatasına

rağmen Sovyetler'de sosyalist sanayileşme muhtıf bir gelişim kaydetmiştir. Sistemleriyle pek önünen kapitalist-emperyalistlerle SSCB'de sanayileşmeyi somut istatistiklerle karşılaştırmak dahi bunu ispata yeter.

"Bağlı sermaye, savaş öncesi Rusya'da 1885-1913 yıllarında yıllık ortalama %7.2 artış göstermiştir. Savaş sonrası ABD endüstrisinde, bağlı sermayenin yıllık ortalama artışı %4'ü geçmemiştir. SSCB'de birinci ve ikinci beş yıllık planlar süresince, endüstriye bağlı sermaye, yılda ortalama %22 artmıştır." (Tablo 6) Bu yüksek "sermaye" birikimi hızına ve organik bileşimindeki bu hızlı artış düzeyine kapitalist sistemde ulaşılması imkansızdır. Çünkü kapitalizmde aşırı üretim, artı-değer hırsı ve plansız, anarşik-özel mülkiyet sistemi ile belirlenen-doğası ile bunalımlar kaçınılmazdır. "Sosyalist toplumda ise bunalımların meydana gelmemesinin nedeni mülkiyet sistemidir. Yani sosyalizmin temel yasaları, üretim ve dağılımın ulusal planlaması, rekabet ve anarşinin olmayışı vb..." Bu çerçevede çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki, planlamada, bu bağlamda anlayışta yanlışlar, hatalar sosyalist sistem içerisinde deneyim birikimiyle aşılabilir şeylerdir. Halbuki kapitalist sistem doğası gereği olan krizleri sistemi yadsımadan aşamaz. Ki sistemin yadsınması, özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, sosyalizmin zalimleri ile olacaktır kuşkusuz. Kaldı ki emperyalizm, bizzat Sovyet sanayileşmesine ve kendi bunalımlarına rağmen Sovyetler'de böyle bir şeyin sözkonusu olmamasına atfen, savaş sonrası, 1960'lara kadar, Keynesyen yöntemlerle müdahalelerle krizleri ertelemeye çabalamıştır ancak sistemin özsel güdülerini bunu dahi başaramamıştır.

1929'da, '33'te vb. emperyalistler küresel bir ekonomik kriz yaşarken, SSCB'de gros endüstriyel üretim de, birikim de artmaya devam etmiştir, hatta giderek daha hızlı artmıştır. SSCB'de 1925-26'da 732 traktöre karşılık, 1932'de yılda 50.000 traktör üretilir hale gelmiştir. 1927-37 yılları arasında brüt sanayi üretim, 18.3 milyon rubleden 95.5 milyon rubleye çıkmıştır. Kaldı ki endüstriyel üretim artışının kaynakları incelenirse, bunun esasen emek verimliliğindedir artış yani hızlı bir ekonomik gelişim ile sağlandığı da görülecektir. (Tablo 7)

Sovyetler Birliği, sanayileşmede en büyük emperyalist ülkelerin neredeyse elli yılda aldığı yolu, 1928'den 1935'e kadar yedi yıllık bir süreç içerisinde hızla almıştır. Kapitalizm koşullarında bu asla mümkün olmazdı. (Tablo 8) ●

- Sürecek -

Gros Endüstriyel Üretim Artışının Kaynakları								
	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935	1936
Emek verimliliği artışı nedeni ile	29.3	45.5	38.4	32.5	41.9	49.9	56.2	68.0
İşçi sayısındaki artış nedeni ile	70.7	54.5	61.6	67.5	58.1	50.1	43.8	32.0

Kaynak: age

Tablo 7

Ağır Endüstriye Göre Hafif Endüstri										
Ülkeler	19. yy. Ortası		Emperyalizm Aşamasından Öncesi		19. yy. Sonu		I. Savaş Önce		I. Savaş Sonra	
	YIL	İLİŞKİ	YIL	İLİŞKİ	YIL	İLİŞKİ	YIL	İLİŞKİ	YIL	İLİŞKİ
ABD	1850	2.4:1	1880	1.8:1	1900	1.2:1	1914	0.9:1	1927	0.8:1
B.Britanya	1841	4.7:1	1871	3.9:1	1901	1.7:1	1907	1.8:1	1924	1.5:1
Almanya	-	-	-	-	1995	2.3:1	1907	1.5:1	1925	1.1:1
Fransa	1861	4.5:1	-	-	1896	2.3:1	-	-	1925	1.5:1
SSCB	-	-	-	-	-	-	-	-	1928	1.2:1
SSCB	-	-	-	-	-	-	-	-	1935	0.8:1

Kaynak: age

Tablo 8

Dağlarda şahin, bilinçlerde sıçrama ve kavgada önderliktir;

C E B O

Tarihinde hep zorbalığa karşı direngen duruşuyla savaşan sarp yamaçlı Munzur, yalnızca kayalıkların savaş mevziğine çeviren sıra neferleriyle değil, aynı zamanda bu savaşkanlık içinde tarihsel kişilikler yaratmasıyla da önemli ve verimlidir. Tarihsel kişiliklerin yaratıldığı zemin olan bereketli topraklarda, zulme karşı kavgaya yaşamın bir parçasıdır. Ne Osmanlı'nın fetvası, ne de faşist Kemalist diktatörlüğün fermanı susturamamıştır, doğa koşulları gibi sert duran Munzur'un asilliğini, Tarihi asidir ve mazlumdan yanadır... İhaneti ve teslimiyeti yaşasada topraklarında, o hep direngen ateşin çocukları nezdinde, karanfillere toprağının bereketini sunmayla öne çıkmıştır.

Topragındaki bu asi bereketi altıncağ çocuklarına sunarken, tarihin derinliğinden gelen isyankar bakışları örs ile çekicinin arasında döverek kayalıkların cömertliğinde dağ şahinlerine sunmuştur. Sarp yamaçlarından akan kan ovalarını sulamış, filizlemiştir umudu... Umut kan, umut can, umut yiv ile set arasında döne döne düşman mevziğine yol alan kızıl kurşun... Umut; yanan beden, yüreği kurşunlarla dağlanmış çocuk, yaralı ananın dizlerini asırların hıncıyla döven nasırlı ellerindedir, kuşatılmış o yasak kentte... Umut; özgürlüğü ve özgürleşmeyi tırmakla söküp alma gücünün somutlandığı, gecenin karanlığını yaran civan yürekli Partizandır... 12 Eylül karanlığının vahşette sınır tanımayan azgın saldırıları da, Dersim'in topraklarında boy veren kavganın güncesine engel olmamış, o bereketli topraklar devrim ile karşı-devrimin amansız çatışmasına hep döl yatağı olmuştur. Ki bugün gerillanın şahdamarı Dersim'den Karade-

niz'e uzanan bir kesitte atıyorsa, bunun en keskin dönemeçlerde, mavzeri yar belleyenlerin bilinçlerindeki halk sevgisini ilmek ilmek dağ kuytuluklarına işlemelerinin eseri olduğunu unutmamak gerekir. İşte bir **Cebo'yu (Kazım Ekici)** anlamak ve anlatmak bu noktada önemlidir. 12 Eylül karanlığında, teslimiyetin ve mülteciliğin revaçta olduğu bir süreçte, devrime, Partiye, halka bağlılığın en yalın ifadesi olarak sırtını dağlara dayayan o bilinci ve cesareti kavramak, savaş realitesi içinde devrimci hareketin yasalarının nasıl hayata geçirilip önder kişiliğe ulaşılabileceğini bilmek için **CEBO** en canlı tanıktır.

Önder bir kişiliğin devrim mücadelesinin zor dönemeçlerinde çelişkileri devrimin lehine iradi müdahale ile çözerken nasıl biçimleneceğine, bir komünist önderin halkın, devrimin, Parti'nin sorunlarına nasıl yaklaşacağına, çözeceğine ve konumlanacağına dair **CEBO**'nun mücadele yaşamı öğreticiliklerle doludur. Düşmana karşı duruşu, koşullara bağlanmaksızın ve koşulların esiri olmaksızın hep net olmuştur. Aynı netlik, Parti ve halk içindeki sorunlara yaklaşımına da yansımaktaydı. Parti içi sorunlara yaklaşımındaki ideolojik duruş ilkelerle bütünleşirken, halk içindeki çelişkilere yaklaşımında mütevazı, öğretici ama olumsuzluklarla uzlaşmadan ikna edici bir tarzda "Cebo'ca" tabirlerle bütünleşirdi. O'nu 15 yıllık bir süre dağlarda efsaneleştiren özü öncelikle burdan yakalamak gerekir. Zira, Ce-

bo'nun dağlara bezenmiş kişiliğini, yalnızca bir gerilla olmayla sınırlandırıp algılasak eğer, askeri, politik ve ideolojik olarak savastaki önder kişiliğini algılayamayacağımız gibi, O'nu savaş içinde komünist bir önder kişilik yapan koşullara karşı duruş tarzını da anlayamayız. Herşeyden önce, Parti'nin her kademesinde küçük-büyük iş ayrımı yapmadan devrimin hammadde olmasına görev almış, gerilla yaşamını bu görev bilincinin adaptasyonu ile bütünleştirmiş bir militan olduğu kadar, komünist önder bir kişiliktir **CEBO**. Düşmana karşı duruşuyla olsun, halka ve yoldaşlarına karşı duruşuyla ve yaklaşımıyla olsun, her şeyden önce öğreticidir. Yüreği, bütün halk deryasını kucaklayacak kadar engin ve bu halk deryasını attığı her adımda düşmana karşı savaşırma da usta ve ısrardır... Komutan Cebo sabırdır, özveridir, feda ruhudur, halk sevgisidir, yoldaş özlemidir. MLM bilimsel dünya görüşü ile donanıp, devrimin koşullarına göre saflardaki gücü konumlandırma, iradi olarak müdahaleci tarzda yol gösterici olma ve çelişkileri devrimin lehine çözme sanatıdır. Tüm bireysel egolarından sıyrılıp, söz konusu bu erdemleri Partiye bütünleştirerek güçlü bir komünist iradeye dönüştüren diyalektik bağdır. Cebo bu erdemlerle anlaşıldığı zaman, **CEBO** olunabilir.

Ülkenin 12 Eylül karanlığını yaşadığı ağır yenilgi koşullarında, kendisine devrimci-"komünist" diyen bir çok kişi

"savaşı" ülke dışına çıkararak mültecileştirirken, Cebo tam da böylesi bir dönemde, yüreğindeki devrim ateşini dağlara savurabilmiştir. Bu, çok önemli bir duruş olduğu kadar, önderle öndercilerin tümüyle birbirinden ayrışmasının en yalın ifadesidir. Ve burada halka, devrime, en önemlisi de Komünist Parti'sinin ancakki savaş içinde gelişip devrime önderlik edebileceğine inancın en üst boyutta bir yoğunluğu vardır. Savaşın doruğunun ne olacağı sorusuna da, Cebo yüzünü döndüğü mekanlarla cevabını vermiştir. Düşmanın zorunu sökecek olan devrimci zor, gerillanın namlularındaki kızıl kudrettir. Yenilgilerin nasıl yengilere dönüştürülebileceği, devrim mücadelesinin neferin üzerinde şekillenip kalıcı zaferin mayası haline dönüşebileceği, düşmanın gücünün yıpratılıp halka nasıl güven verilebileceği ve savaşın bedeller ödenerek nasıl gelişebileceği konusunda kafalarda muğlaklık bırakmayacak kadar net bir tavrıdır, Cebo yoldaşın özgülünde Partiye malolan olgu. Söz konusu bu öğeler noktasında tartışmasız bir duruşa sahip olabilmek, öncelikle düşman unsurunu kafalarda yenmeyi gerektirir. Düşmanı ve varlık zemini olan mevcudiyetteki sistemin çirkefliklerini yenme, sistemin içinde bireysel yönümüze hitap eden tüm beklentileri, özgür yarımlar ve ezilen sınıf katmanlarının çıkarları uğruna reddetmeyi gerektirir. Faşist diktatörlüğün kan gölüne çevirdiği bu topraklarda onun insanlığa sunduğu kötülüklerin panzehiri olma sorumluluğu için ilk elden ideolojik olarak sistemden kopabilmek, devrimcileşmenin zorunlu bir yasıdır. Bu ideolojik kopuş sağlanmadan, devrim mücadelesi içinde yer alırsanız, sürecin ihtiyaçlarına devrim lehine cevap bulmada nitelikli olmaz. Koşulların teorisi yapılarak, kaygan zemindeki duruşumuzu gerçekleştirmeye Cebo iyi bir cevap olmaktadır. Niceliksel anlamda zayıf olunması veya ülke içindeki dengelerde karşı-devrimin taktiksel üstünlüğünün bulunması devrimci mücadelenin tatil edilmesi anlamına gelmez. Bu, karşı-devrimin yaratmaya çalıştığı suskunluğu körüklemek olacaktır. Faşizmin bunca susturma ve yoketme çabalarına karşı direnç güçlü olmak, devrimci hareketin yasıdır. Komünistlerin görevi, bu yasanın maddi gücü olmalarıdır. Komünist önder kişiliğin tarihsel misyonu ve işlevi bu anlamın derinliğinde yatmaktadır.

Her türlü aleyhteki duruma karşı, yüce komünizmi davası uğruna savaşmak nasıl ki bir cesaret ve bilinç işiyse, savaş geliştirmek, halk yığınlarına maletmek ve bu realite içinde savaşın kurmayı olan Partiyi kurumsallaştırmakta kararlılık, bilinç ve cesaret işidir. Karar, eylem ve konumlanma tarzı bu öğeleri güçlendiren birer mekanizma haline dönüşmezse, o mücadele aracı ne

olursa olsun geleceği kuşatmanın birer maniveli haline dönüşmez. Dağlara yön vermişsen, yüreğindeki devrimci kıvılcımla sarp kayalıkları düşmana karşı ayağa kaldırmak, gelişmenin dostta güven düşmana kabus olmanın manifestosudur. Yani, dağlar sığınacak bir liman değil, birer savaş alanına dönüştürüldüğünde yaşam senden yana boynunu bükür. Ki gerillanın doğası, savaş içinde uygun biçimde konumlanarak küçük güçlerle düşmana vur-kaç tarzında darbeler indirmektir. Gerilla savaşının öğreticiliği, ordulaşmaya giden yolu ve düşmana darbeler indirerek zayıflatılabilmesinin gerçekliği, mevcut güçlerin uygun konumlanması dizgesinde sürdürdüğü muharebeler eşliğinde, devrim lehine yarattığı gelişmedir. Özcesi, gerilla savaştıkça nefes borusunu açar, savaştıkça önderlik kurumunu güçlendirir. Tarihi bu güne taşıyanların hareket tarzı bahsi edilen özneyi tüm çıplaklığıyla ortaya sermesi, anlatmak isteneni örneklendirmeye yeterlidir. Tıpkı Cebo'nun yaşamındaki gibi.

Savaş savaşarak öğrenilir ve önderler bu savaşın kızgın alevleri içinde örs ile çekicinin arasında dövülerek, suyunu kan deryasından alarak çelikleşir. Cebo'nun 15 yıllık gerilla yaşamına yön veren, O'nu dağlara bu denli sevdalı kılan sırı çözmek isteyenlere, Cebo'nun MLM bilimi ışığında kutsallaşmış sevdasının savaş gerekliliği içinde billurlaşması, halka mal olması biçiminde formüle etmek yeterli bir açıklama olacaktır. Zira, Cebo üzerinde somutlanıp günümüze değer olarak kalmış o koca gerilla yaşamı, onlarca kuşatma ve pusulardaki taktik ustalık, dağların hedefiyle gösterilen stratejik yol, doğuştan var olan bir yetenek değildir.

Sınıf mücadelesine ve Proletarya Partisi'nin tarihine sunulan bu değerler, Cebo'nun 15 yıllık kesintisiz gerilla mücadelesi yaşamında adımlarıyla keçi patikalarına, yüksek dağ silsilelerine, ormanlara, ovalara dirhem dirhem işleme becerisinin sonucunda yaratılmış ve tarihselleştirilmiştir. Halkın ve yoldaşların belleklerinde silinmezcesine yer eden bu koca yaşam, gıdasını halk deryasındaki ezilenlerin gücünün ezen zorbalara karşı ısrarcı bir savaşla sistemli hale gelmesinden almaktadır. Bundandır ki, Cebo'nun halkın umudunu sırtlayıp dağları mesken etmesindeki önder kişiliği, 15 yıllık gerilla yaşamındaki hareketiyle de ciddi bir diyalektik bütünsellik içermektedir. Yani, savaşmaya karar verdiği cümret, savaş içindeki duruşuna çok yalınca yansımıştır. Öncelikle Proletarya Partisi'nin önderliğinde yürütülen gerilla savaşını tırnakla, canla, her türlü olumsuzluğa karşı ısrarla dağlara desen desen bezendirmedeki becerisi, O'nun önder kişiliğinin zorunlu bir sonucudur. Bu ısrar, bir gerillanın, bir önder kişiliğin, bir dava adamının düşmana karşı nasıl duracağına, düşmanla uzlaşmaz kabuklarını savaşta nasıl dönüştürebileceğine dair yılların tanıklığıyla

kanıtlanmıştır. Düşmana ve onun her türlü siyasal uzantılarına karşı uzlaşmaz olmak, kavgada ısrarın ön adımıdır. Bu duruşu savaş pratiğine de sade bir biçimde yansıtır. Söz konusu belirlemeyi, yaşamındaki öğreticilik gibi Cebo'nun tatlı sözlerinden dinlemek, O'nun önder kişiliğini anlamak için yeterlidir. **"Diyelimki düşman geliyor. Sen hakim tepeleri almışsın, inisiyatif senin elinde ve düşman avucuna düşmüş. Bindireceksin... Hemde düşmana aman vermeden. Ya da diyelimki, düşman tarafından kuşatılmışsın. Deyim yerindeyse her tarafın düşman güçlerince sarılmış, düşmanın avucunun içindesin... Yine bindir. Soluğun kesilene kadar silahını konuşturmasını bilmelisin."** Cebo'nun bu sözlerindeki derinlik iyi algılanmalıdır. Bir devrimcinin, komünistin, daha da yalınlaştıracak olursak, Parti'nin sıradan bir neferinin düşman karşısındaki konumlanmasındaki hareketinde temel bir yasayı ifade etmektedir. Geleceği, kavganın gelişimini ölümle karşı karşıya koymadan, ölümü hiç düşünmeden düşmana vermek, bir militanın, bir kadronun bir sıra neferin... en önemlisi de bir gerillanın künyesidir. Devrime, Partiye ve halka bağlılığın en uç noktası olarak Cebo'nun bu sözleri, bir komut niteliğinde bugün kulaklarda çınlarsa, Cebo'nun mücadele yaşamının bu sözlerine arzettiği denkliliktir. Yani, söylemle pratik arasındaki diyalektik bütünlüğün, Cebo'nun nezdinde bir öğreticiliğe dönüştüğünü vurgulamak. **Komutan CEBO'yu kavrayabilmenin önemli bir yanıdır.**

Devrim mücadelesinin şanlı yürüyüşü olan savaşımızın gelişip güçlenmesi, savaşma bilincinin kitleler üzerinde maddi bir güce dönüştürülmesini gerektirmektedir. Aynı biçimde ezilen sınıf ve katmanlarının içinde varolan çe-

lişkilere bir komünistin çözüm olma gücü, kitlelere verilen güvenin ve mücadeleyi kitlelerle bütünleştirmenin zeminidir. Cebo'nun yaşamında biçim almış önder kişiliği bu noktada öğreticiliklerle doludur. O'nu halkın gönlünde efsaneleştiren, değerli kılan yön, halka yaklaşımındaki ustalığıdır. Adımlarını dağlara attığı günden itibaren, halkın yüreğinde bir sevgi deryası olmuş, sahiplenilmiş, efsaneleşmiştir **CEBO**. Cebo ölmez. Kuşatmalar Cebo'nun savaşta ustalığına söz geçmez. Ölüm hüküm olmaz Cebo'nun dağlardaki şanlı yürüyüşüne. Ve Cebo, yoksul köy evlerinde boğazlara düğümlenmiş sevinçlerle beklenirdi ırak yollardan. Acaba nelerdedir? Neden bu geceyi potur boyuyla yarıp **"Ana çeber ake mayime Partizan, ez Cebo"** seslenişleriyle kapımızı çalmadı? Soframızdaki bir pırtık ekmeği paylaşırken, doyumsuz kahkahasını çevresine yaymasını özledik... Yoksul köy evlerindeki sakinler, gecenin karanlığında hep böyle beklerlerdi Cebo'yu. Çünkü, halkla kendisini paylaşmasında, halkın derinlerini, öfkelerini ve acılarını dinlemesini iyi biliyordu. Yalnız dinlemekle kalmaz, silahların eleştirel gücüyle düşmana nasıl hesap sorulacağını da salık verirdi.

Evet, Cebo artık efsaneydi Munzurlar'da. Dersim'in her karış toprağında halkın sofrasında bir pırtık ekmeği, yoksul köy çocuklarının sevincindeki güldür. Parti değerlerinin, yoldaş sevgisinin halkın üzerindeki yapıcı etkisi, sınıf kininin, ezilenlerin davasının düşmanın mevzisini döven kurşundur. Zamanın birbirini izleyen hızlı devrimini içinde, yaratıcılık, savaşkanlık, bilimsellik ve bunun pratiğe dönüşmesindeki güçlü duruştu. Böyle bir yaşam tarihtir ve gelecektir. Bundandır ki, Cebo kabına sığmadı ve yılların biriktirdiği tecrübeyle, **Baba ERDOĞAN**'ların, **Hasan TOYLAR**'ın kanlarıyla suladığı Karade-

niz'e taşıdı kavgasını. Yayınlışmanın, kavganın gücünü ülke topraklarının her karışında düşmana hissettirmenin zafere giden yolun olmazsa olmazı olduğunu çok iyi biliyordu. Sınıf mücadelesinin böylesine tarihsel süreçlerinde ön ayak olmakta, kavgadaki önderlik gerekliliklerindendir. Bu bilinçle Munzurlar'la vedalaşıp Karadeniz'i usta bakışlarıyla selamlarken, kararlılığı ve cesaretiyle yeni bir Dersim yaratma hedefini tayin etmişti. Yeni bir bölgenin dezavantajlarının nasıl avantaja dönüştürüleceği konusunda Cebo yine bir manifesto olabilmıştır bugün.

Özcesi, mücadele yaşamıyla, dağlara sunduğu heybetiyle, kararlılık ve bilinçle koca bir tarihin yaratıcısı olan komünist önder Cebo yoldaşı anlatmak, sözlerle sayfaları dökmek yeterli olmayacaktır. Zira O, devrime koca bir değer olarak sunduğu komünist yaşamını, sayfaları dizilen sözlerin içinde yaratmadı. Kavganın zor dönemlerinde dönemini en anlamlıca yaşayarak, devrime, Partiye bağlılık ve sevgisini en onurluca tarihe kaydetti. Komünist bir önderin, öğretme ve savaşma sanatında böyle bir yaşamın hükmündedir. Cebo'dan öğrenilmesi gereken budur. Ki Cebo'da hep bunu öğretmek istemiştir. Ve 6 Eylül '94'de dorukları zapt ederek Tay Dağı yüceliğindeki ölümü kucaklarken, yaşamıyla biz ardıllarına paha biçilmez mirasını ve komünist kişiliğe erişmenin, militanlaşmanın komutunu vermiştir. **Düşmanla nicelişsel olarak senden güçlü olduğuna bakma. Tarihine, halklığına, kararlılığına tavizsiz duruşuna bindir. İşte Cebo'nun önderliğinin sırrı, öğreticiliği. İşte savaş içinde CEBO-LAŞMANIN gizemi.** Ve günümüz sürecinde biz ardıllarına düşen tarihsel görevde, Cebo'yu anlamak, **CEBOLAŞMAKTIR**. Tarihin yaratıcılarının bize **SON KOMUTU BUDUR!**

MEHMET ZEKİ ŞERİT

MAZLUM EREN

İBRAHİM POLAT

ZEKİ UYGUN

KASIM AYI ŞEHİTLERİ

Zülfükar Uralçin 19 Kasım 1976 tarihinde İstanbul'da sivil faşistlerce, **İsa Demirbaş** 23 Kasım 1976 tarihinde Sınop'ta, **Mehmet Zeki Şerit** 24 Kasım 1977 tarihinde İstanbul'da işkencede, **Mustafa Sarıtaş, Şenol Özyurt** 24 Kasım 1979 tarihinde Ankara'da bomba yapımı sırasında, **Ali Sarıbal** 22 Kasım 1980 tarihinde Diyarbakır Esir Kampı'nda işkencede, **İbrahim Polat, Hüseyin Tosun, Ünal Küçükbayrak, Mehmet Kemal Yılmaz, Ali Rıza Boyoğlu, Zeki Uygun, Rıza Sökmen, Kamile Öztürk, İsmail Doğan** 22 Kasım 1986 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Fazlı Kaya, Perihan Çolak, Süleyman Kör, Hasan Altınbaş** 19 Kasım 1990 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Mazlum Eren** 22 Kasım 1993 tarihinde İsviçre'de şehit düşerek devrim tarihinin kırmızı sayfalarına adlarını en güzel şekilde yazdırdılar.

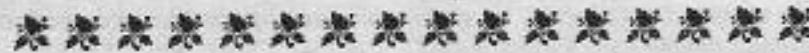

Yürek Çağrısı

Dalların sevdası düşmüş toprağa
Umutlar sığmıyor meydanlara
Gözlerinde umut, yüreğinde aşk
Bağdaş kurarmısın soframa

İsterim ki senden isterim ki
İnancına aşık, zindanına ışık olasın
Yürüyesin gönlümün yollarına
Sararsın beni sararsın

Mendilinde öfke, çıkınında bilinc
Uykusuz kalımsın kitaplarıma
Dudağında alev, avucunda sevinç
Kulak verirmisin çığlığima
ADNAN YÜCEL

ZÜLFİKAR URALÇIN

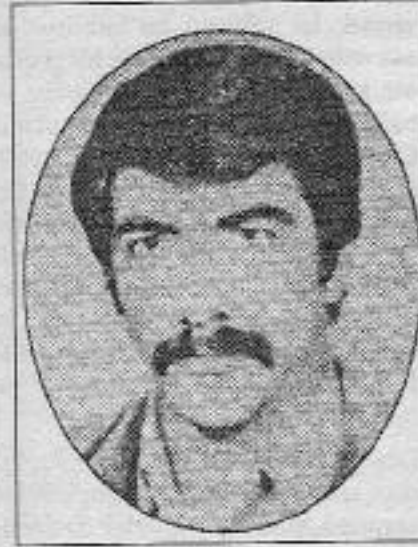
ÜNAL KÜÇÜKBAYRAK

ALİ RIZA BOYOĞLU

KAMİLE ÖZTÜRK

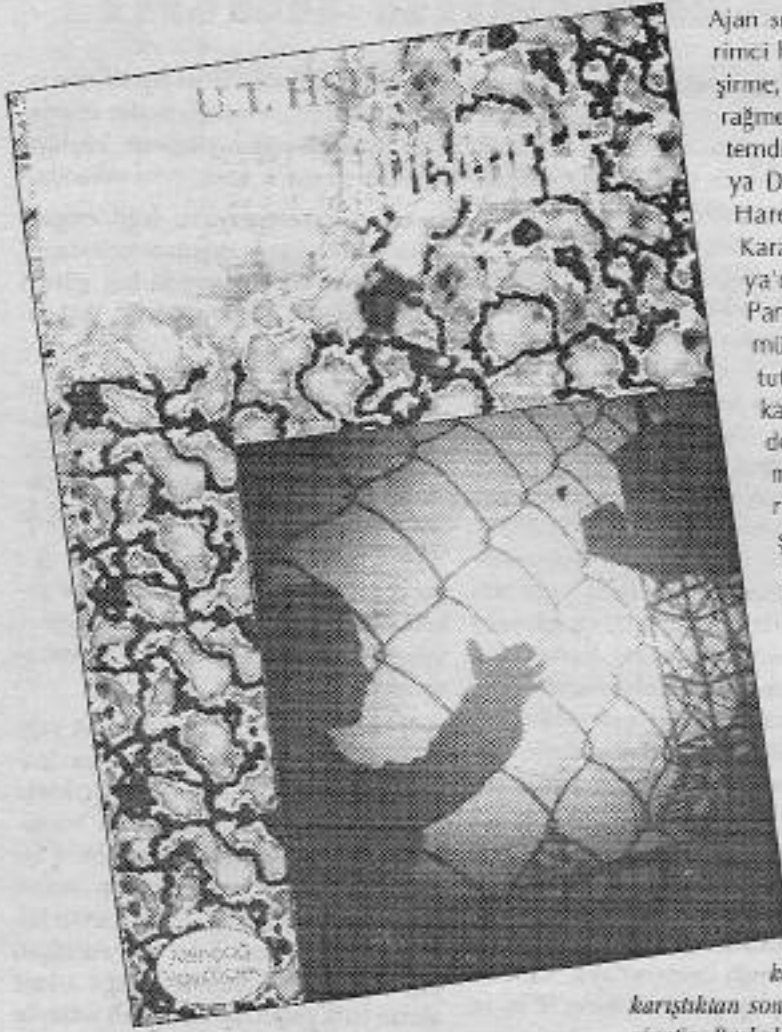
RIZA SÖKMEN

MEHMET KEMAL YILMAZ

Her devrimcinin okuması gereken önemli bir kitap;

GİZLİ MÜCADELE

Ajan sızdırma, ihbarcı ağı geliştirme ve devrimci hareket içerisindeki zayıf unsurları devirme, karşı-devrimin tüm teknik olanaklarına rağmen kullandığı en etkili ve en yaygın yöntemdir. İncelendiğinde görülecektir ki, Dünya Devrimci Hareketi ve Türkiye Devrimci Hareketi bunu kanıtlamaktadır: ABD'nin Kara Panter'lerinden tutulmuş Kolombiya'nın gerilla örgütlerine; Çin Komünist Partisi'nden tutulmuş Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik)'ne; Portekiz'den tutulmuş ülkemiz devrimci örgütlerine kadar... Düşman, bu yöntemi en iyi şekilde kullanmaya çalışmıştır. Sanırım araştırmacı Levent Özçağatay'ın ajan sızmalardan ötürü bir dönem için "delik deşik" hale geldiğini söylediği IRA hakkında yazdığı şu satırlar konuyu anlamamıza daha bir yardımcı olur:

"IRA'ya Collins'ten (Collins, daha önce direnmiş fakat sonraları inancı zayıflayarak itiraflaştırmış bir IRA militanıdır -bn.) daha fazla zarar verecek olan kişi ise IRA'ya polis ajanlığı ve ihbarcılık yapmak amacı ile sokulmuş olan Martin McGarland'tır. Batı Belfast'ın Katolik mahallelerinde doğup okula gitme ya da iş bulma şansı olmayan binlerce gençten biridir. Hırsızlıktan, zamlık koltuklara kadar bir sıra yasadışı faaliyete karıştıktan sonra polis ajanlığına soyunur. Başlangıcı ilginçtir. Başkalarının çaldığı malları satıp komisyon alarak yaşamını sürdürürken bir polis memurundan ehliyet alabilmesi için yardım önerisi gelir. Torpil bulmak amacı ile gönderildiği yerde ise gizli servis onu beklemektedir. 40 Sterlin karşılığı polis için çalışmaya kabul eder." (Kuzey İrlanda ve IRA, Levent Özçağatay, syf:160)

Tüm bu nedenlerden ötürü, devrim ile karşı-devrimin çok acımasız süren bu savaşımında, karşı-devrimin kural tanımaz acımasızlıklarına ve sinsiliklerine karşı dayanıklılığı ve uyanıklılığı arttırmak devrimcilerin ve devrimci yapıların görevidir. Ajan sızmalarına karşı önlem ve karşı-mücadele yöntemlerinde yetkinleşmek de bu görevler arasındadır. Gerçi en etkili yöntem Kardelen Hareketi'nin sonuçlarında da vurgulandığı gibi, "düşmanla aramızdaki çizgiyi netleştirmek"tir. Fakat yine de düşmana karşı uyanıklığı arttırmak ve hatta aramızda olan çizgiyi çok daha netleştirmek için bilgilenebilir ve düşmanın yöntemlerini öğrenmeye gereksinim vardır. Zira, karşı-devrimci U.T. Hsu'nun da ifade ettiği gibi, "Bir savaş kazanabilmek için düşmanı iyi bilmek gerekmektedir."

Bu yüzden, Altınçağ Yayıncılık'ın, devrimci harekete hizmet amacıyla yayımlanmış olduğu Gizli Mücadele, tüm devrimciler tarafından okunması gereken önemli bir kitaptır. Kitap, bir siyasi polis şefinin, devrimcilere karşı uyguladığı yöntemleri anlatmaktadır. Ve "yazarın" kendi tabiriyle "bu yazılar, demokrasi ile diktatörlük arasında geçen

bir ölüm kalım savaşının ilk ağızdan söylenen hikayesini anlatır."

Kitabı özetleyerek tanıtmaktansa, adeta kitaba önsöz niteliğinde kaleme aldığımız bu yazıda, böylesi bir yöntemi özellikle kullandık. Çünkü böylesi bir çalışmada okurun düşünce dikkatlerini belli noktalara çekmekten, kitaba çekmenin daha doğru olacağı kanaatindeyiz. Çünkü karşı-devrimin bu sinsi çalışmaları karşısında, tek tek noktalar üzerine değil, bütün noktalar üzerine düşünme alışkanlığı edinmek gerekir.

Devrimci Hareket'in hizmetine sunulan bu kitabı; faşist diktatörlük ile komünistler "arasında geçen bir ölüm kalım savaşının ilk ağızdan söylenen hikayesini", devrimci hareketi geliştirme amacı ile okumak tüm devrimcilerin sorumluluğu gereğidir.

Sonuç olarak; emperyalizmin ve onun uşakları komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ezilenler üzerindeki kıyıcılığı, vahşeti, katliamları, zammı, zulmü, yerinde infazları, işkenceleri vb. karşısında tüm ezilenlerin örgütlü olarak sınıf mücadelesinde yerlerini almaları ve militanca bir mücadeleye girişmeleri bir zorunluluktur. Faşizme karşı koyuş, sınıf mücadelesinin olmazsa olmazıdır. Proletarya Partisi'nde örgütlenecek, işçi sınıfı öncülüğünde işçi-köylü temel ittifakından hareketle Demokratik Halk Devrimi yolunda sosyalizm ve insanlığın en parlak çağı olan komünizme varmak amacıyla bütün sınıf düşmanlarına ve onların her türlü faşist baskı ve katliamlarına karşı mücadele etmek bir zorunluluk olduğu gibi, bir insanlık görevidir de aynı zamanda ●

Gizli Mücadele, Altınçağ Yayıncılık'ın geçtiğimiz günlerde yayımlanmış olduğu bir kitaptır. Kitap; U.T. Hsu adlı bir Çin'li siyasi polis tarafından komünizmle mücadele amaçlı olarak kaleme alınmış ve yine aynı amaçla eski bir milletvekili olan Cevdet San tarafından çevirisi yapılmıştır.

TKP(ML) tarafından Kardelen Hareketi ile açığa çıkarılan Karşı-Devrimci Hücre'nin çapı ve amaçları ile birlikte ajan sızmaları ve ajanlara karşı önlem devrimci hareketin gündemlerinden biri olmuştur. Kimileri itina ile üzerinde durup dersler çıkartırken, kimileri de sözümona ideolojik doğruları ve siyasal sağlamlılıklarını kanıtlamak için payanda olarak kullanmaya çalıştılar. Fakat TKP(ML), haklı olarak sabırla ikna-egitim politikası belirleyip, tecrübelerini devrimci harekete kazandırmayı görev edinmişti. Çünkü biliyordu ki, Türkiye Devrimci Hareketi namuslu bir damara sahipti ve tecrübeler ihtiyacı vardı; faydalanan devrimci harekete daha üstün hizmet sunanlar çıkacaktı.

Bu politikanın doğruluğuna ve haklılığına inanan Altınçağ Yayıncılık, Kardelen Hareketi'nin ışığıyla devrimci harekete hizmet sunmayı prensip edindi. Çünkü karşı-devrimin "yenik general(ler)i", yenilginin hırçınlığıyla gürre doymazken, devrimci bir kurum, bu yenilmiş generallerin hırçınlığını ve sinsiliğini en geniş kesime anlatmak ve kavratmak zorundaydı. Bu yüzden, daha önce TKP(ML)'nin konuya ilişkin belgelerini yayımlamanın yanında, bu önemli kitabı da devrimci harekete sunmayı görev bildi.

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE SOSYALİZM İÇİN MİLLİ MADDİ VE FİKRİ YARDIMCI
Partizan Sesi
ÖZEL DAVETİ: 191 080 (KOD DAVET)

**DÜN BİZİMDİ,
GÜN BİZİMDİR,
ZAFER DE
BİZİM
OLACAK!**

Halk gençliği; seni köleleştiren faşist orduya gitme,

Özgürleştiren halk ordusuna katıl!

Bir avuç kan emici sömürücü asalağın zulüm ve saltanatının baş mimarı, en sadık bekçisi, çeşitli ulus ve azınlık milliyetlerden işçi-köylü emekçilerimizin azılı düşmanı faşist Türk ordusudur. Büyük güdümler çıkartılarak yıkılmakta olanı kurtarmayı amaçlayan ve kutlamaları adeta trajedik bir komedyaya dönüştürmüş "Cumhuriyet" in 75. yılına kadar gelen zaman diliminde, her bir yılı emekçi halklar açısından kan ve zulüm olan "Cumhuriyet" in en tepe noktası; Kürt ulusu ve azınlık milliyetlere karşı, ırkçı-şoven politikalarının baş uygulayıcısı/uygulatıcısıdır faşist Türk ordusu.

Gerçeği ve varlık nedeni bu olan bir ordu halkın dostu olabilir mi? Böyle bir ordu, kimi ordu şakşakçılarının umduğu gibi, demokrasi ve özgürlük getireceği beklenebilir mi?

Böyle bir ordu anti-emperyalist olabilir mi? Bu soruların cevabını; onuzları üzerinde şoven ve ırkçı bir kafa taşıyan, faşist Kemalist ideolojinin şakşakçılığını yapmayan, bu ideoloji tarafından beyinleri dumura uğratılmayan herkes rahatlıkla HAYIR olarak verecektir. Herhangi bir yanlış anlaşılma yolacağından hemen belirtmeliyiz ki; Kemalizm diye apayrı bir ideoloji yoktur. Kemalizm, burjuva ideolojisinin bu devlet ve toplumdaki uygulanmasıdır. Komprador feodal güçlerin ırkçı, faşist, şoven ideolojisidir. Kemalizm, 75 yıllık Türk devletin tarihine damgasını vurmakta ve onun niteliğini belirlemektedir. Yani faşist diktatörlüktür. Komünist Önder İ. Kaypakkaya'nın, gerek Kemalizmin sınıf tahlili ve gerekse de bu ideolojinin devlet ve toplumdaki uygulamaları konusunda TDH (Türkiye Devrimci Hareketi) içerisinde ilk kez MLM tarzda bir tespit yaptığını söylersek, diğerlerine haksızlık etmiş olmayız. Kemalizm hayranlığının gırla gittiği adeta reformist, revizyonist ve küçük burjuva örgütlenmelerin birbirleriyle yarışmasına Kemalizmin bayraktarlığını yaptıkları ve onun ordusu hakkında ham hayaller besledikleri bir dönemde, İ. Kaypakkaya Kemalizmin sınıf karakterine ilişkin şu bilimsel belirlemeyi yapmıştır; "Kemalist devrim, Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin ve az miktardaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesiminin bir devrimidir. Yani devrimin önderi, Türk komprador büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır." Kemalizmin devlet ve toplumdaki uygulamaları hakkında da şunları söylemektedir; "Kemalizm demek; fanatik bir anti-komünizm

demektir. Kemalistler, M. Suphi ve 14 yoldaşını kahpeçe ve hunharca boğazlamışlardır. TKP'yi M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra bu isme layık bir parti olmadığı halde, amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmiş, bugün Amerikancı Faşist Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin yaptığını, Kemalist iktidar defalarca yapmıştır. Her iki yılda bir, çoğu zaman her yıl en az bir kere genel tutuklamalar düzenleyerek, yüzlerce insanı polis işkencelerinden geçirmiş, karakollarda ve zindanlarda çürütmüştür. Sovyetler Birliği'nden İnenfaat sağlamayı hesapladığı müddetçe dalkavukluk etmiş, diğer zamanlarda sinsi ve azgın bir düşmanlık beslemiştir..."

"Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir. Kemalizm, işçiler için süngü ve ateş, cop ve dipçik, mahkeme ve zindan, grev ve sendika yasağı demektir; köylüler için ağa zulmü, jandarma dayaağı, yine mahkeme ve zindan ve yine her türlü örgütlenme yasağı demektir. Snurov yoldaşın verdiği örnekleri, Adana-Nusaybin demir yolunda işçilerin nasıl kurşuna dizildiğini bütün arkadaşlar bir kere daha hatırlasınlar.

Kemalizm; demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizmi övmeyen her türlü yayım faaliyeti yasaktır. Herde, Kemalist iktidar aleyhinde herhangi bir yazının çıkabileceği ihtimali dahi yayım organlarının kapatılması için yeterli sebeptir. Sonu gelmez "örfi idare" yıllarca sürmektedir; meclis CHP'nin tepesindeki bir avuç yöneticinin ve onun değişmez başkanı M. Kemal'in elinde oyuncaktır. Anayasa'da ve bütün yasalarda öyledir. Ülkeyi gerçekten ordu yönetmektedir.

Kemalizm demek; her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir. Kemalizmin "istiklal-i tam" ilkesi demek, "yarı sömürgeci şartlarına seve seve razı olma" ilkesi demektir..."

Üzerinde yaşadığımız bu topraklarda, "cumhuriyet" in 1923 yılında kuruluşundan bu yana süregelen zaman diliminde, faşizm, devletin kendisi olarak başlıdır. Bu, ülkenin iktisadi ve sosyal yapıyla ilgili bir durumdur. İktidar elinde bulunduran ve emperyalizme göbekten bağlı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, ekonomik ve siyasi ola-

rak zayıf olduklarından kitlelerin ekonomik, demokratik ve akademik taleplerini karşılayacak güçte değildirler. Bundan dolayıda kitlelerin bu taleplerini ancak karşı-devrimci şiddet uygulayarak bastırmanın yolunu seçmektedirler. Dolayısıyla faşizm aşağıdan yukarıya örgütlenerek değil, yukarıdan aşağıya bizzat devlet tarafından örgütlenerek terörünü sürdürüyor. Ve bu durum; bütün yarı-sömürge, yarı feodal iktisadi ve sosyal yapıya sahip ülkelerde, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının diktatörlüğü olarak süreklilik arz etmektedir. Hemen belirtmeliyiz ki, kimi dönemler diktatörlüğün renk tonunda değişimler olabiliyor. Ekonomik ve buna bağlı olarak siyasi krizin derinleştiği ve çıkmaza girdiği dönemlerde faşizm, parlamento maskesini de indirip renk tonunda değişiklik yaparak dizginsiz terör politikalarına yeni biçimler verebilmektedir. Ancak, ister bugün olduğu gibi parlamento maskeli olsun ve ister bu maskeli de kenara bırakarak zulmünü sürdürsün, devlete gerçek niteliğini veren faşizmdir. Devletin bu niteliğini kavramadan onun ordusunun işlevini ve niteliğini gerçek anlamda kavrayamayız. Gelenen aşamada ıplığı pazara çıkmış İP'in ve onun lideri D. Perinçek'in, ordunun karşısında hazırla geçerek onbaşılık rütbesini talep etmesi, Kemalizmden kendini kurtaramamanın varacağı sonucun ibretlik örneği durumundadır. Yine özellikle Susurluk sonrası gelişen süreçte kimi reformist, revizyonist ve "aydın" çevresinin ordudan demokrasi beklentisine girerek ham hayaller kurması, Kemalizmden kurtulamamanın sonuçlarıdır.

Bugün hakim sınıflar arasındaki klik çatışmaları sonucunda çete devletin kontra hücreleri bir bir açığa çıkarılıp tüm günahlar onlara yüklenerek çatırdayan devleti kurtarma ve yeniden yapılandırma uğraşları kaset savaşlarıyla gırla giderken, ordu çetesine dokunulmaması ve orduyu aklama çabaları, bu kurumun çete kurumları arasındaki tartışmasız gücünü göstermektedir. Oysa dizginsiz kan ve zulmün başı, tüm kirli işlerin tepesi noktası, uygulayıcısı/uygulatıcısı ordu çetesidir.

Böylesine bir ordu, halkın dostu değil düşmanıdır.

Çünkü;

Bu ordu; halkın düşmanı, yapılan zulmün mimarı, uygulayıcısı ve uygulatıcısı, bir avuç emperyalist işbirlikçisi komprador burjuva ve büyük toprak ağalarının diktatörlüğünün sigortasıdır.

Bu ordu; çeşitli ulus ve milliyetlerden işçinin, köylünün, emekçinin can düşmanıdır. İşçiyi sendikasıylaştıran, köylüyü dipçikle, süngüyle ezen, evini yakandır.

Bu ordu; anti-emperyalist değil, emperyalist politikaların uygulanmasında ve çıkarlarının korunmasında baş görevi üstlenmektedir. Yurtsever değil, yurt sandır.

Bu ordu; ırkçı, şoven ve faşisttir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkının baş düşmanı, azılı misak-ı millici, Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere yapılan milli baskının uygulayıcısı ve uygulatıcısıdır.

Bu ordu; gelinen aşamada aleni bir şekilde açığa çıkan çetelerin en kademlisi, uyuşturucu vb. kirli işlerin baş organizatörüdür.

Peki böylesine bir orduya askerlik yapmaya gitmek "vatan borcu" veya "namus borcu" olabilir mi? Çok açıktır ki olamaz. Bırakalım vatan-namus borcunu, bu orduda askerlik yapanların bu değerlerin tam tersine yetiştirilip insanlık kavramına yabancılaştırıldıklarını bil-meyenimiz yoktur. Çalınan taş edebiyatı yapılarak zorla (kanunlar gereği) askere alınan halk çocuklarının rütbeli subaylar tarafından en aşağılık kütürlere maruz kaldıklarında "emredersin komutanım" demedikleri için, acımasızca dövüldüklerini bu orduda askerlik yapanların askerlik anlarında çokça dinlemişizdir.

Disiplin adı altında komutanın keyfine göre yerlerde sürüklenen, sıra dayatılmasına çekilen, yüzüne tükürülen, tüm insani değerleri hiçe sayılarak adeta canlı bir robot haline dönüştürülen, aldığı emirler sonucu kendi köyünü yakan, sınıf kardeşlerini dipçikleleyen, ölen gerilla cesedine tecavüz edecek kadar alçaltılan bir orduda askerlik yapmak "namus ve vatan borcu" olamaz. Bu namussuzluk ve onursuzluk olarak yaşam boyunca taşınacak insanlık ayıbı olabilir ancak. Bu insanlık ayıbına ortak olmak halk gençliğinin işi olamaz. Onların yeri kendi orduları olan işçi-köylü ordusudur. Hiye-razlık yapısında yoldaşlık gibi insanlık değerlerinin en yücenesi ve en onurlusunu taşıyan, hata ve yanlışlarına karşı eleştiri-özeleştir devrimci silahını kullanan, üreten ve düşünen, düşünüp ürettiklerini kolektife sunan, disiplini zorunlulukla bilince çıkarılması olarak kavrayıp gönüllü disiplin anlayışıyla hareket eden, yüreği halk sevgisi ve insanlık değerleriyle dolu olan bir ordu ancak halkın ordusu olabilir ●

Cemal Çakmak